

TỰ DO NGÔN LUẬN

Ban biên tập:
Lm Phan
Văn Lợi,
Lm Nguyễn
Văn Lý,
Nv Nguyễn
Xuân Nghĩa

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Bịt miệng hết thầy !!!

1- Cách đây đúng hai năm, ngày 06-04-2016, một thảm họa môi trường lớn lao chưa từng có trong Việt sử đã xảy ra giữa “thời đại Hồ Chí Minh rực rỡ” do bàn tay kẻ thù truyền kiếp của Dân tộc là Tàu cộng, qua công ty gang thép Hưng Nghiệp Formosa tại Vũng Áng, Hà Tĩnh.

Thế nhưng, gần ba tuần sau khi bùng nổ thảm trạng sinh thái khiến toàn dân hốt hoảng lo sợ, ngày 22-04, tổng bí thư Việt cộng (VC) Nguyễn Phú Trọng đã đến Vũng Áng, chẳng phải để ủi an Đồng bào, nhưng là để trấn an tội phạm. Chính cuộc viếng thăm công ty Formosa ấy của kẻ cầm đầu chế độ đã cản trở trực tiếp nghiêm trọng công việc điều tra. Tiếp đó, cuối tháng 06-2016, Trọng lại ra lệnh cho Nguyễn Xuân Phúc thủ tướng trâng tráo nhận 500 triệu đôla bồi thí từ Formosa, gọi là tiền đền bù thảm họa mà lẽ ra phải lên tới ít nhất 50 tỷ; ra lệnh cho Trương Minh Tuấn bộ trưởng thông tin phải gọi đó là “sự cố môi trường”. Trong Hội nghị Trung ương III ngày 04-07, Trọng cũng chẳng hề nhắc tới thảm họa sinh thái lớn lao ấy.

Thái độ vô trách nhiệm trước Đồng bào và bao che đại thủ Dân tộc như thế của VC đã làm dấy lên vô số lời phản kháng từ quốc dân, lời phê bình từ quốc tế, nhất là hàng trăm cuộc biểu tình lớn nhỏ của các nạn nhân trong ba tỉnh Nghệ An, Hà Tĩnh, Quảng Bình, chưa kể hai cuộc khiếu kiện tập thể từ giáo xứ Phú Yên và giáo xứ Song Ngọc thuộc Giáo phận Vinh ở Nghệ An. Đáp lại tất cả những đòi hỏi chính đáng ấy là một chiến dịch đánh chìm vụ việc, bịt miệng nhân dân bằng cách bưng bít thông tin, lừa gạt công luận, ngăn cản khiếu kiện, dẹp tan biểu tình, giam nhốt các nhà hoạt động môi trường, bắt cản cải tạo sinh thái biển cả, thậm chí còn dung dưỡng tên tội phạm bằng cách hoàn thuế cho nó 14.600 tỷ đồng, hơn cả số tiền nó đã nộp phạt. (TTO 02-09-2016).

Đáng phẩn nộ nhất là việc Nguyễn Phú Trọng ra lệnh bắt bớ và xử nặng nhiều công dân từng phát ngôn hay hành động mạnh mẽ về thảm họa môi trường biển, dù gán cho họ nhiều tội danh vu vơ khác nhau theo Bộ luật Hình sự. Như blogger Nguyễn Ngọc Như Quỳnh bị bắt ngày 10-10-2016 rồi bị kết án 10 năm tù; bác sĩ Hồ Văn Hải bị bắt ngày 02-11-2016 rồi bị kết án 4 năm; nhà hoạt động nhân quyền Nguyễn Văn Hóa bị bắt ngày 11-01-2017 rồi bị kết án 7 năm; cựu tù nhân lương tâm Nguyễn Văn Oai bị bắt ngày 19-01-2017 rồi bị kết án 5 năm; dân oan tranh đấu nhân quyền Trần Thị Nga bị bắt ngày 21-01-2017 rồi bị kết án 9 năm...

Gần đây nhất, để đánh dấu 2 năm chiến dịch “bịt miệng nhân dân” vốn ngày càng đòi thực thi công lý đối với tên chánh phạm và lũ đồng phạm vụ Formosa, Nguyễn Phú Trọng đã ra lệnh dàn dựng những phiên tòa bắt chấp mọi thủ tục tố tụng, không cần xem xét các chứng cứ, chẳng buồn nghe lời biện hộ và tranh cãi, thách thức công luận và coi thường công pháp, xử án lên lút hoặc chóng vánh đến mức nực cười, để tuyên 66 năm tù cho 6 thành viên Hội Anh em Dân chủ ngày 05-04-2018 (luật sư Nguyễn Văn Đài, nhà báo Trương Minh Đức, mục sư Nguyễn Trung Tôn, luật gia Nguyễn Bắc Truyền, giáo viên Lê Thu Hà, kỹ sư Phạm Văn Trội), 13 năm cho một thành viên khác là Nguyễn Văn Túc ngày 10-04, 9 năm cho một thành viên khác nữa là Trần Thị Xuân ngày 12-04. Dù bị gán tội danh vu vơ là “âm mưu lật đổ chính quyền nhân dân”, hết thầy họ đều đã đứng lên cảnh báo các nguy cơ cho Đất nước và Dân tộc, cũng như đòi hỏi các nhân quyền và dân quyền cơ bản, trong đó có quyền hưởng môi sinh an lành, quyền phát biểu ý kiến, quyền công bố sự thật...

2- Song song đó, Nguyễn Phú Trọng còn ráo riết ra lệnh cho tay chân bịt miệng nhân dân trong không gian ảo, trên xa lộ thông tin, nơi các mạng xã hội toàn cầu.

Từ lâu ai cũng biết cái nhà nước này có một đội quân chính quy hơn 10 ngàn người và một đội quân thuê mướn (dư luận viên) khoảng 80 ngàn với mục tiêu duy nhất là bóp nghẹt đối kháng, bốc thơm độc tài, bảo vệ đảng trị. Lực lượng 47 bộ Quốc phòng và Cục A68 Bộ Công an (thành lập gần đây) đang ngày đêm miệt mài “đấu tranh tiêu diệt các thế lực chống lại Đảng và Nhà nước” bằng cách truy tầm địa chỉ máy tính (IP) của các nhà hoạt động nhân quyền và các tổ chức truyền thông độc lập, để xâm nhập vào mà theo dõi, thu thập bằng chứng, phá hoại xóa sổ hoặc theo đó lần ra địa chỉ cư trú để bắt bớ tù. Trong khoảng một năm nay, lợi dụng chính sách cộng đồng của các mạng xã hội toàn cầu như Facebook, Twitter... “đội quân internet công cụ độc tài” ào ạt tung tin giả dối về “đội quân internet tôi tớ sự thật”. Có những nhóm dư luận viên nhà nước phối hợp để gửi báo cáo (report) hàng loạt về tài khoản của các nhà hoạt động nhân quyền và reo hò chiến thắng mỗi khi có trang Facebook nào của họ bị gỡ xuống. Trang “Thông tin chống phản động” ở địa chỉ fb.com/thongtinchongphandong là một trong những tên lính hung hăng này.

Có lẽ việc cấm đoán, tháo gỡ trên Facebook đã bắt đầu từ 26-04-2017, khi người đứng đầu Ủy ban Quản trị Chính sách Toàn cầu của mạng xã hội lừng danh này là bà Monika Bickert gặp gỡ tên cảnh sát tư tưởng khét tiếng của chế độ là Trương Minh Tuấn, bộ trưởng Thông tin Tuyên truyền (phải gọi đúng tên như vậy) tại Hà Nội, và đôi bên đã đồng ý hợp tác trong việc theo dõi lẫn xóa bỏ những gì không vừa ý đảng trên Facebook. Kể từ sau buổi gặp mặt đó, tình trạng khóa chặt tài khoản, tháo gỡ nội dung, từ đây bóp nghẹt tự do phát biểu trên mạng đã gia tăng một cách đáng sợ mà không nhận được lời giải thích thỏa đáng từ Facebook ngoài lý cớ mơ hồ là “vi phạm tiêu chuẩn cộng đồng”. Chính vì thế mà tờ báo công cụ Vietnamnet đăng tin hí hửng: “BT Trương Minh Tuấn ghi nhận và đánh giá cao tinh thần thiện chí hợp tác của Facebook...”

Trước đó, VC đã yêu cầu Google gỡ bỏ hơn 2000 video clip bị cho là “nói xấu, bôi nhọ lãnh đạo Đảng và Nhà nước” trên YouTube, và đến thời điểm diễn ra cuộc gặp Monika Bickert-Trương Minh Tuấn, đã có hơn 1000 video clip bị xóa hẳn. Điều này càng xác nhận việc VN từng bị Tổ chức Phóng viên Không biên giới (RSF) liệt vào hạng 175/180 về tự do báo chí trên thế giới, trong phúc trình thường niên về tự do báo chí thế giới của Tổ chức này, công bố ngày 20-04-2016.

Chắc hẳn “học tập kinh nghiệm” chế độ độc đảng ở Trung Quốc trong việc “siết chặt” rồi “đẩy đuổi” Facebook (từ 2009) lẫn Google (từ 2014) để thay bằng Weibo, Renren, Baidu, QQ và chỉ cho các mạng xã hội hoạt động tại đất nước này

GIẢI NHÂN QUYỀN VIỆT NAM 2008 GIẢI TRUYỀN THÔNG LIÊN MẠNG 2011

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01** ▶ Bịt miệng hết thầy !!!
- Trg 03** ▶ Bản Lên tiếng sau phiên tòa xử 6 thành viên Hội AEDC.
-Vợ và mẹ của các tù nhân.
- Trg 04** ▶ Tuyên bố về Giải Văn Việt lần thứ ba (2018).
-Ban Vận động Văn đoàn ĐLVN
- Trg 05** ▶ Thư ngỏ gửi Ô. Mark Zuckerberg về tình trạng nội dung....
-Tổ chức & Cá nhân người Việt.
- Trg 06** ▶ Tuyên bố về quyền sở hữu đất nhân 1 năm sự kiện Đồng Tâm.
-Nhiều tổ chức và cá nhân VN.
- Trg 08** ▶ Chánh trị sự Hứa Phi, đạo Cao Đài, bị đàn áp.
-PTS Trần Viết Hùng.
- Trg 09** ▶ Tuyên bố chủ quyền của TQ ở Trường Sa đến từ lỗi dịch thuật.
-Bill Hayton.
- Trg 11** ▶ Trung Quốc có phải là cường quốc công nghệ-sáng tạo?
-Tâm Don.
- Trg 12** ▶ Hoài niệm 30-04-75: Tìm mãi yêu thương.
-Nguyễn Thượng Long.
- Trg 14** ▶ Ai là kẻ bán nước?
-VietTuSaiGon.
- Trg 15** ▶ Thành phần phen giậu.
-Trần Trung Đạo.
- Trg 17** ▶ Tiểu thuyết "Mối Chứa" của Tạ Duy Anh bị đình chỉ gấp.
-Ngã Tư Vọng.
- Trg 19** ▶ Tôi đã viết "Đêm Giữa Ban Ngày" như thế nào?
-Vũ Thư Hiên.
- Trg 21** ▶ "Xóa tin xấu độc": Facebook đang giúp chính quyền VN xóa...
-Thiền Lâm.
- Trg 22** ▶ Tan biến EVFTA sau kết án Hội Anh Em Dân Chủ.
-Thiền Lâm.
- Trg 23** ▶ HRW: "Việt Nam không có phiên tòa thực sự".
-Đài BBC phỏng vấn.
- Trg 28** ▶ Nhiều nhà hoạt động tiếp tục bị tuyên án sơ thẩm bất công.
-CTN, BBC, Tiếng Dân.
- Trg 29** ▶ Thấy gì sau 2 năm thăm họa Formosa ở Việt Nam?
-Quốc Phương phỏng vấn.
- Trg 32** ▶ Biển không thể tự làm sạch.
-Trúc Giang.

**NHỚ VỀ THÁNG 4 ĐEN
43 NĂM VIỆT CỘNG XÂM
LĂNG VN CỘNG HÒA**

nếu chịu vâng lời Bắc Kinh, nhà cầm quyền VC cũng muốn tạo ra một "tác động mang tính rắn đơ" đối với mạng Facebook.

Chính vì thế mà hôm 09-04-2018, nhiều tổ chức và cá nhân đã gửi đến chủ nhân mạng này là ông Mark Zuckerberg một lá thư cho hay: "Chúng tôi là các tổ chức xã hội dân sự, các nhà hoạt động bảo vệ nhân quyền và các tổ chức truyền thông độc lập VN bị ảnh hưởng thường xuyên bởi việc Facebook khóa tài khoản và tháo gỡ nội dung. Chúng tôi thường liên lạc với đại diện của Facebook để giải quyết. Trước năm 2017, chúng tôi được sự trợ giúp đặc lực của quý công ty. Nhưng từ năm ngoái, mức độ tháo gỡ nội dung ngày càng gia tăng và Facebook đã không còn hỗ trợ việc phục hồi tài khoản và nội dung. Đến độ, trước và sau một phiên tòa lớn xử các nhà hoạt động nhân quyền vào ngày 5-4-2018, một số tài khoản và trang FB không đăng tin được... Chúng tôi hoan nghênh nỗ lực của FB chống lại hiện tượng thông tin sai lệch trong một xã hội tự do, nhưng cách làm của quý vị quá bao quát khiến gây nguy hại đến những nơi đang bị độc tài cai trị như VN. Việc này lại gây cản trở và khó khăn cho chính đối tượng mà quý công ty đang muốn phục vụ. Chúng tôi khẩn khoản kêu gọi quý vị mở cuộc đối thoại trực tiếp và thẳng thắn với các thành phần bị ảnh hưởng tại VN. Khi cách giải quyết của quý vị thiếu tinh tế, FB có nguy cơ trở thành đồng lõa với kiểm duyệt của nhà nước. Chúng tôi mong muốn được hợp tác với ông và công ty FB để mọi người VN được có tiếng nói và được kết nối cùng thế giới".

3- VC cũng dành rất nhiều nỗ lực để bịt miệng một lực lượng khác, đó là giới trí thức mà trên nguyên tắc, được coi như tinh hoa dân tộc, đầu óc của đất nước, thành phần lãnh đạo xã hội. Về điều này, một bài viết nhan đề "Làm sao để Đảng ta mãi mãi độc tôn?" của Nguyễn Tâm Bảo đăng trên Dân Luận ngày 24-07-2010 cho hay: "Dưới chế độ chuyên chế nào cũng vậy, trí thức sinh viên luôn luôn là những kẻ nguy hiểm nhất, là ngòi nổ của quả bom, là kíp mìn hẹn giờ, là hạt nhân của các phong trào đấu tranh. Các cuộc cách mạng lật đổ chế độ độc tài bao giờ cũng do trí thức sinh viên dẫn đầu; công nhân, nông dân, và các tầng lớp lao động khác chỉ là sức mạnh cơ bắp. Chỉ có trí thức sinh viên mới đủ lý luận để huy động đông đảo quần chúng, mới có lý tưởng để dẫn thân và mới có khả năng tổ chức và phối hợp. Triệt tiêu được những phong trào sinh viên, cô lập được những trí thức phản kháng, chính là đánh vào đầu não chỉ huy của địch. Những thứ còn lại như 'dân oan biếu tình', 'công nhân đình công'... chỉ là cơ bắp của một cơ thể đã bị liệt não".

Hạng trí thức khiến VC e ngại như trên vừa nằm trong giới dân sự, vừa nằm trong giới tôn giáo. Trong tôn giáo, đó là các chức sắc đang đứng đầu các cộng đoàn tín đồ, giáo dân, hoặc đứng đầu các ủy ban, các tổng vụ, đặc biệt các ủy ban, tổng vụ có những hoạt động liên quan đến quần chúng, chẳng hạn Tổng vụ Xã hội của Phật giáo hoặc UB Công lý Hòa bình của Công giáo. Từ bao năm nay, trước những tệ nạn và thảm trạng của xã hội, những khủng hoảng và vẩn nạn của đất nước, xuất phát từ những mưu đồ và mục tiêu của đảng cộng sản, từ những sai lầm và tội ác của chế độ độc tài, nhân dân lẫn tín đồ đều đã luôn mong mỏi giới trí thức tôn giáo đó biết vận dụng giáo huấn cao đẹp của đức tin, uy lực tinh thần của giáo hội, sức mạnh hiền hòa của tập thể tín hữu. Để trước hết lên tiếng công bố sự thật, bảo vệ lẽ phải, tố cáo cường quyền, bênh vực kẻ bị áp bức bằng những bản văn chính thức mạnh mẽ. Thứ đến là tổ chức những cuộc cầu nguyện tập thể cho công lý, những cuộc tuần hành hay xuống đường, hoạt động chính trị hiệu quả của quần chúng như thấy khắp năm châu, để đưa ra cho lãnh đạo nhà nước những thông điệp rõ rệt, những đòi hỏi chính đáng vì lợi ích của quốc gia, dân tộc. Thế nhưng, sau các phiên tòa trắng trợn chà đạp công lý và ngang nhiên thách thức công luận gần đây, giới trí thức đạo & đời đa phần vẫn tiếp tục im lặng cách bình thản. VC đã thành công trong việc bịt miệng họ chăng? Khí phách kẻ sĩ đâu rồi? **BBT**

Lão mặt thốt Ba Đình (Babui. Danchimviet.info)

BẢN LÊN TIẾNG

của những người vợ sau phiên tòa xử 6 thành viên Hội Anh em Dân chủ

.....Việt Nam 06-04-2018.....

Cùng với những tuyên bố phản đối các bản án bất công đối với 6 thành viên Hội Anh Em Dân Chủ của đại diện các quốc gia như Hoa Kỳ, Hòa Lan, Đức,... những người vợ và mẹ của 6 nhà hoạt động đã lên tiếng về cái gọi là “phiên tòa” diễn ra ngày 5 tháng Tư vừa qua.

Ngồi dự phiên tòa từ đầu tới cuối chúng tôi rút ra kết luận:

Đây **không phải phiên tòa** mà là buổi **công bố án bỏ túi**.

Nếu không phải án bỏ túi thì là **Hội đồng Xét xử quá vô lý áp đặt và cố tình làm trái** vì rõ ràng **Viện Kiểm sát cứng lưỡi không đưa ra được 1 bằng chứng** nào nhưng vẫn **cố tình kết án**.

Cái gọi là “phiên tòa” hôm qua, ngày 5-4-2018, chỉ là cái cớ để công bố **án bỏ túi**.

Sự sắp xếp của phiên tòa ngay từ đầu là để **cố tình làm trái**.

1- Họ xử trong 1 phòng khoảng 100m2. Chỉ vèn vèn 3 hàng ghế băng không có tựa lưng phía cuối phòng cho người ngồi dự phiên tòa (lẽ ra phiên tòa công khai phải được ở phòng rộng vài trăm người tham dự). Khoảng cách 3 hàng ghế cuối đến chủ tọa khoảng 25 mét. Vậy mà trong phòng **không có 1 micro** nào cho thấy họ **không muốn ai được nghe rõ** để họ che giấu những lúng túng của họ **vì họ không có nổi 1 bằng chứng** nào để kết tội. Họ cũng không muốn những **biện luận, chất vấn** từ phía luật sư và sự **hiên ngang, dũng cảm, ngay thẳng** của **các anh** nói ra mọi người không nghe rõ được.

2- Cáo trạng đã bị các luật sư và **các anh** bác bỏ hoàn toàn từng luận điệu của họ.

– Đại diện VKS chưa làm rõ các yếu tố cấu thành tội phạm, VKS luận tội các Anh hoàn toàn chỉ dựa kết luận giám định của Bộ Thông tin Truyền thông, không tuân theo

bất kỳ một quy chuẩn nào mà dùng ý chí của họ để ép ý chí những bị cáo thành hành vi phạm tội;

– Có 1 điều vô lý đến kinh ngạc trong luật pháp của Việt Nam là họ dùng Bộ Thông tin và Truyền thông để giám định hồ sơ và ban giám định có quyền kết luận là “có lật đổ chính quyền hay không lật đổ chính quyền”. Sau đó an ninh điều tra dựa vào kết luận giám định để kết tội **các anh** là “lật đổ chính quyền”. VKS cũng dựa vào bản kết luận giám định này để kết tội “lật đổ chính quyền”. Nhưng các luật sư đã viết đơn mời 5 người giám định này đến phiên tòa thì có công văn của Bộ Thông tin và Truyền thông nói rằng 5 người giám định đó đều đi công tác không đến phiên tòa được. Hội đồng Xét xử cho rằng việc vắng mặt của 5 người giám định này không ảnh hưởng đến vụ án nên không hoãn phiên tòa. (Quá vô lý!)

Họ dựa vào file âm thanh giám định đó để kết tội. Các luật sư và các anh yêu cầu bật file âm thanh đó tại tòa để làm sáng tỏ sự việc nhưng họ bác bỏ (1 bằng chứng quan trọng như vậy nhưng họ bác bỏ vì lý do nội dung của toàn bộ hồ sơ không có 1 bằng chứng gì về việc lật đổ chính quyền, họ cố tình áp đặt tội cho những người chồng chúng tôi).

Trong 5 người giám định thì chỉ có 2 người là nhân viên chính thức, còn lại 3 người là nhân viên thời vụ không chuyên nghiệp. Vậy mà 5 người này đưa ra kết luận “lật đổ”, an ninh điều tra và VKS dựa vào kết luận của họ để kết tội chồng chúng tôi. Một phiên tòa không có người đối chất thì đó là sự cáo buộc thiếu căn cứ;

– Sự cáo buộc hoàn toàn dựa trên chứng cứ điện tử không đúng trình tự thủ tục đã vi phạm quy định bí mật riêng tư. Bản luận tội mang tính suy diễn, cố tình gán ghép việc thành lập hội vào tội lật đổ chính quyền là một hành động vi phạm

nhân quyền;

Và còn rất nhiều sự vi phạm khác nữa nhưng chúng tôi chỉ lược ra vài sự kiện này để lên tiếng cho chồng của chúng tôi. Khi có điều kiện chúng tôi sẽ đưa thêm những thông tin khác sau.

Với những điều kiện xử án hoàn toàn áp đặt, phi công lý như trên, chúng tôi mong muốn các tổ chức quốc tế, truyền thông trong nước và quốc tế

– Lên tiếng tố cáo bản án bất công vi phạm nhân quyền ra trước công luận thế giới,

– Áp lực nhà nước Việt Nam phải tôn trọng những quyền căn bản của con người về tự do tư tưởng, tự do lập hội, xem đây là những điều kiện căn bản trong mọi cuộc trao đổi ngoại giao và kinh tế;

– Ép buộc nhà nước Việt Nam phải trả tự do cho chồng chúng tôi và tất cả những người đấu tranh cho nhân quyền tại Việt Nam

Làm tại Hà Nội ngày 6-4-2018

– Vũ Minh Khánh, vợ Luật sư Nguyễn Văn Đài.

– Nguyễn Thị Lành, vợ Mục sư Nguyễn Trung Tôn.

– Nguyễn Thị Thanh, vợ Nhà báo Trương Minh Đức.

– Bùi Thị Kim Phụng, vợ Luật gia Nguyễn Bắc Truyển.

– Nguyễn Thị Huyền Trang, vợ Kỹ sư Phạm Văn Trội.

– Hoàng Thị Bình Minh, mẹ của cô Lê Thu Hà.

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san

có từ 15-04-2006

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng:

<http://www.tdngonluan.com>

www.tudodanchvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

<http://khoi8406vn.blogspot.com>

[https://www.facebook.com/T%E1%BB%B1-Do-Ng%C3%B4n-Lu%E1%BA%ADn-](https://www.facebook.com/T%E1%BB%B1-Do-Ng%C3%B4n-Lu%E1%BA%ADn-238293869580176/?ref=hl)

[238293869580176/?ref=hl](https://www.facebook.com/T%E1%BB%B1-Do-Ng%C3%B4n-Lu%E1%BA%ADn-238293869580176/?ref=hl)

BAN VẬN ĐỘNG VĂN ĐOÀN ĐỘC LẬP VIỆT NAM

Tuyên bố về giải Văn Việt lần thứ ba (2018)

.....Việt Nam 26-03-2018.....

Sau khi xem xét kết quả bầu chọn của các Ban Xét Giải và đề xuất của Thường trực Hội đồng Giải, Giải Văn Việt lần thứ Ba đã được Chủ tịch Hội đồng Giải, Nhà văn Nguyễn Ngọc, quyết định như sau:

1. Giải Đặc biệt: Tác giả Khuất Đầu. Tác phẩm: Tiểu thuyết “*Những tháng năm cuồng nộ*” và chùm truyện ngắn đăng trên Văn Việt năm 2017.

Tiểu thuyết “*Những tháng năm cuồng nộ*” đã được 5/5 phiếu bầu của Ban Xét Giải Văn, gồm các nhà văn Đặng Văn Sinh, Lê Minh Hà, Ngô Thị Kim Cúc, Nguyễn Ngọc, nhà phê bình Phạm Xuân Nguyên.

Giải Đặc biệt cho tác giả Khuất Đầu được 3 đề cử của thành viên Ban Xét giải và đề xuất của Thường trực Hội đồng Giải, và do Chủ tịch Hội đồng quyết định.

2. Giải Chính thức:

- Thơ: *Chùm thơ Phapxa Chan* đăng trên Văn Việt năm 2017, được 5/5 phiếu bầu của Ban Xét Giải Thơ, gồm các nhà thơ Bùi Chát, Chân Phương, Giáng Vân, Lê Hoài Nguyên (thay thế nhà thơ Nguyễn Trọng Tạo bị bệnh vào những ngày cuối của quy trình xét giải), Ý Nhi.

Tác giả trẻ Phapxa Chan là phát hiện của Văn Việt năm 2017 với những chùm thơ đầu tay của tác giả được công bố.

- Nghiên cứu phê bình: “*Từ điển tiếng Việt của GS Nguyễn Lâm – Phê bình và khảo cứu*” của Hoàng Tuấn Công, được 4/5 phiếu của Ban Xét Giải Nghiên cứu Phê bình, gồm nhà nghiên cứu Hoàng Dũng, nhà thơ Hoàng Hưng, nhà nghiên cứu Thụy Khuê, nhà nghiên cứu Trần Đình Sử, nhà nghiên cứu Văn Giá.

- Dịch thuật: “*1984*” (G. Orwell) Phạm Nguyên Trường dịch, được 4/5 phiếu của Ban Xét Giải Dịch thuật, gồm các dịch giả Đặng Văn Sinh, Hoàng Hưng, Lê Quang, Trịnh Y Thư, Vũ Thế Khôi.

3. Giải của Chủ tịch Hội đồng: Chùm truyện ngắn của Mai Sơn,

được đề cử của 2 thành viên Ban Xét Giải Văn và đề xuất của Thường trực Hội đồng Giải.

Việc trao giải thưởng Văn Việt đã được tiến hành thành công qua hai kỳ: 1 (2016) và 2 (2017), mặc dù có những cản trở không đáng có của an ninh như: gây sức ép để cơ quan cho mượn địa điểm trao giải rút lại lời hứa, gây mất điện nhà riêng của nhà thơ Ý Nhi là nơi trao giải, ngăn chặn một cách bất chấp pháp luật một số cộng tác viên và khách mời đến dự...

Lần thứ Ba này, sự ngăn cản đã bất ngờ thô bạo hơn nhiều. Một số tác giả đoạt giải và khách mời đã bị an ninh đến nhà hoặc cơ quan khuyên can, đe dọa hay ngăn chặn để không nhận giải, không đi dự trao giải, đặc biệt tác giả Khuất Đầu và vợ khi ra ga xe lửa từ Khánh Hoà vào Sài Gòn nhận giải đã bị chặn lại, thu điện thoại để sao lục thông tin, đe dọa và buộc cam kết không vào Sài Gòn. Bốn thành viên Ban Giám khảo là Đặng Văn Sinh, Bùi Chát, Ý Nhi và Ngô Thị Kim Cúc bị an ninh đến nhà ngăn không cho đi dự buổi trao giải. Địa điểm tổ chức cuộc trao Giải tuy đã nhận đặt cọc, cũng bị sức ép phải từ chối vào phút chót.

Ban Vận động Văn đoàn Độc lập Việt Nam cực lực phản đối hành vi xâm phạm trắng trợn quyền tự do đi lại của công dân là các cộng tác viên của Văn Việt, cực lực phản đối hành vi ngăn cản thô bạo, khiến cho buổi trao Giải Văn Việt lần thứ Ba không thực hiện được. Các hành vi đó đã ngang nhiên tạt vào mặt những tuyên bố của nhà nước Việt Nam tôn trọng quyền con người, quyền tự do ngôn luận; phá hoại mọi cố gắng kêu gọi đoàn kết, hoà giải hoà hợp dân tộc mà nhà nước Việt Nam luôn rao truyền trước cộng đồng quốc tế và cộng đồng người Việt hải ngoại.

Qua ba lần giải, Giải Văn Việt ngày càng khẳng định uy tín và giá trị đối với giới văn chương tiếng

Việt trong và ngoài nước, khẳng định đóng góp của nó vào việc thúc đẩy sáng tạo, xây dựng nền văn học tiếng Việt tự do, nhân bản, hiện đại.

Ban Vận động Văn đoàn Độc lập Việt Nam chân thành cảm tạ bạn đọc và các cộng tác viên trong ngoài nước đã luôn sát cánh cùng Văn Việt, cảm tạ các tác giả đã làm nên tên tuổi của Giải Văn Việt, cảm tạ các thành viên Hội đồng Giải đã làm việc vô tư và khách quan, cảm tạ các nhà tài trợ và nhà hảo tâm đã đóng góp vào quỹ Giải Văn Việt lần Ba: TS Nguyễn Quang A, một doanh nghiệp tư nhân tại Sài Gòn, một bạn đọc tại Vũng Tàu, CLB Lê Hiếu Đằng.

Ban Vận động Văn đoàn Độc lập Việt Nam

VĂN VIỆT VÀ GIẢI VĂN VIỆT

Văn Việt, trang web văn chương hay diễn đàn của (Ban Vận động) Văn đoàn Độc lập Việt Nam, một tổ chức xã hội dân sự hoàn toàn độc lập với mọi hệ thống tổ chức và thiết chế trong và ngoài nước.

Giải Thưởng Văn Việt là một hoạt động thường niên của Văn Việt.

Nhà thơ Nguyễn Đức Tùng, hành nghề bác sĩ tại Vancouver, Canada, thường có những bài phê bình trên diễn đàn Văn Việt, và là thành viên ban giám khảo Giải Thưởng Văn Việt, cho biết:

“Mục đích của giải thưởng là mỗi năm một lần cổ vũ sinh hoạt văn học nghệ thuật. Có ba loại giải thưởng là giải thưởng về thơ, giải thưởng về văn xuôi và giải thưởng về nghiên cứu và phê bình. Tôi được mời vào ban giám khảo của thơ cùng với nhà thơ Thanh Thảo, nhà thơ Ý Nhi, nhà thơ Bùi Chát và nhà thơ Thi Hoàng.

Thứ nhất là khuyến khích các tác phẩm hướng về các giá trị tự do, nhân bản và dân tộc. Hiện nay trong nước do điều kiện đặc biệt của một chế độ thì ta biết ta biết rồi. Văn Đoàn Độc lập với diễn đàn của nó là Văn Việt cố gắng hết sức để tạo ra được cái mới trong sinh hoạt văn học nghệ thuật và đặc biệt trong thơ. Một là nổi kết trong nước và ngoài nước, giữa các nhà văn nhà thơ từ các quá khứ khác nhau và một số các vấn đề khác nhau trong lịch sử, cùng ngồi lại với nhau và làm được công việc cho văn chương và cho thơ ca Việt Nam.

Thứ hai là tìm cách nâng hoạt động lên một bước, hướng về các giá trị một nền văn học tự do, nhân bản và hướng về các giá trị của dân tộc.”

Theo RFA 17-12-2015

THƯ NGỎ GỬI ÔNG MARK ZUCKERBERG về tình trạng nội dung thông tin bị tháo gỡ và tài khoản bị khóa tại Việt Nam

—Tổ chức và Cá nhân người Việt trong và ngoài nước 09-04-2018—

Kính gửi ông Mark Zuckerberg,

Trong lúc ông nghiên cứu lại phương cách để bảo đảm Facebook tiếp tục là một phương tiện giúp cho thế giới này mở rộng và kết nối, chúng tôi kêu gọi ông xem lại cách hành xử mạnh tay của Facebook có thể đang bóp nghẹt tiếng nói của giới hoạt động nhân quyền và các phóng viên độc lập tại Việt Nam.

Chúng tôi là các tổ chức xã hội dân sự, các nhà hoạt động bảo vệ nhân quyền và các tổ chức truyền thông độc lập Việt Nam bị ảnh hưởng thường xuyên bởi việc Facebook khóa tài khoản và tháo gỡ nội dung. Chúng tôi thường liên lạc với đại diện của Facebook để giải quyết. Trước năm 2017, chúng tôi được sự trợ giúp đặc lực của quý công ty. Nhưng từ năm ngoái, mức độ tháo gỡ nội dung ngày càng gia tăng và Facebook đã không còn hỗ trợ việc phục hồi tài khoản và nội dung. Đến độ, trước và sau một phiên tòa lớn xử các nhà hoạt động nhân quyền vào ngày 5 tháng Tư, 2018, một số tài khoản và trang Facebook không đăng tin được.

Facebook có đang thỏa hiệp với một chính quyền nổi tiếng là đàn áp quyền tự do biểu đạt?

Mặc dầu chính quyền Việt Nam đã nhiều lần có nỗ lực ngăn chặn Facebook, nhưng Facebook vẫn là mạng xã hội đứng đầu tại Việt Nam với hơn 55 triệu người dùng. Trong một xã hội mà tự do ngôn luận và quyền truyền thông độc lập bị đàn áp một cách có hệ thống và nhiều lúc bằng vũ lực, Facebook trở thành ngọn đuốc dẫn đường cho sự cởi mở và liên kết. Facebook là nơi truyền thông độc lập hoạt động và đã giúp cho người dân Việt Nam có được những trao đổi công khai trên mạng, trong lúc các quyền này bị ngăn cản trầm trọng ngoài xã hội. Đối với chính quyền Việt Nam, thái độ thù địch với cư dân mạng trao đổi ôn hòa đã không có gì thay đổi từ lúc họ tìm cách chặn Facebook

vào năm 2009.

Chính quyền Việt Nam đã xác nhận là họ có một đội quân hơn 10 nghìn người, với mục tiêu duy nhất là tung tin giả và bóp nghẹt đối kháng. Lực lượng 47 đang lợi dụng chính sách cộng đồng của Facebook và tung tin giả dối về các nhà hoạt động và tổ chức truyền thông độc lập. Có những nhóm dư luận viên nhà nước phối hợp để gửi báo cáo hàng loạt về tài khoản của các nhà hoạt động và reo hò chiến thắng mỗi khi có trang Facebook bị gỡ xuống. Một thí dụ điển hình là trang “Thông tin chống phản động” ở địa chỉ fb.com/thongtinchongphandong.

Vào tháng Tư 2017, chúng tôi ngạc nhiên khi biết được người đứng đầu Quản trị Chính sách Toàn cầu của Facebook là bà Monica Bickert đã có cuộc gặp gỡ với Bộ trưởng Bộ Thông tin Truyền thông Trương Minh Tuấn và được biết là đôi bên đã đồng ý hợp tác trong việc theo dõi và tháo gỡ nội dung.

Chúng tôi trân trọng nỗ lực của Facebook giải quyết những quan tâm về hoạt động mạng an toàn và tình trạng thông tin sai lệch tại Việt Nam cũng như trên toàn thế giới. Tuy nhiên, dường như sau cuộc hội kiến nói trên để hợp tác với một chính quyền nổi tiếng là bóp nghẹt tự do biểu đạt trên mạng và bỏ tù các nhà hoạt động, vấn đề khóa tài khoản và tháo gỡ nội dung đã gia tăng nghiêm trọng.

Có lẽ ông đã biết, chính quyền Việt Nam không chấp nhận đối kháng và phủ nhận rằng thù địch là không có tù nhân chính trị tại Việt Nam. Nhưng sự thật là chính quyền Việt Nam đã bỏ tù hơn 100 blogger và các nhà bảo vệ nhân quyền, theo hồ sơ báo cáo của các tổ chức nhân quyền.

Lý do gì nội dung thông tin bị lấy xuống?

Trong khi các tiêu chuẩn cộng đồng của Facebook được liệt kê rõ ràng trên trang web của Facebook,

việc tháo gỡ nội dung và các biện pháp trừng phạt khác xảy ra mà không có lời giải thích với người sử dụng họ vi phạm điều gì hoặc nội dung vi phạm là gì. Chúng tôi đã cố gắng làm việc với đại diện của Facebook, thường cùng với các đối tác có uy tín để giải quyết sự việc. Vậy mà khi các nhà hoạt động và phóng viên độc lập bị cấm không được thao tác hoặc bị khóa tài khoản, chúng tôi không nhận được một lời giải thích thỏa đáng – ngoài lý do mơ hồ là “vi phạm tiêu chuẩn”. Chúng tôi cho rằng sự thiếu minh bạch này đáng quan ngại và không hữu ích.

Chúng tôi hoan nghênh nỗ lực của Facebook chống lại hiện tượng thông tin sai lệch trong một xã hội tự do, nhưng cách làm của quý vị quá bao quát khiến gây nguy hại đến những nơi đang bị độc tài cai trị như Việt Nam. Việc này lại gây cản trở và khó khăn cho chính đối tượng mà quý công ty đang muốn phục vụ. Chúng tôi khẩn khoản kêu gọi quý vị mở cuộc đối thoại trực tiếp và thẳng thắn với các thành phần bị bị ảnh hưởng tại Việt Nam. Khi cách giải quyết của quý vị thiếu tinh tế, Facebook có nguy cơ trở thành đồng lõa với kiểm duyệt của nhà nước.

Chúng tôi mong muốn được hợp tác với ông và công ty Facebook để mọi người Việt Nam được có tiếng nói và được kết nối cùng thế giới.

Trân trọng,

Đồng ký tên

Câu Lạc Bộ Nhà Báo Tự Do fb.com/caulacbonhabaotudo. Chân Trời Mới Media fb.com/chantroimoiimedia. Dân Oan Dương Nội fb.com/trinhbaphuong.trinhba.Defend the Defenders fb.com/defendthedefenders. Hoàng Sa FC fb.com/hsfcvn (suspended). Hội Anh Em Dân Chủ fb.com/hoianhemdanchu. Hội Giáo Chức Chu Văn An fb.com/hoigiaochucchuvanan. Hội Thánh Tin Lành Mennonite Cộng Đồng fb.com/tamlinh.tran.188. PT Lao Động Việt fb.com/phongtraolao dongviet. Sài Gòn Báo fb.com/saigonposts. Saigon Broadcasting Television Network fb.com/SBTN Official. Tin Mừng Cho Người

Nghèo fb.com/tinmungchonguoi ngheo. Thanh Niên Công Giáo fb.com/thanhniengonggiaio (suspended). Truyền Thông Thái Hà fb.com/nhathothaiha. Tuổi Trẻ Lòng Nhân Ái fb.com/Tuoi-Trẻ-Lòng-Nhân-Ái-955756777816551. Việt Tân fb.com/viettan

Activists & Citizen Journalists:

Angelina Trang Huỳnh fb.com/angelinahuyh2004. Anh Chi fb.com/nu.pontaultcombault2010. Cấn Thị Thêu fb.com/profile.php?id=100004583148627. Đặng Xuân Diệu fb.com/TS.DangXuanDieu. Đỗ Thị Minh Hạnh fb.com/tiachopnho.minhhanh. Effy Nguyen fb.com/boy.zing.14. Emily Page-Le fb.com/emily.pagele (suspended). Hoàng Tử Duy fb.com/hoangtuduy71. Huỳnh Ngọc Chênh fb.com/ho.lytien.1. Lã Việt Dũng fb.com/lavietdung. Lê Công Định fb.com/LSLeCongDinh. Lê Văn Dũng fb.com/AlfonsoVova (suspended). Paulus Lê Sơn fb.com/son.vanle 85. Mã Tiểu Linh fb.com/profile.php?id=100007923318405. Ngọc Vũ fb.com/ngoc.vu.33821. Nguyễn Thúy Hạnh fb.com/Melinh.liberty. Nguyễn Chí Tuyền (Anh Chí) fb.com/N.AnhChi. Nguyễn Hoàng-Thanh Tâm fb.com/nhttam. Nguyễn Thị Kim Liên fb.com/kimlienmeuykha. Nguyễn Thiện Nhân fb.com/nguyen.t.nhan.923. Nguyễn Thuý Quỳnh fb.com/MotLanDiLaVinhBiet. Nguyễn Văn Hải fb.com/dieucayclnbnbtvietnam. Nhân Thế Hoàng fb.com/culoo.hoang. Phạm Minh Hoàng fb.com/phamminh.hoang.351. Phạm Thành fb.com/profile.php?id=100005584186799. Phạm Lê Vương Các fb.com/cui.cac. Trần Minh Nhật fb.com/minhnhat.paultran. Trang Le fb.com/matbiec1904. Trịnh Bá Phương fb.com/trinhbaphuong.trinhba.Trinity Hong Thuan fb.com/trinity.hongthuan. Trúc Hồ fb.com/nhacsitrucho. Trương Dũng fb.com/truong.v.dung.73. Từ Anh Tú fb.com/chutichdangbia. Võ An Đôn fb.com/profile.php?id=100008231020747

TỔ CHỨC VÀ CÁ NHÂN YÊU NHÂN QUYỀN TUYÊN BỐ về quyền sở hữu đất nhân một năm sự kiện Đồng Tâm3 Tổ chức và 95 cá nhân (Cập nhật 15-04-2018).....

Sự việc

Sự kiện Đồng Tâm xảy ra một năm trước đây đã đánh dấu bước ngoặt mới trong phong trào phản kháng của người dân đối với chính sách đất đai của nhà nước. Nếu trước đó nhiều dân oan mất đất kéo nhau đi khiếu kiện đông người một cách ôn hòa và hợp pháp, thì ở Đồng Tâm lần đầu tiên dân chúng trong một xã đã tổ chức quy củ dùng thể hợp pháp kết hợp dân vận, binh vận, lập làng chiến đấu, kiên quyết đấu tranh bảo vệ quyền lợi của mình buộc chính quyền phải nhượng bộ.

Một năm sau sự kiện Đồng Tâm, tuy sự đối đầu giữa người dân và chính quyền tạm thời lắng dịu, nhưng ngòi nổ của sự phản kháng và bất ổn xã hội vẫn chưa được tháo gỡ. Người dân không chỉ riêng ở Đồng Tâm, mà ở khắp mọi nơi trong cả nước, đều thấy rõ các giải pháp của chính quyền từ trung ương đến địa phương hầu như chỉ nhằm đối phó sự phản kháng một cách tạm thời để răn đe hoặc xoa dịu. Góc rễ của vấn đề vẫn chưa được giải quyết, đó chính là chế độ sở hữu toàn dân đối với đất đai.

Vấn nạn

Đất đai luôn được xem là loại tài sản đặc biệt, nên quốc gia nào cũng xem trọng và đặt chính sách đất đai vào vị trí ưu tiên trong chiến lược phát triển kinh tế và ổn định xã hội. Tại Việt Nam, theo mô hình xã hội chủ nghĩa từ năm 1955 ở miền Bắc và từ năm 1975 ở miền Nam, chế độ sở hữu tư nhân đối với đất đai chấm dứt, và thay vào đó quyền sở hữu loại tài sản đặc biệt này thuộc về “toàn dân”, thông qua vai trò quản lý tập trung của Nhà nước. Đây là một chính sách đất đai hoàn toàn dựa trên nền tảng của học thuyết kinh tế-chính trị Marx-Lenin.

Sau hàng chục năm hiện hữu ở nước ta, chế độ sở hữu toàn dân đối với đất đai được cường ép áp dụng

vào đời sống xã hội và kinh tế nhằm thực hiện một kế hoạch chính trị hoang tưởng gọi là “xây dựng chủ nghĩa xã hội”. Kết quả là khủng hoảng kinh tế-xã hội xảy ra nghiêm trọng, khiến Đảng Cộng sản phải tiến hành đổi mới kinh tế theo hướng thị trường. Tuy nhiên, từ nhiều năm nay chế độ sở hữu toàn dân đối với đất đai tiếp tục gây ra nhiều trở ngại hơn cho sự phát triển tiếp theo của nền kinh tế và đe dọa sự ổn định của cả xã hội.

Gắn liền và xuất phát từ quan niệm “sở hữu toàn dân” là định chế “quyền sử dụng đất”, một khái niệm đặc biệt về quyền tài sản chỉ có ở các quốc gia thuộc khối Liên Xô cũ và nay còn tồn tại ở TQ và VN. Tuy được luật pháp công nhận đầy đủ các quyền chiếm hữu, sử dụng và định đoạt (tức là chuyển nhượng, tặng cho, thừa kế, v.v...) tương tự với quyền sở hữu các tài sản thông thường khác, người có quyền sử dụng đất lại không thể định đoạt trọn vẹn mảnh đất của mình, mà trái lại tùy thuộc vào quyết định tối hậu của Nhà nước trong vai trò đại diện toàn dân quản lý toàn bộ đất đai trên lãnh thổ quốc gia.

Người nông dân luôn đối diện nguy cơ bị tước đoạt đất đai bất cứ lúc nào, và giấc mơ người cày có ruộng của họ không bao giờ trở thành sự thật.

Việc quy hoạch sử dụng đất dù trên lý thuyết thuộc về nhà nước, nhưng trên thực tế là do các chủ đầu tư khởi ra và vận động để có sự quyết định của quan chức các cấp, trước nhất là các địa phương. Điều này khiến họ trở thành loại cường hào, ác bá còn đáng sợ hơn cả trong chế độ phong kiến. Họ biến mình thành công cụ của giới đầu tư bất lương khi hỗ trợ các dự án xây dựng địa ốc hoặc công trình hạ tầng bằng cách tước đoạt đất đai của người dân và đền bù với giá rẻ mạt.

Tình trạng lạm dụng quyền hành

biến đất công thành đất tư, bồi thường di dời không thỏa đáng để trục lợi, nhận hối lộ để phê duyệt và chuyển đổi mục đích sử dụng đất trong những dự án kinh doanh bất động sản đã và sẽ tiếp tục xảy ra trầm trọng, tạo nên bất mãn xã hội ngày càng sâu rộng. Điều này là nguyên nhân chính của nạn khiếu kiện đông người khắp cả nước, hay còn gọi là nạn dân oan.

Nguyên nhân

Cốt lõi của tất cả những trở ngại nêu trên bắt nguồn từ sự kết hợp khiên cưỡng của hai khái niệm vốn dĩ khác biệt nhau để tạo nên định chế quyền sử dụng đất, đó là khái niệm “quyền sở hữu tài sản” theo tư duy pháp lý và khái niệm “sở hữu toàn dân” theo tư duy chính trị-ý thức hệ.

Về phương diện pháp lý, chủ thể của quyền sở hữu tài sản lẽ ra chỉ là thể nhân hoặc pháp nhân, mà danh tính và lý lịch pháp lý được xác định cụ thể, trong khi “toàn dân” chỉ đơn thuần là một ý tưởng không có khuôn mặt rõ ràng và chưa bao giờ được công nhận là chủ thể pháp lý riêng biệt trong bất kỳ hệ thống pháp luật nào trên thế giới.

Trong nền kinh tế kế hoạch tập trung được xây dựng trên nền tảng lý luận Marx-Lenin, tư duy chính trị thắng thế, nên sự tác hại của sở hữu toàn dân đối với đất đai bị bùng nổ khiến người ta có cảm giác nó không tạo ra nhiều vấn đề nan giải cho xã hội. Hơn nữa, do nền kinh tế được hoạch định theo kế hoạch tập trung, nên mọi bất đồng và bất cập đều có thể giải tỏa bằng mệnh lệnh hành chính từ nhà nước.

Tuy nhiên, từ khi chính sách cải cách kinh tế theo hướng thị trường được áp dụng, yếu tố thị trường sẽ ngày càng chi phối sự phát triển, tư duy pháp lý tất yếu trở nên thắng thế và đòi hỏi phải xem xét lại tính phù hợp của quan niệm sở hữu toàn dân đối với đất đai. Thực tế đã chứng minh rằng việc cưỡng lại yêu cầu này là nguyên nhân khiến động lực phát triển kinh tế bị triệt tiêu và ổn định xã hội bị đe dọa.

Yêu cầu

Trước tình hình nghiêm trọng nêu trên, chúng tôi –các tổ chức xã

hội dân sự và người Việt trong và ngoài nước– đồng lòng đưa ra tuyên bố như sau:

Thứ nhất, quyền sở hữu tư nhân đối với đất đai cần được sớm công nhận. Do đó, cần quy tụ ngay các chuyên gia kinh tế và pháp lý để nghiên cứu một cách khoa học khả năng chấp nhận tư hữu hóa các loại đất được sử dụng vào mục đích kinh doanh để phát triển kinh tế, hơn là tiếp tục duy trì quan niệm sở hữu toàn dân chung chung đối với đất đai như hiện nay.

Thứ hai, cần chuẩn bị sửa đổi Hiến pháp để công nhận chế độ đa sở hữu đối với đất đai, trong đó có sở hữu nhà nước, sở hữu của các tổ chức và sở hữu tư nhân.

Thứ ba, trong khi chờ đợi thay đổi luật lệ và chính sách, cần sớm công nhận quyền sử dụng đất như một loại quyền tài sản mà nhà đầu tư và người sử dụng đất phải thỏa thuận theo nguyên tắc thuận mua vừa bán, dựa trên giá cả thị trường, nếu nhà đầu tư muốn sử dụng cho các dự án nhằm mục đích phát triển kinh tế. Cần chấm dứt ngay nạn cưỡng bức thu hồi đất mà chính quyền ở các địa phương đang thực hiện. Việc giải quyết các tranh chấp đất giữa người dân và giới đầu tư phải dựa trên nguyên tắc công bằng, bảo đảm lợi ích của người dân, của nhà đầu tư và lợi ích cộng đồng.

Lập ngày 15 tháng 4 năm 2018

3 Tổ chức và 95 cá nhân.

tuyenbodongtam@gmail.com

DƯ LUẬN VIÊN XUYỀN TẠC

<http://www.danquyen.net/2018/04/tuyen-bo-ve-quyen-so-huu-at-ai-nhan-1.html>

Đúng như dự đoán, sự kiện Đồng Tâm từ khi xảy ra đã là cái cớ béo bở để nhiều tổ chức, cá nhân thiếu thiện chí với Nhà nước Việt Nam lợi dụng đẩy mạnh các hoạt động tuyên truyền chống Nhà nước. Dù đã 1 năm từ khi sự kiện này xảy ra nhưng cho đến tận ngày hôm nay, Đồng Tâm vẫn chưa thể ngưng bị lợi dụng. Điển hình như nhân dịp tròn 1 năm sự kiện Đồng Tâm diễn ra, trang mạng Bauxite vừa tung lên mạng bài “Tuyên bố về quyền sở hữu đất đai nhân 1 năm sự kiện Đồng Tâm”.

Bản tuyên bố được soạn thảo bởi những tổ chức “xã hội dân sự” quen tên như Câu lạc bộ Lê Hiếu Đằng, Diễn đàn xã hội dân sự, các cá nhân như Lê

Công Định, Nguyễn Quang A, Trần Bang, Đào Tiến Thi, Hoàng Hưng...

Với những cái tên như vậy không khó đoán nội dung của bản tuyên bố chính là sự xuyên tạc với chính sách sở hữu đất đai của Nhà nước ta. Và quả thực, trong bản tuyên bố này, các tổ chức, cá nhân trên xuyên tạc rằng chính sách sở hữu toàn dân về đất đai của Nhà nước là phi lý, là sai lầm, là nguyên nhân dẫn đến mọi sự khiếu kiện, tố cáo, dẫn tới vấn nạn dân oan. Từ đó họ nêu yêu sách rằng cần phải thay đổi Hiến pháp, xóa bỏ chế độ sở hữu về đất đai.

Căn cứ cơ bản để họ lấy làm xuất phát điểm đưa ra các luận điểm trên đó là từ sự việc Đồng Tâm. Họ cho rằng Đồng Tâm là một sự việc điển hình về việc Nhà nước lợi dụng chính sách sở hữu toàn dân về đất đai để chiếm dụng đất của dân, dẫn tới sự việc phản kháng của người dân ngày 15/4/2017.

Bản tuyên bố viết: Sự kiện ĐT xảy ra một năm trước đây đã đánh dấu bước ngoặt mới trong phong trào phản kháng của người dân đối với chính sách đất đai của nhà nước. Nếu trước đó nhiều dân oan mất đất kéo nhau đi khiếu kiện đông người một cách ôn hòa và hợp pháp, thì ở ĐT lần đầu tiên dân chúng trong một xã đã tổ chức quy củ dùng thế hợp pháp kết hợp dân vận, binh vận, lập làng chiến đấu, kiên quyết đấu tranh bảo vệ quyền lợi của mình buộc chính quyền phải nhượng bộ.

Ở đây cần thấy rằng căn cứ cơ bản nhất của BTB đã không chính xác và có sự lập lờ đánh lộn con đen ở đây.

Cần nhắc lại rằng sự việc Đồng Tâm một năm về trước không phải là một sự phản kháng của người dân như Bản tuyên bố viết mà đó là một sự việc vi phạm pháp luật nghiêm trọng bắt nguồn từ một loạt những sai phạm nghiêm trọng khác.

Khởi nguồn của sự việc không thể không nói tới đó là sự lừa bịp của ông Lê Đình Đĩnh, Bùi Viết Hiếu về việc vẽ ra 59 ha đất nông nghiệp xứ Đồng Sinh, từ đó kích động người dân chiếm dụng trái phép đất quốc phòng. Khi các cơ quan chức năng đến giải quyết thì bản thân nhóm Đồng Thuận, bố con ông Kinh, Công, Bùi Viết Hiếu... đã kích động người dân cản trở, bao vây các đoàn công tác, gây ra các vụ gây rối trật tự công cộng. Và để thiết lập trật tự, lực lượng thực thi pháp luật đã phải thi hành lệnh bắt với một số đối tượng vi phạm pháp luật và đó là nguyên cớ để nhóm Đồng Thuận tổ chức đông người bao vây đoàn công tác, bắt giữ gần 40 cán bộ, Công an và giữ trái phép gần 1 tuần lễ liên.

Rõ ràng, lấy một sự việc sai, vi phạm pháp luật để làm căn cứ đưa ra những đề nghị không phải là một sự logic về khoa học nhận thức.

CTS HỨA PHI, ĐẠO CAO ĐÀI, BỊ ĐÀN ÁP

.....PTS Trần Viết Hùng 06-04-2018.....

Chánh Trị sự Hứa Phi, Trưởng ban Đại diện Khôi Nhon sanh đạo Cao Đài Tòa thánh Tây Ninh (Đạo Cao Đài Bảo thủ Chơn truyền, không trực thuộc Cao Đài quốc doanh), Đồng Chủ tịch Hội đồng Liên tôn VN và Hội đồng Liên kết Quốc nội Hải ngoại VN, đã bị nhà cầm quyền CSVN nhiều năm qua đàn áp.

Vào tháng 9-2015, CTS Sự Hứa Phi được HDLTVN cử đi tham dự Đại hội Tự do Tôn giáo Quốc tế ở Bang Kok, Thái Lan dưới sự chủ tọa của Báo Cáo viên Đặc biệt về Tự do Tôn giáo hoặc Tín ngưỡng, nhưng khi đến phi trường Tân Sơn Nhất Sài Gòn thì nhà cầm quyền CSVN tịch thu hộ chiếu đến nay vẫn không trả lại.

Từ 12 đến 28-1-2018, CTS đã nhận nhiều thư và giấy triệu tập của nhà cầm quyền CS lên công an (CA) để trả lời những cáo buộc cho rằng CTS đã phát biểu xúc phạm dân tộc Việt Nam và cung cấp tin tức không đúng sự thật. CTS đã từ chối không lên gặp CA nhiều lần.

Sáng 29-1 CA đưa taxi buộc ông lên CA xã Hiệp Thành, gặp 8 CA tỉnh Lâm Đồng, để bị thẩm vấn về việc 29 lần trả lời truyền thông quốc tế, trên 20 lần gặp gỡ các phái đoàn quốc tế, về lời kêu gọi biểu tình, và về việc tại sao họ triệu tập mà CTS không lên trình diện.

CTS HP đã trả lời đại ý: “Chúng tôi đấu tranh cho dân tộc, đúng theo lương tâm của tôn giáo, muốn cho dân tộc có dân chủ nhân quyền, tự do tôn giáo, đây là quyền của tôi. Các ông vu không tôi nên tôi thấy không cần gặp các ông để trả lời”.

Công an chất vấn rất gắt gao và có thái độ thô bạo. Trước sự hung hăng của công an, CTS thấy nhức đầu, quá mệt và gục xuống bàn, do bệnh cao huyết áp.

Một cô y sĩ được gọi vào đo huyết áp cho CTS, huyết áp lên đến 210. Cô này nói họ phải để cho CTS được nghỉ ngơi và công an gọi xe taxi của họ đưa về nhà.

Về đến nhà tay chân của CTS

bên phải bị tê gần như 75% mất cảm giác. Chân trái bị liệt không bước đi được, phải dùng dây treo kéo lên.

Mặc dầu tình trạng sức khỏe của CTS HP rất yếu, nhà cầm quyền vẫn tiếp tục uy hiếp và khủng bố.

Tình trạng sức khỏe của CTS Hứa Phi rất nguy hiểm cho tánh mạng nếu không được điều trị đúng cách. Nhưng nhà cầm quyền lại không cho ra khỏi địa phương và luôn luôn đe dọa gây áp lực CTS Hứa Phi. Điều này chứng tỏ CSVN muốn giết CTS Hứa Phi một cách gián tiếp.

Ngày 4-2-2018, phái đoàn HDLTVN đến thăm CTS Hứa Phi bị nhà cầm quyền chặn những ngăn chặn không cho thăm mà còn đánh hai người bạn CTS Hứa Phi là ông Trương Văn Kim và Bạch Ý bị trọng thương.

Nhờ sự can thiệp của của quốc tế, CTS Hứa Phi được đi trị bệnh ngày 5-2-2018. Nhưng trở về nhà thì công an huyện Đức Trọng lại đưa giấy xử phạt hành chánh.

Ngày 15, 16 và 19-3-2018, công an lại đưa tiếp ba giấy triệu tập đi gặp công an huyện Đức Trọng, nhưng CTS Hứa Phi nhất quyết không đi vì CTS không có tội gì và vì lên đồn công an có thể nguy hiểm tánh mạng.

Ngày 19-3-2018 Tổng Lãnh sự quán Hoa Kỳ và Canada mời HDLTVN đến gặp họ tại chùa Giác Hoa, nhưng nhà cầm quyền CSVN ngăn chặn không cho CTS Hứa Phi đi gặp. CA còn canh gác nhà 24/24 và ném đá lần trúng thoi vào nhà.

Ngày 4-4-2018 khoảng 10 công an huyện Đức Trọng và tỉnh Lâm Đồng đến nhà CTS Hứa Phi tiếp tục điều tra liên quan một số vấn đề nhằm khủng bố tinh thần khi CTS vẫn còn bị bệnh.

Về đoạn video phỏng vấn của ông khi ông nằm trên giường bệnh tại Bệnh viện Pháp-Việt, Sài Gòn vào tháng 2-2018, trong đó ông bày tỏ tâm huyết về sự toàn vẹn lãnh thổ của Việt Nam, tự do, dân chủ, nhân

quyền và tự do tôn giáo, công an cho rằng CTS Hứa Phi phóng đại, nhưng ông khẳng định rằng đó không phải là nói quá và những gì ông nói là đúng sự thật.

Vào tháng 2-2018, bà Diễm Thi, phóng viên đài Á Châu Tự Do ban Việt Ngữ, đã phỏng vấn CTS Hứa Phi, và công an cũng sử dụng đoạn phim này để tố cáo ông vi phạm pháp luật.

Vào tháng 3-2018, CTS Hứa Phi phát biểu trong video clip thứ ba rằng chính quyền đã ngăn cản ông gặp Tổng Lãnh sự quán Mỹ và Canada. Công an nói với CTS Hứa Phi rằng họ không đàn áp ông và hỏi ông lý do tại sao ông nói như vậy. Ông trả lời là cảnh sát đã ném trứng thoi vào nhà ông, đóng chốt tại các con đường gần nhà của ông và canh gác ông 24/24. Ông tiếp tục nói rằng công an hành động theo cách đó không phải là đàn áp sao?

Tuy nhiên, công an cũng đã kết luận rằng CTS Hứa Phi đã vi phạm pháp luật và có thể bị xử phạt hành chính. Ông trả lời cảnh sát rằng ông nói sự thật về những gì chính phủ đã làm cho mọi công dân biết. Ông cũng giải thích với họ rằng ông đã không nói gì sai. Cần lưu ý rằng bệnh của CTS Hứa Phi chưa được chữa khỏi. CA đến nhà ông điều tra, khủng bố liên tục làm huyết áp của ông tăng trở lại. Những hành động này của nhà cầm quyền cộng sản có thể giết CTS Hứa Phi và theo kinh nghiệm của chúng tôi, đây là điều họ đang nhắm tới.

Do đó, chúng tôi kêu gọi Liên hợp quốc, Liên minh châu Âu, Chính phủ Hoa Kỳ, Canada, Úc, Anh, các quốc gia tự do và dân chủ cũng như các tổ chức nhân quyền quốc tế:

1- Cứu phụ CTS Hứa Phi bằng cách gây áp lực nhà quyền cộng sản Việt Nam cho phép ông tự do đi lại để chữa bệnh.

2. Lập tức giúp ông ta và gia đình được tự do khỏi bị đàn áp.

3. Thăm CTS Hứa Phi càng sớm càng tốt để gửi một thông điệp mạnh mẽ tới nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam rằng quý Ngài ủng hộ ông và thực sự quan tâm đến sức khỏe và tự do của CTS Hứa Phi.

TUYÊN BỐ CHỦ QUYỀN

TQ ở Trường Sa đến từ lỗi dịch thuật

.....Bill Hayton 09-04-2018.....

4. Chỉ định VN là một quốc gia đặc biệt quan tâm vì vi phạm nghiêm trọng tự do tôn giáo (CPC) như USCIRF đề nghị gần như hàng năm trong báo cáo thường niên.

5. Ngừng tất cả viện trợ cho nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam. Sự trợ giúp này của quý Ngài được sử dụng để hỗ trợ một chế độ vi phạm nhân quyền và tự do tôn giáo nghiêm trọng và mang lại lợi ích cho các nhà lãnh đạo độc tài. Viện trợ cũng giúp đảng cộng sản có phương tiện duy trì quyền lực và làm tổn thương và thiệt hại các phong trào dân chủ và những người đấu tranh cho nhân quyền và tự do tôn giáo tại Việt Nam.

6. Rút tên nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam ra khỏi Hội đồng Nhân quyền Liên Hiệp Quốc vì đã vi phạm nghiêm trọng các quyền cơ bản của công dân VN.

TÓM TẮT CÁC SỰ KIỆN, CÁC MỐC CHÍNH ĐỂ DỄ TÌM KIẾM.

Từ ngày 12-01-2018 cho đến 04-04-2018 có tất cả các sự kiện sau, tất cả 12 lần đưa giấy (3 lần mời <http://www.caodaibaotonchanhphap.net/forum/viewtopic.php?f=27&t=21629>, 9 lần triệu tập <http://www.caodaibaotonchanhphap.net/forum/viewtopic.php?f=27&t=21640>).

- Đấu tố tại thôn Bồng Lai.
- Họ dùng xe taxi áp tải lên làm việc trong khi sức khỏe yếu ớt.
- Tất cả 3 lần họ lập phái đoàn gồm xã huyện tỉnh đến tại gia đình CTS Hứa Phi để vận động ép buộc lên làm việc, nhưng CTS Hứa Phi không đi (trong đó có 1 lần đến đọc nghị định 167) <http://www.caodaibaotonchanhphap.net/forum/viewtopic.php?f=27&t=21640#p22560>.)
- HĐLTVN đến thăm đã bị ngăn chặn, và sự kiện 2 Tù nhân Lương tâm Bạch Ý và Trương Kim bị đánh trọng thương. <http://www.caodaibaotonchanhphap.net/forum/viewtopic.php?f=12&t=21659>
- Đồng đạo Miền Trung lên thăm bị đuổi ngay trong đêm, mục tiêu cô lập không cho ai tới thăm <http://www.caodaibaotonchanhphap.net/forum/viewtopic.php?f=27&t=21696>

Biển Đông là nơi nguy hiểm, bởi nơi đây có những tranh giành tranh cãi chồng chéo giữa các nước.

Tình trạng tranh giành xảy ra đối với các nguồn tài nguyên biển. Tình trạng tranh giành xảy ra trong việc giữ thế cân bằng quyền lực trong khu vực. Thế nhưng nằm bên dưới tất cả những thứ đó là việc tranh chấp chủ quyền quốc gia đối với hàng trăm hòn đảo, bãi đá nhỏ xíu.

Nếu nhìn vào mức độ chú ý đối với các cuộc tranh chấp hiện nay, thì quả rất đáng ngạc nhiên là không mấy ai chú tâm đến vấn đề gốc rễ.

Các chính phủ thì thích vờ như các tuyên bố chủ quyền của họ đối với các đảo, các bãi đá trên biển là có tính lịch sử và logic.

Tuy nhiên, sau nhiều năm nghiên cứu vấn đề, tôi thấy rõ rằng điều này không hề đúng.

Hiện hầu hết các rắc rối ở Biển Đông tập trung vào khu vực Quần đảo Trường Sa và một ít thực thể ngầm gần sát với bờ biển của Việt Nam và Borneo.

Đây là những điểm nằm rất xa phần Trung Hoa lục địa, và Trung Quốc chưa bao giờ làm rõ nguồn gốc chính xác làm cơ sở cho tuyên bố của mình đối với các điểm này.

Theo nghiên cứu riêng của mình, tôi đi đến kết luận rằng tuyên bố chủ quyền của Trung Quốc chỉ mới nổi lên, phát sinh từ việc biên dịch tồi và những đánh dấu không đúng trên bản đồ hồi thập niên 1930. Kết luận của tôi là tuyên bố chủ quyền của Trung Quốc đối với Quần đảo Trường Sa thực ra là một sai lầm.

Tuyên bố chủ quyền đầu tiên

Trung Quốc tuyên bố chủ quyền tại Biển Đông bắt đầu từ năm 1907, từ chuyện người ta phát hiện ra là có một thương gia Nhật Bản hoạt động tại đảo Pratas (nằm giữa Hong Kong và Đài Loan).

Nishizawa Yoshiji khi đó đang khai thác phân chim tại đảo, và những lời đồn đại đã lan đến tận nước Mỹ.

Chính phủ Mỹ thông báo cho nhà Thanh vào cuối 1907, nhưng phải tới hơn một năm sau Bắc Kinh mới gửi một tàu ra điều tra.

Vào tháng Ba 1909, tin đồn được xác nhận là chính xác. Điều này làm dấy lên các cuộc phản đối tại miền nam TQ. Chính phủ Nhật Bản đồng ý đàm phán, cuối cùng dẫn tới việc Nhật thừa nhận chủ quyền của TQ đối với Pratas.

Tuy nhiên, cùng lúc, giới chức ở miền nam Trung Quốc biết về sự tồn tại của Quần đảo Hoàng Sa và bắt đầu lo rằng Nhật có thể sẽ chiếm khu vực này.

Điều này dẫn tới một cuộc thám hiểm vào tháng Năm và tháng Sáu 1909, qua đó Trung Quốc chính thức lần đầu tiên tuyên bố chủ quyền đối với Quần đảo Hoàng Sa.

Các tàu Trung Quốc đã trú lại quần đảo chỉ trong ba ngày trước khi quay về. Chính quyền sau đó hoàn toàn không quan tâm đến nữa, và đã không quay trở lại cho tới thập niên 1920.

Nhầm lẫn

Một vụ việc quan trọng xảy ra sau đó đã dẫn đến sự nhầm lẫn, mà ảnh hưởng của nó vẫn còn ở Biển Đông ngày nay.

Vào tháng 12-1931, Pháp tuyên bố chủ quyền đối với Quần đảo Hoàng Sa. Chín tháng sau đó, Trung Quốc phản đối.

Tháng Bảy 1933, trong lúc chính phủ hai nước vẫn đang tranh cãi về Quần đảo Hoàng Sa, Pháp tuyên bố sáp nhập thêm sáu đảo thuộc Quần đảo Trường Sa. Điều này khiến Trung Quốc rất bối rối.

Dựa trên các văn bản chính thức và báo chí thời đó, ta có thể thấy rằng giới chức Trung Quốc không hề biết về sự khác biệt giữa Trường Sa và Hoàng Sa. Họ nghĩ rằng các đảo mà Pháp vừa sáp nhập vào thì chính là các đảo mà Trung Quốc đã tuyên bố chủ quyền hồi 1909. Phải mất đến nhiều tuần điều này mới được làm sáng tỏ.

Trong các cuộc thảo luận, hải

quân Trung Quốc gửi điện tín cho Bộ Ngoại giao Trung Quốc, xác quyết rằng Quần đảo Trường Sa không tồn tại! Cuối cùng, chính phủ Trung Quốc không phản đối các hành động của Pháp nữa.

Tuy nhiên, sự bối rối nhầm lẫn này khiến cho Ủy ban Nghiên cứu Bản đồ Lãnh thổ và Lãnh hải của Trung Quốc tiến hành điều tra.

Trong số các nhiệm vụ của ủy ban có việc điều tra và diễn giải các bản đồ để thể hiện đâu là Hoàng Sa, đâu là Trường Sa.

Ủy ban cũng đặt tên tiếng Hoa cho các quần đảo, nhưng đơn giản chỉ là dịch thuật hoặc chuyển ngữ.

Bãi đá North Danger Reef (có nghĩa là bãi đá nguy hiểm ở phía bắc) được dịch sang tiếng Hoa thành Bắc Hiểm Tiêu (北險礁).

Quần đảo Trường Sa trở thành Tư Ba Lạp Thoát Đảo (斯巴拉脫島) (chuyển ngữ từ tên của vị thuyền trưởng người Anh, Richard Spratly), còn cụm bãi cạn Luconia được chuyển ngữ thành Lô Khang Ni Á Than (盧康尼亞灘).

Tuy nhiên, trong quá trình điều tra, ủy ban đã có một số sai lầm. Cơ quan này có vẻ đặc biệt lẫn lộn trong việc hiểu nghĩa các thuật ngữ hàng hải trong tiếng Anh, từ 'bank' (bãi ngầm) và từ 'shoal' (bãi nông).

Cả hai từ này đều có nghĩa là một khu vực nước nông trên biển. Từ 'bank' mô tả một diện tích đất trồi lên từ đáy biển, trong lúc từ 'shoal' là cách mô tả trong hàng hải, bắt nguồn từ tiếng Anh cổ, có nghĩa là 'nông'.

Tuy nhiên, ủy ban đã chọn dịch cả hai chữ này thành 'than' (灘), là cách dịch xa xôi để chỉ 'bãi cát', một thực thể có thể nằm trên hoặc dưới mặt nước.

Ủy ban đã đặt tên cho một thực thể dưới nước, James Shoal (bãi ngầm James), cái tên Trung Quốc là Tăng Mỗ Than (曾母灘), và một nơi khác, Vanguard Bank (bãi Tư Chính), cái tên Tiền Vệ Than (前衛灘).

Tăng Mỗ là chuyển ngữ từ 'James', và Tiền Vệ là dịch từ chữ 'vanguard', tức tiên phong, còn chữ

Than là dịch chung cho cả hai từ 'bank' và 'shoal'. Việc dịch thuật như vậy đã tạo ra những hậu quả nghiêm trọng mà chúng ta sẽ thấy.

Vào năm 1936, Bạch Mi Sơ (白眉初), người sáng lập ra Hiệp hội Địa lý Trung Quốc, đã dùng các thông tin của ủy ban để xuất bản tập bản đồ Trung Quốc mà ông soạn, Trung Hoa Kiến thiết Tân đồ (中華建設新圖).

Dựa vào bản dịch của ủy ban, ông đã tạo ra sai phạm to lớn: Ông vẽ bãi ngầm James và bãi Tư Chính thành các đảo.

Sau đó, ông thêm một đường hình chữ U ở Biển Đông, với điểm xa nhất về phía nam là bãi ngầm James, và điểm xa nhất về phía tây nam là bãi Tư Chính.

Ý định của ông Bạch là hoàn toàn rõ ràng - đường vẽ này đánh dấu sự hiểu biết "khoa học" của ông về lãnh thổ hợp pháp của TQ.

Do sai phạm này của ông mà bãi ngầm James và bãi Tư Chính sau đó trở thành giới hạn tuyên bố chủ quyền lãnh thổ của Trung Quốc ở Biển Đông.

Đó là lần đầu tiên đường chữ U được vẽ trên một tấm bản đồ Trung Quốc. Tuy nhiên, đó không phải là một tài liệu của nhà nước mà chỉ là sản phẩm của một cá nhân đơn lẻ.

Tuyên bố chủ quyền của nhà nước

Tuy nhiên, sau Đề nghị Thế chiến, hai đệ tử của ông Bạch là Phó Giác Kim (傅角今) và Trịnh Tư Ước (鄭資約) được Bộ Nội vụ Trung Hoa Dân Quốc thuê tư vấn về biên giới lãnh thổ.

Hai người này đã vẽ các bản đồ cho chính phủ vào năm 1946 và 1947, dẫn đến việc Trung Quốc chính thức tuyên bố chủ quyền ở Biển Đông.

Các ông Phó và Trịnh đã dùng bản đồ của ông Bạch cùng 'đường chữ U'. Do vậy, Trung Quốc đã tuyên bố chủ quyền với cả các thực thể ngầm dưới nước là bãi ngầm James và bãi Tư Chính.

Điều này hoàn toàn vô lý, trừ phi bạn hiểu được phần kỳ quặc này của lịch sử. Tuyên bố chủ quyền của Trung Quốc được đưa ra là kết quả

của một loạt những sai lầm.

Dẫu chính quyền Trung Quốc muốn nói rằng họ có quyền từ xưa và chủ quyền lịch sử đối với các bãi ngầm, bãi đá ở Biển Đông, nhưng việc nghiên cứu chi tiết các bằng chứng cho thấy thực sự điều này mới chỉ xảy ra vào nửa đầu thế kỷ 20 mà thôi, và nó cũng thay đổi trong khoảng thời gian 40 năm.

Triều nhà Thanh lần đầu tiên tuyên bố chủ quyền đối với Quần đảo Hoàng Sa vào năm 1909, nhưng không hề tuyên bố gì đối với Quần đảo Trường Sa cho đến tận 1948, và toàn bộ quá trình này chứa đựng nhiều nhầm lẫn và hiểu sai.

Trên đây là nội dung tóm tắt một bài nghiên cứu của tác giả Bill Hayton, phóng viên BBC đồng thời là học giả tại Viện nghiên cứu Chatham House tại London, Anh Quốc, sẽ đăng trên tạp chí 'Modern China' với tiêu đề 'The Modern Origins of China's South China Sea Claims: Maps, Misunderstandings, and the Maritime Geobody'.

BBC News

ASEAN LO NGẠI VỀ CÁC HOẠT ĐỘNG CỦA TRUNG QUỐC TRÊN BIỂN ĐÔNG

VOA 06-02-2018

Bộ trưởng ngoại giao các nước Đông Nam Á hôm 6/2/2018 bày tỏ lo ngại về các hoạt động của Trung Quốc trên các khu vực có tranh chấp ở Biển Đông và lưu ý rằng việc bồi đắp đất vẫn tiếp tục diễn ra thậm chí sau khi đã đàm phán với hiệp hội 10 quốc gia Đông Nam Á, và Bắc Kinh đã nhất trí về một bộ quy tắc ứng xử.

Theo ghi nhận của Reuters, các ngoại trưởng của Hiệp hội các Quốc gia Đông Nam Á (ASEAN), đang nhóm họp tại Singapore, đã hoan nghênh việc khởi động các cuộc đàm phán trong, đồng thời kêu gọi kiềm chế các hoạt động và tránh bất cứ hành động nào có thể làm phức tạp thêm tình hình.

Bộ trưởng Ngoại giao Singapore Vivian Balakrishnan nói: "Chúng tôi đã thảo luận các vấn đề liên quan đến Biển Đông và ghi nhận quan ngại của các bộ trưởng về việc bồi đắp đất và các hoạt động trong khu vực. Điều này làm xói mòn lòng tin, làm gia tăng căng thẳng và có thể ảnh hưởng đến hòa bình, an ninh và sự ổn định trong khu vực."

.....

TRUNG QUỐC

CÓ PHẢI LÀ CƯỜNG QUỐC CÔNG NGHỆ - SÁNG TẠO

+++++Tâm Don 08-04-2018+++++

Trung Quốc có phải là cường quốc công nghệ và sáng tạo không, đó là câu hỏi đã được thế giới đặt ra trong 5-7 năm trước. Giới chuyên gia công nghệ thế giới đã không thẳng thắn trả lời, chỉ mỉm cười như hàm chỉ rằng Trung Quốc chỉ đang ứng dụng mạnh mẽ các thành tựu khoa học công nghệ của thế giới. Trong khi đó, tự bản thân Trung Quốc coi mình là cường quốc công nghệ của thế giới.

Ru ngủ và tự huyễn hoặc mình

Cách đây vài trăm năm về trước, Trung Quốc là một quốc gia hùng mạnh, có một nền văn minh rực rỡ. Nền văn hóa Trung Quốc, cho dù được bao phủ bởi thuyết âm mưu và luận anh hùng, bởi ân oán và trả thù, bởi mưu đồ vương bá và tranh đoạt quyền lực liên miên và đẫm máu, vẫn là nền văn hóa sống động bậc nhất thế giới. Thời trung cổ, bốn phát minh vĩ đại nhất của nhân loại đều xuất phát từ Trung Quốc, đó là: trang giấy, thuốc súng, in ấn và la bàn. Bốn phát minh này đã giúp Trung Quốc lan tỏa quyền lực mềm của mình một cách thành công, chủ yếu sang Việt Nam, Triều Tiên và Nhật Bản. Nhưng, Châu Âu với thời kỳ Phục Hưng kỳ diệu đã thực sự cất cánh về khoa học và học thuật trong một thời gian ngắn, và bỏ xa Trung Quốc trung thành với các tín điều của Khổng giáo.

Hơn 40 năm mở cửa với những chính sách kinh tế thực dụng đã giúp TQ phát triển chóng mặt, nhưng TQ có những đóng góp gì về khoa học công nghệ, về công nghệ nguồn cho văn minh nhân loại?

Người Trung Quốc vốn bị huyễn hoặc về tầm vóc trí tuệ và văn hóa của mình trong quá khứ, và bị bung bít thông tin nặng nề, bị đầu độc tuyên truyền quá nhiều, nên đã khẳng định rằng: trong thời hiện đại, Trung Quốc đã có bốn phát minh thay đổi thế giới, đó là: tàu cao tốc, thương mại điện tử, thanh toán di động và xe đạp công cộng dùng chung. Từ tháng 5-2017 đến

nay, báo chí Trung Quốc luôn tuyên truyền về bốn phát minh đương đại vĩ đại của Trung Quốc, tạo nên làn sóng tự hào dân tộc lớn chưa từng có, tạo nên niềm tin mãnh liệt trong người dân Trung Quốc về sự cường thịnh tri tuệ của đất nước.

Thế giới đã ngỡ ngàng trước sự ngộ nhận của Trung Quốc. Trên thực tế, tàu cao tốc có đầu tiên ở Nhật Bản từ năm 1964, thương mại điện tử có đầu tiên ở Anh vào năm 1979, thanh toán di động có đầu tiên ở Phần Lan vào năm 1997, xe đạp công cộng chia sẻ có ở Hà Lan những 50 năm trước và được Nhật Bản nâng cấp bằng phần mềm tìm kiếm dễ dàng từ 20 năm trước.

Nhiều chuyên gia công nghệ đã dứt khoát khẳng định rằng, trong suốt 500 năm nay, Trung Quốc không có một phát minh, sáng kiến nào công hiến cho quá trình phát triển của nhân loại.

Tại sao Trung Quốc lại tự nhận mình là tác giả của bốn phát minh ấy? Không có gì khó hiểu cả. Bất kỳ một chế độ độc tài toàn trị nào cũng tuyên truyền cho thần dân (không phải là công dân) của mình rằng, chế độ cầm quyền là ưu việt, đất nước phát triển và ổn định, để từ đó, các thần dân ngủ mê trong mộng mị và hoang tưởng. Khi vui mình trong mộng mị và hoang tưởng, các thần dân sẽ không còn nhận thức được thật-giả, không đấu tranh để lật đổ một chế độ độc tài toàn trị thối tha.

Sức mạnh Bắc Kinh nằm trong sự sợ hãi của những kẻ hèn nhát

Nhiều người Việt Nam, và cả chính báo chí nhà nước đang ra sức ca ngợi sức mạnh của Trung Quốc và bước tiến công nghệ vượt bậc của nước này. Không thể phủ nhận rằng, Trung Quốc đang phát triển với tốc độ nhanh về kinh tế, đang tăng tốc trong việc ứng dụng công nghệ cao, nhưng cần phải khẳng định rằng: trong 40 năm qua Trung Quốc chưa bao giờ là một quốc gia sáng tạo và làm chủ công nghệ. Sao chép đã trở thành thuộc tính của

Trung Quốc. Chiếm đoạt công nghệ cao dưới nhiều hình thức đã trở thành bản tính của họ. Sao chép và chiếm đoạt không đem lại những sản phẩm tốt, trên thực tế chỉ đem lại những sản phẩm lỗi.

Gần đây nhất, vào ngày 03-4-2018, tiêm kích F-7 của Myanmar do Trung Quốc sản xuất đã bị rơi khi đang bay và phi công đã thiệt mạng. Nguyên nhân hoàn toàn thuộc về lỗi kỹ thuật, trong đó lỗi kỹ thuật đáng chú nhất là ghế phi công đã không kích hoạt dẫn đến cái chết của phi công.

Trước đó, vào năm 2015, một máy bay quân sự không người lái của Nigeria do Trung Quốc sản xuất đã rơi ở bang Borno của Nigeria và đã gây bão mạng thế giới. Dĩ nhiên, cũng là lỗi kỹ thuật.

Cũng vào năm 2015, Cameroon mua 04 máy bay trực thăng tấn công Harbin-Z9 của TQ, và 01 chiếc đã rơi (dĩ nhiên là do lỗi kỹ thuật) sau vài lần bay. Cameroon ngán ngẩm, đành để 3 chiếc còn lại làm cảnh và ngâm bồ hòn làm ngọt.

Cũng vào năm 2015, Congo mua một lô xe bọc thép chống đạn từ TQ. Loại xe này uống xăng như uống nước khiến quân đội Congo sợ hãi. Và sau đó, trong 1 lần tuần tra, 1 chiếc xe bọc thép chống đạn loại này trúng mìn, kết quả là xe banh xác. Quân đội Congo đành phải cho lô xe nghỉ hưu ngoài ý muốn.

Còn tàu sân bay Liêu Ninh có phải là biểu tượng công nghệ của Trung Quốc? Chỉ đúng khi khẳng định rằng nó là sản phẩm của đua đòi và tập tành sĩ diện. Tàu Liêu Ninh có nguồn gốc là con tàu bỏ đi của hải quân Liên xô cũ, Trung Quốc hoán cải lại nó. Từ 50 năm trước, tất cả các tàu sân bay của Hoa Kỳ đã sử dụng năng lượng hạt nhân, nhưng tàu Liêu Ninh chỉ là máy thủy hàng hải đơn thuần do Ucraina sản xuất, phun khói mù mịt, tiêu tốn nhiên liệu khủng khiếp. Tất cả các tàu sân bay của Hoa Kỳ đều có hệ thống lọc nước biển thành nước ngọt từ hàng chục năm trước, nhưng tàu Liêu Ninh vẫn phụ thuộc vào nguồn nước ngọt được cung cấp từ các tàu hậu cần. Dĩ nhiên, nhiên liệu cũng được các tàu hậu cần cung

cấp. Các công nghệ khác của tàu sân bay Liêu Ninh dĩ nhiên kém xa các công nghệ của tàu sân bay Hoa Kỳ. Vậy, sức mạnh của tàu sân bay Liêu Ninh nằm ở đâu? Sức mạnh của nó nằm trong sự sợ hãi của những kẻ hèn nhát.

Cho đến thời điểm năm 2018, Trung Quốc vẫn chưa làm chủ được công nghệ sản xuất đầu bút bi, mặc dù đất nước này sản xuất 80% lượng bút bi của thế giới. Cho đến thời điểm năm 2018, dù là nước sản xuất điện thoại di động nhiều nhất, nhưng Trung Quốc vẫn chưa có dấu hiệu làm chủ công nghệ điện thoại di động. Cho đến thời điểm năm 2018, cho dù sử dụng nhiều con chip nhất thế giới, nhưng Trung Quốc vẫn phải nhập khẩu 80% con chip, 20% con chip do TQ sản xuất chỉ là những con chip biết bò.

Thế giới có gì Trung Quốc có cái đó. TQ có tàu vũ trụ, có vệ tinh - biểu tượng của khoa học kỹ thuật cao? Không, nó là biểu tượng của những khát vọng hơn là biểu tượng của sáng tạo và phát minh.

Các nước láng giềng của TQ và nhiều quốc gia khác trên thế giới đang tỏ ra khá lo lắng và e ngại trước sức mạnh ngày càng tăng của quân đội TQ, song họ không hề sợ hãi. Nhưng có lẽ Việt Nam không nằm trong số đó!

Việt Nam Thời Báo

Thủ tướng TQ buồn lòng vì TQ chế tạo không được viên bi cho cây bút bi. Đó không phải là lời nói của người Việt chống TQ mà CSVN và CSTQ liệt vào thành phần nặng quá khứ nên quá khích với CS. Thưa đây là tựa đề của bài viết có tên tác giả và tên báo Tuổi Trẻ của Nhà nước CSVN ra 03-04-2018. Câu dẫn nhập của bài báo "TTO - Trung Quốc được gọi là một đại công xưởng của thế giới, nhưng ít ai biết họ vô cùng thâm thía nỗi cay đắng đi gia công cho nước khác. Sự thật nào đằng sau dòng chữ "Made in China"?

Và bài viết nói: "Câu chuyện dưới đây được trích trong quyển sách "China's Great Wall of Debt" (tạm dịch: Bức tường thành nợ nần của TQ) của tác giả Dinny McMahon - một chuyên gia về kinh tế TQ. TQ làm ra 80% bút bi của thế giới, tương đương 38 tỉ cây bút mỗi năm, nhưng theo Thủ tướng TQ Lý Khắc Cường, không cây viết nào trong số đó đạt chuẩn.

Theo Vi Anh, TQ khổng lồ mà không làm được viên bi cây viết.

HOÀI NIỆM 30-4-75 : TÌM MÃI YÊU THƯƠNG

—Nguyễn Thượng Long 13-04-2018—

... Khi những cánh cổng sắt nặng nề của dinh Độc Lập bị các chiến xa và xe tăng Quân Giải Phóng húc đổ vào trưa 30-4-1975, thì trong một căn phòng nhỏ ở đường Yết Kiêu Hà Nội, có một người đàn ông gương mặt u uẩn, tóc trắng xoá xõa vai đang trầm ngâm bên chén rượu và cây đàn piano, ngay lúc đó, trong tay ông cây đàn đã rung lên những hợp âm làm xao xuyến lòng người: "Từ nay người biết yêu người. Từ nay người biết thương người".

Người đàn ông đó là nghệ sĩ đa tài Văn Cao và những ca từ, hợp âm trên cũng là tiết tấu chính, cảm hứng chủ đạo cho ca khúc tràn đầy tình nhân bản "Mùa Xuân Đầu Tiên", cũng là ca khúc cuối cùng trong sự nghiệp sáng tác văn - thơ - nhạc - họa đầy vinh quang và cũng cay đắng của ông.

Tôi nghĩ rằng đã là người Việt Nam, dù ở đâu trên mặt đất này thì ai ai vào ngày tháng đó cũng thờ phào lấp ló là những hy vọng và dự định cho ngày mai. Nhưng những gì đã diễn ra sau mốc lịch sử đó lại không hoàn toàn như vậy, đến nỗi hơn mười năm sau (1987), ngày ông Nguyễn Văn Linh tuyên bố cởi trói cho văn nghệ sĩ, nhà văn NHT một lần phải thốt lên: "Vinh quang nào mà chẳng xây trên những nỗi điểm nhục!". Tôi không biết tâm trạng của anh NHT lúc đó như thế nào mà lại phải thốt lên những lời dữ dội như vậy. Thế hệ tôi và anh NHT sinh ra và lớn lên gắn liền với sự ra đời của nhà nước "Việt Nam Dân chủ Cộng hoà - Độc lập Tự do Hạnh phúc". Tuổi ấu thơ chúng tôi trôi đi cùng với những cuồng nộ của một thể thái nhân tình rất xa lạ với những phẩm chất truyền thống của một dân tộc bản chất là hiền hoà. Kỉ ức đầu đời của thế hệ chúng tôi chưa thể nhạt nhòa về những gì đã đến sau những phát triển quái gở của những tin điều xa lạ và hoàn toàn ngoại lai. Vẫn còn nguyên đó những câu hỏi đầy ám ảnh:

- Tại sao ngay từ ngày đảng vừa ra đời đã đưa ra khẩu hiệu ghê rợn "Đào tận gốc, tróc tận rễ" đám Tri

- Phú - Địa - Hào... rồi bây giờ lại gọi đó mới chính là nguyên khí của đất nước!

- Tại sao thảm kịch CCRĐ với số nạn nhân lên tới 172008 người mà oan sai tới 123266 người mà chủ tịch Hồ Chí Minh chỉ nói: "**Một Đảng biết nhận ra khuyết điểm của mình, Đảng đó còn có thể tiến bộ**" rồi ông rút khăn tay lau nước mắt là xong. Hóa ra là ông chỉ lo lắng cho đức hạnh và sự sống còn của đảng, chứ đâu có xót xa cho những vong hồn oan khuất. Chao ôi sao máu người Việt Nam mình lại bị rẻ rúng đến thế?

- Tại sao lại phải cải tạo thực ra là đánh sập công thương nghiệp tư bản tư doanh tới 2 lần (Miền Bắc sau năm 1954. Miền Nam sau 30-4-1975). Sau 1986 đến nay lại phải làm lại gần như từ đầu.

- Tại sao lại phải mở ra các "Pháp trường trắng" trong vụ đàn áp nhân văn giai phẩm và xét lại chống Đảng. "Pháp trường trắng" là: "Nơi không có đầu rơi, không có máu chảy, nhưng có người chết" (Nguyễn Tuân).

Hăm hở theo đảng đi tìm cái thứ "**Thiên Đường XHCN vô vọng**" ngay từ những ngày chưa cướp được chính quyền... nhưng phải đến sau 5 đợt CCRĐ (1953-1956) thì lần đầu tiên người dân miền Bắc và miền Trung mới biết thế nào là "**Người Cộng Sản**" và đó cũng là nguyên nhân trực tiếp dẫn đến cuộc di cư, thực ra là tháo chạy kinh hoàng vào miền Nam của hàng triệu giáo dân miền Bắc sau 1954. Ngay sau đó là sự kiện các trí thức, văn nghệ sĩ trong nhóm "**Nhân văn Giai phẩm**" bị đàn áp khốc liệt, một lần nữa làm cả nước bàng hoàng khi biết thế nào là "**Trí - Phú - Địa - Hào đào tận gốc tróc tận rễ**", thế nào là "**Bạo lực cách mạng**", thế nào là "**Đấu tranh giai cấp**", thế nào là "**Chuyên chính vô sản**".

Sau những đợt tẩy não cải tạo tư tưởng ở Ấp Thái Hà-Hà Nội 1955-1958, đảng đã thắng lợi lớn, khi phần đông văn nghệ sĩ đã sám hối, hạ mình chấp nhận thân phận của

những kẻ tồi tệ cầm bút để suốt đời tô vẽ, minh họa cho các đường lối chính sách của đảng.

Những văn sĩ trí thức có tiết tháo phải trả giá rất đắt cho thái độ bất phục tùng đảng của mình. Người thì bị quản thúc suốt đời như các Giáo sư đại học Trương Tửu, Trần Đức Thảo, Đào Duy Anh, Nguyễn Mạnh Tường. Người thì vào tù với những mức án nặng nề như Nguyễn Hữu Đang, Nữ sĩ Thụy An, chủ nhà in Minh Đức – Trần Thiệu Bảo, Phạm Tại, Lê Nguyên Chí, nhẹ nhất cũng là lên Điện Biên Tây Bắc để lao động cải tạo như các ông Nguyễn Huy Tường, Huỳnh Văn Gấm, Nguyễn Tuân, Văn Cao, Nguyễn Văn Tý. Học giả nổi tiếng Phan Khôi, một trong những người thành lập tờ Nhân Văn bị lãng nhục và qua đời ngay giữa năm 1959 tại Hà Nội. Nhà thơ Lê Đạt với tuyên ngôn: **“Mang bọc công an đặt giữa trái tim người / Bất tình cảm ngược xuôi theo luật đi đường nhà nước”**, cùng Trần Dần, Tử Phác bị khai trừ khỏi đảng và phải đi chăn bò 10 năm liền ở Chí Linh. Quá cùng quẫn, nhà văn Trần Dần tác giả của **“Người người lớp lớp”** và tuyên ngôn: **“Tôi bước đi không thấy phố, không thấy nhà / Chỉ thấy mưa sa trên màu cờ đỏ”** (Nhất Định Thắng) đã cắt cổ tự tử không thành. Nhà văn, nhà thơ Phùng Quán, tác giả của tác phẩm nổi tiếng **“Vượt Côn Đảo”** và tuyên ngôn **“Yêu ai cứ bảo là yêu / Ghét ai cứ bảo là ghét”** (Lời mẹ dặn), dù ông gọi Tố Hữu là cậu ruột cũng vẫn bị đuổi khỏi quân đội, khai trừ khỏi Hội nhà văn, phải sống vật vờ ở ven Hồ Tây với nghề câu cá trộm, uống rượu chịu, viết văn chui. Nhà thơ Hoàng Cầm tác giả của **“Em ơi! Buồn làm chi / Anh đưa em về bên kia Sông Đuống”** vì quá hoảng sợ mà nhiều năm rơi vào trạng thái trầm cảm, loạn thần, phải sống dựa vào ma túy. Nhiều văn sĩ, thi sĩ khác chọn cách bẽ bút, bỏ chạy để không phải làm kẻ bùng nổ cho chế độ như nhà thơ Hữu Loan tác giả bài thơ nổi tiếng **“Màu tím hoa Sim”** bỏ Hà Nội về Thanh Hóa làm nghề thợ đá thuê để mưu sinh. Nhà văn Nguyễn Hồng tác giả tiểu

thuyết nổi tiếng **“Bỉ Vỡ”** cùng đàn con nhỏ, bỏ lại hết tem phiếu, sổ gạo, sổ hộ khẩu Hà Nội nhếch nhác dắt nhau về Yên Thế - Bắc Giang để vừa cuốc đất nhặt cỏ vừa viết **“Sóng Gầm”**. Nguyễn Tuân, một nhà văn nổi tiếng là cương trực, có người gọi ông là **“Ngông sĩ”**, tác giả **“Vang bóng một thời”**, sau 30-4-1975 vào Sài Gòn, ông phải cay đắng thốt lên với các đồng nghiệp ở đó: **“Moa còn sống được cho đến hôm nay là nhờ moa biết sợ”**.

Thử hỏi, những trí thức văn nghệ sĩ ưu tú nhất đã từng hồn nhiên đi với Cách mạng từ những ngày đầu mà còn bị đối xử như thế, phải sống trong sợ hãi như thế thì người dân đen hôm nay, đại đa số trí thức hôm nay, để yên phận, làm sao mà họ chẳng chọn cách sống ơ hờ trong nỗi sợ hãi, rụt rè, vô cảm, nhắm mắt trước bất công, cam chịu trước cường quyền và có lẽ đây cũng là một chọn lựa sai lầm khủng khiếp dẫn tới lối sống trung thực không còn đất để tồn tại. Lối sống thực dụng, giả dối, đầu hàng đã chiến thắng và lên ngôi. Cũng có thể nói: từ thời điểm này, truyền thống bất khuất trước cái ác, cái phi nhân của dân tộc Việt Nam không còn nữa. Chúng ta đã trở thành một đàn cừ ngoan ngoãn, một cộng đồng robot vô hồn để ĐCS dắt đi qua một cuộc nội chiến đẫm máu kéo dài và vô nghĩa. Cuộc tương tàn bị thảm đó chỉ tạm chấm dứt vào trưa ngày 30-4-1975.

Thời gian và năm tháng đã trôi qua đã đủ để minh oan cho những nạn nhân của **“PHÁP TRƯỜNG TRẮNG”** ngót 60 năm trước. Những con người tài hoa, dũng cảm và trung thực... đến nay đã có vài người trong họ được âm thầm vinh danh trở lại, số đông còn lại thì hơi ôi... người còn, người mất, người đang sống nhưng phải sống đời sống thực vật, cỏ cây, người tha hương biệt xứ mãi mãi ôm theo những kí ức đầy ám ảnh nặng nề. Tại sao lại phải làm như thế? Câu hỏi này còn ám ảnh dân tộc Việt Nam không biết đến bao giờ.

Hôm nay, lại một ngày kỷ niệm 30-4 nữa đến với đất nước chúng ta, dân tộc chúng ta. Cái ngày lịch sử

mà cựu Thủ tướng, cựu Ủy viên Bộ chính trị đảng Cộng sản Việt Nam Võ Văn Kiệt đã từng ngậm ngùi mà nói: **“Có triệu người vui! Cũng có triệu người buồn!”**. Vì sao mà cùng là một ngày mà người vui thì gọi 30-4 là ngày **“Quốc Khánh”** còn người buồn thì gọi đó là ngày **“Quốc Hận!”**. Xin hỏi:

- Tại sao sau ngày 30-4-1975 ngày con Lạc ở miền Bắc chiến thắng cháu Hồng ở miền Nam, người chiến thắng không thực lòng hoà hợp, hoà giải mà lại đóng lên trán cái thẻ chế có số quốc gia công nhận họ còn nhiều hơn cái nhà nước đã đánh thắng họ dòng chữ ô nhục **“NGUY QUYỀN”**? Ai đã tạo ra những thương tổn không đáng có trong lòng những người cùng chung huyết thống bị bại trận? Những ngày tháng tù đầy, cải tạo và phân biệt đối xử với quân nhân, viên chức chính quyền cũ và vợ con gia đình họ đến nay vẫn là những kí ức đầy hãi hùng.

Vì những hãi hùng này mà ngày đó hàng triệu người con đất Việt phải liêu thân bỏ xứ ra đi, mong kiếm tìm một vận hội mới. Người chiến thắng không chỉ làm ngơ mà còn không hiềm những kẻ trực lợi dựa trên cuộc tháo chạy kinh hoàng diễn ra trong nhiều năm đã làm biết bao gia đình tan nát, bao nhiêu người phải chết trong tuyệt vọng, phải khuyh gia bại sản, phải nhor nhục vì hải tặc, phải hoại thân trong bụng cá, phải bỏ xác trên đảo hoang. Người sống sót đến được nơi cần đến không mấy ai tránh khỏi những sang chấn tinh thần không dễ bình phục.

Sau nhiều năm tha hương biệt xứ, cộng đồng **“Thuyền Nhân”** nay người thành công nhiều, người thành công ít, nhưng mỗi khi nhớ về quê hương, xứ sở bên cạnh những bồi hồi là chung một nỗi ngậm ngùi: **“Tổ Quốc! Một quá vãng cần phải quên đi”**. Đến nay đã có nhiều nhân vật nổi tiếng của chế độ VNCH... quyết định tìm về cố quốc với nhiều lý do đã phải nhắm mắt bịt tai trước những la ó, của nhiều tha nhân cùng cảnh ngộ. Đặc biệt trong đoàn người ra đi năm đó, đến nay vẫn có quá nhiều người dường như vẫn

AI LÀ KẸ BÁN NƯỚC

.....VietTuSaiGon'blog 01-04-2018.....

chưa ra khỏi những ám ảnh của quá khứ, vẫn thế không đội trời chung, không đứng cùng đất với cộng sản. Đó chính là nguyên nhân làm nổ ra những cuộc biểu tình rợp trời là cờ vàng phản đối các nguyên thủ của Việt Nam cộng sản khi họ xuất ngoại công cán qua những nơi có đông người đồng bào của mình ở & cũng chẳng có gì là vui vẻ dành cho các nhân vật nổi tiếng của VNCH khi họ trở về Việt Nam. Sự dè bii đến với họ không chỉ đến từ những người Quốc gia đang ở hải ngoại, mà còn đến cả từ những người trong nước. Đâu có phải người trong nước nào cũng hoan hỉ với họ. Hãy nghe mấy ông nhạc sĩ nhân dân, đồ ngực với huân chương, huy chương là giải thưởng nhà nước, giải thưởng HCM vì đã viết những sáng tác ca ngợi Mác-Lê-Mao, ca ngợi Đảng-Bác... lờm nguýt, chê bai, dè bii, những gì về ông Phạm Duy ngay trên những trang báo lề phải. Theo họ, chỉ có họ mới là người yêu nước còn ông Phạm Duy chỉ là kẻ Dinh tề, trở cớ với ĐCS mà thôi.

Tại sao đảng và nhà nước đã gọi những người bỏ nước ra đi sau 30-4-1975 là **"Khúc ruột ngàn dặm"** mà cứ vào dịp cuối tháng 3 hàng năm trở đi, hệ thống truyền thông báo chí chính thống đồ sộ lại một lần lên đồng và tự sướng về chiến công **"Đánh cho Mỹ cút – Đánh cho ngụy nhào"**. Hành động xát muối vào những vết thương đau đớn trong lòng những người đồng bào của mình như thế, đâu có phải là hành vi ứng xử của những người có trí tuệ và lương thiện. Như vậy ngày có tiếng nói chung giữa "Bên Thắng Cuộc" và "Bên Thua Cuộc"... vẫn còn xa vời lắm. Vậy thì những gì mà nhạc sĩ tài hoa Văn Cao viết trong ca khúc **"Mùa Xuân Đầu Tiên"** sau ngày 30-4-1975: **"Từ nay người biết yêu người. Từ nay người biết thương người"** hóa ra vẫn chỉ là một ngộ nhận của một DÂN OAN nổi tiếng của chế độ mà thôi. (Còn nữa)

Viết lần đầu 4-2011. Hoàn thiện 4-2018

Nguyễn Thượng Long
danlambaovn.blogspot.com

Một người đấu tranh cho dân chủ, dân quyền và nỗ lực giúp dân oan tìm lại công lý, cho dù người ấy có nhận tiền của người nước ngoài hay một tổ chức chính trị nào đó từ bên ngoài có tính đối lập, thậm chí cừu thù với đảng cầm quyền vẫn không thể gọi họ là kẻ bán nước.

Một người nhận tiền của một người hay một tổ chức chính trị đối lập nào đó đứng ra kêu gọi lật đổ chế độ cầm quyền, cho dù đứng trên góc độ chính thống của đảng cầm quyền để luận tội họ, họ có thể là phản động nhưng không phải là kẻ bán nước.

Một người hay nhiều người tổ chức biểu tình hàng loạt sau một sự cố về môi trường hay tài nguyên nào đó, cuộc biểu tình phát triển đến cấp độ kêu gọi lật đổ chính quyền và ngày càng lộ rõ chân tướng của người chủ mưu. Càng không thể gọi người chủ mưu tổ chức biểu tình là kẻ bán nước cho dù họ có âm mưu phản động lại nhà nước đương quyền.

Còn rất nhiều tội liên quan đến quốc gia đại sự nhưng không có bất kì một cơ sở nào để khép các tội nhân vào tội bán nước. Bởi họ không thể bán nước, họ không có khả năng bán nước.

Vậy ai là kẻ có khả năng bán nước và giữa tội phản động với tội bán nước, tội nào nặng hơn?

Ở đây, vấn đề dễ nhận thấy nhất là không riêng gì kẻ nắm quyền, đảng nắm quyền hoặc nắm lãnh thổ mới có khả năng bán nước. Vấn đề là kẻ bán nước đã bán nước kiểu gì và bán như thế nào?

Một công hàm gửi tháng Giêng năm 1959 (*), công nhận Hoàng Sa là của Trung Quốc của Phạm Văn Đồng khi đang làm Thủ tướng Việt Nam Dân chủ Cộng hòa, trong lúc này Hoàng Sa không thuộc về quyền quản lý của Việt Nam Dân chủ Cộng hòa. Như vậy, nếu nhìn từ bên ngoài, nó có thể là một thứ công hàm vô giá trị. Nhưng nhìn vào bản chất hành động và hệ quả của nó thì cái công hàm kia đích thị

là một thứ văn bản bán nước.

Bởi nhìn vào thực tế, sau khi cái công hàm này gửi đi, số hàng hóa, vũ khí mà Cộng sản Trung Quốc viện trợ cho Cộng sản Bắc Việt tăng lên một cách đáng kể để đánh miền Nam như một thứ bánh ít trao đi, bánh qui trả lại. Rõ ràng về mặt bản chất, đây là hành vi bán nước của Phạm Văn Đồng và chính phủ Việt Nam Dân chủ Cộng hòa.

Và về sau, sự bán nước xuất hiện ngày càng nhiều hơn, dày đặc hơn và chính thống hơn. Nguyễn Ngọc Thiện, một tay cự Bì thư tỉnh ủy Thừa Thiên-Huế, hiện nay đang nắm chức Bộ trưởng Văn hóa, thể thao và du lịch Việt Nam đã từng ký một văn bản cho Trung Quốc thuê 200 hecta đất trên 50 năm tại Mũi Cửa Khèm, Hải Vân, nơi được xem là "bàn thờ quốc gia", yết hầu quân sự của miền Trung Việt Nam lúc ông này còn giữ chức Bí thư tỉnh.

Sau đó ông này lọt tọt nhảy lên ghế cấp bộ và ngồi ghế Bộ trưởng, đến Tháng Giêng năm nay (2018), ông lại cấp phép cho Đoàn Nghệ Thuật Nội Mông của Trung Quốc vào diễn ngay tại Nhà Hát Lớn Hà Nội đúng ngày 19 Tháng Giêng, ngày kỷ niệm Hải Chiến Hoàng Sa năm 1974. Nhưng vì dư luận phản đối mạnh mẽ nên sau đó buổi diễn này bị hoãn lại với lý do "vì sự cố kỹ thuật".

Mấy ngày gần đây, Nguyễn Ngọc Thiện, trước vụ ồn ào phim Điệp Vụ Biển Đỏ, Bộ Văn hóa do ông ta đứng đầu liên tiếp khiến công luận phẫn uất vì hành vi ngang nhiên tuyên truyền, bảo kê cho Trung Quốc ngay trên đất Việt Nam cũng như cách trả lời vô trách nhiệm, vô cảm của ông ta trước tình hình Việt Nam đang bị Trung Quốc lấn lướt cả trên bờ lẫn dưới nước.

Cái kiểu nói dăm dúi rằng đoạn cuối phim Điệp Vụ Biển Đỏ là "lạc lõng" và "hoàn toàn không có căn cứ để kết luận rằng bộ phim có liên quan đến vấn đề chủ quyền biển đảo" là một cách nói đầy xảo trá, nó hàm chứa một thứ tội lỗi nấp bóng

văn hóa, nấp bóng sự ngu dốt hoặc già ngây.

Trong khi đó, khán giả xem phim, ai cũng có thể nhận ra cái thông điệp của Trung Quốc gửi gắm ở cuối phim rằng biển Đông là của Trung Quốc và không có quốc gia nào được phép xâm phạm. Một kiểu tuyên bố trắng trợn và tráo trở như vậy mà ông Thiện cho rằng nó “không có gì ghê gớm”.

Đến đây, có thể thấy chân dung kẻ bán nước trắng trợn, không cần giấu diếm là ai. Mà đáng sợ hơn là những kiểu chân dung bán nước như Nguyễn Ngọc Thiện đầy rẫy trên đất nước này. Từ Võ Kim Cự huênh hoang, bán đứng Formosa cho Trung Quốc đến những tay không cần nghe ai khuyên can, cứ cho Trung Quốc thỏa sức mà khai thác bauxite Tây Nguyên, rồi những kẻ rước điện than vào Việt Nam... Tất cả bọn họ đều tạo ra một thứ cực kì nguy hiểm mà luật Việt Nam hiện tại không thể nào điều chỉnh để cứu nguy cho quốc gia. Đó là phá nát môi trường, rước voi về dày má tổ, rước giặc vào sinh con đẻ cái trên đất nước.

Môi trường đã nát, người Trung Quốc có mặt khắp mọi nơi trên lãnh thổ Việt Nam. Nhưng vẫn chưa đáng sợ bằng hàng ngàn đứa trẻ mang dòng máu Trung Quốc. Hiện nay, con số những đứa trẻ cha Trung mẹ Việt có độ tuổi từ 0 tuổi đến 10 tuổi trên khắp đất nước này có thể lên đến hàng vạn. Đây là con số khủng khiếp!

Nó khủng khiếp bởi nó có đủ khả năng hợp thức hóa quyền cai trị của Trung Quốc trên đất Việt Nam một cách hiệu quả nhất. Thử nghĩ, một người nước ngoài thì không thể mua đất tại Việt Nam. Nhưng họ có quyền thuê, để rồi họ làm ăn, lấy gái Việt, đẻ ra những đứa con mang dòng máu cha Trung Quốc. Nhưng đa phần là những đứa con này ngoài giá thú. Nghĩa là chúng khai sinh theo mẹ, mang họ mẹ và được hưởng mọi quyền như những đứa trẻ Việt.

Trong khi đó, cha của chúng vẫn tiếp tục nuôi nấng chúng và cung cấp tiền cho mẹ của chúng mua đất. Tính đến thời điểm hiện tại, có lẽ đã

có hàng triệu lô đất mà người Trung Quốc mua tại Việt Nam thông qua con đường này.

Bởi con đường này an toàn, cha mua cho con đứng tên hoặc mẹ đẻ bé đứng tên, chẳng sợ mất, bởi có mất thì cũng mất của cha mà được của con. Nhưng với đứa bé, bên họ nội chúng vẫn là cái nôi, cái gốc, một khi cha chúng vẫn lo cho chúng mọi thứ. Đương nhiên, chúng sẽ nghe theo cha và chúng coi trọng bên nội. Và thử tưởng tượng khi chúng đủ tuổi làm chủ tương lai, làm chủ đất nước như những đứa trẻ Việt bình thường thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Thử tưởng tượng khi chúng được đặt định từ đầu và sự có mặt của chúng trên đất nước này là một thứ định mệnh điệp báo? Thử tưởng tượng khi chúng được “thiên triều” chỉ vẽ và đào tạo thành những đại diện của họ? Thật là khó để tưởng tượng hậu quả!

Nhưng ai đã tạo ra những tai ương này? Đó là những kẻ bán nước, những kẻ chỉ vì vài đồng mọn của ngoại bang đã sẵn sàng biến mình thành thứ tay sai, phản động và bán đứng quốc gia, dân tộc. Tội này còn đáng khinh hơn cả Trần Ích Tắc!

Và những kẻ bán nước kia vẫn còn ngồi chễm chệ trên ghế quan lại trung ương hay cấp cao của tỉnh cho đến bao giờ? Thật là khôn nạn cho dân tộc này!

(*) Ghi chú của CTM Media:
Ngày 14-9-1958

cho đảng trong các lĩnh vực chuyên môn.

Năm 1958 tại Trung Cộng, Mao Trạch Đông đưa ra chính sách “Bước tiến nhảy vọt” bằng cách nấu chảy nồi niêu xoong chảo ra làm kim khí để chế đường ray xe lửa, cầu cống, tàu bè, nhà máy cơ khí hạng nặng.

Theo anh chàng gốc nông dân Mao Trạch Đông, tại sao phải tốn kém nhiều tiền của, công sức để khai thác thép và xây những nhà máy hiện đại trong khi có thể sản xuất dụng cụ bằng những phương pháp ít tốn kém.

Một quan điểm vật lý vô cùng ấu trĩ mà một học sinh cấp tiểu học cũng biết là sai nhưng rất đông “nhà khoa học” cam phận làm bồi bút ca ngợi như là “chiếc cầu thang bước lên chủ nghĩa Cộng sản”.

Theo sử gia Frank Dikötter, chỉ trong vòng 4 năm từ 1958 đến 1962, đã có tới 45 triệu người Trung Hoa bị giết và chết đói trong các “công xã nhân dân”. Ai là thủ phạm? Mao! Đúng nhưng chưa đủ; ngoài Mao, còn phải kể tới thành phần phân giai tại Trung Quốc.

Gorbachev nhìn lại những thay đổi trong xã hội Liên Xô thời ông làm TBT đảng CS: “Cái khuôn mẫu Soviet thất bại không chỉ ở mức độ kinh tế xã hội mà thất bại ở mức độ văn hóa. Trong xã hội Liên Xô, các tầng lớp người dân, các thành phần có học, thành phần trí thức đã từ chối một chế độ không tôn trọng quyền làm người, trấn áp người dân cả về vật chất lẫn tinh thần”.

THÀNH PHẦN PHÂN GIẬU

.....Trần Trung Đạo 04-04-2018.....

Thời đại Google giúp người dân thấy cái ngu dốt của giới cầm quyền CS trong phát biểu và trong cư xử, từ một Nguyễn Minh Triết ở Cuba cho tới một Nguyễn Thị Kim Ngân ở Việt Nam.

Họ dốt nát thật chứ không ai vu cáo. Nhưng họ đã, đang và sẽ tiếp tục cai trị Việt Nam nếu không bị lật đổ. Bởi vì chung quanh họ có một lớp người làm phân giai để bao che, cung phụng, cúi đầu làm nô lệ

Ngoài một ít tiếng nói cất lên trong cô đơn lạc lõng, giới có học tại Việt Nam giống hệt như Trung Cộng và khác hẳn với Liên Xô.

Thành phần cung phụng đảng CS tại Việt Nam rất đông nhưng “thành phần trí thức đã từ chối một chế độ không tôn trọng quyền làm người” thì lại rất hiếm.

Không ít thuộc thành phần phân giai Việt Nam tốt nghiệp chuyên môn ở các trường đại học Mỹ, Anh,

Đức v.v... nhưng mang những kiến thức khoa học đó phục vụ cho đường lối cai trị đất nước bằng nhà tù, sân bắn của đảng CS.

Họ biện minh rằng mình cũng giúp nước nhưng thật ra chỉ làm kéo dài sự chịu đựng triền miên của dân tộc.

Ai là thủ phạm gây ra tình trạng sa đọa trong đạo đức, suy đồi trong văn hóa, lạc hậu trong kinh tế, ô nhiễm trong môi trường và đất biển rơi vào tay Trung Cộng? Đảng CSVN.

Đúng nhưng chưa đủ, ngoài ra còn phải kể thành phần phen giầu đang cung phụng và bao che tội ác CS.

Đừng vội kết án những cô gái phơi bày thân thể trần truồng trên đường phố để bày tỏ vui mừng sau một trận đá banh. Không cha mẹ Việt Nam nào dạy con làm những việc xúc phạm thuần phong mỹ tục, và cũng không phải do các cháu tự nghĩ ra những trò lố lăng như thế. Hành vi đó là kết quả của chính sách “trồng người” theo đúng quan điểm “đạo đức xã hội chủ nghĩa”.

Thật vậy, cơ chế độc tài đảng trị CS đã biến con người Việt Nam vốn hiền hòa, chơn chất, yêu thương trong tinh thần “lá lành đùm lá rách”, “chị ngã em nâng” thành những kẻ tham lam, hẹp hòi, kiếm tiền bằng cách đầu độc đồng bào cùng máu mủ với mình.

Thành phần phen giầu lý giải cho hành vi phản bội tổ quốc khi cho rằng dân trí Việt Nam chưa đủ cao để tiếp cận với nền dân chủ.

Thế nào là cao và thế nào là đủ?

Dân chủ là giá trị phổ quát của nhân loại chứ không phải tài sản riêng của một quốc gia nào.

Dân chủ là một tiến trình chứ không phải là thành phẩm do nước nào chế tạo. Tiến trình xây dựng và phát huy dân chủ có thể khác nhau tùy thuộc vào điều kiện của mỗi quốc gia nhưng vẫn là dân chủ.

Trước năm 1989, Mông Cổ có thể nói là quốc gia chưa bao giờ thật sự biết gì về dân chủ nhưng giờ đây đã trở thành một nước dân chủ.

Tháng Tư năm 1770, Thomas Jefferson, tổng thống thứ ba của Mỹ, phát biểu: “Theo định luật tự

nhiên, tất cả con người sinh ra đều tự do, mọi người có mặt trên trái đất này có quyền riêng tư của chính họ”.

Hơn hai trăm năm sau, Tsakhiagiin Elbegdorj, một thanh niên Mông Cổ trở thành Thủ tướng Cộng hòa Mông Cổ xác định câu nói của Thomas Jefferson là đúng trong buổi phỏng vấn dành cho báo New York Times năm 2004: “Chúng tôi muốn cho thế giới thấy rằng các giá trị thường được gọi là giá trị Tây phương không phải thuộc về Mỹ, châu Âu, Nam Hàn và Nhật Bản thôi nhưng còn thuộc về Mông Cổ”.

Điều đó cho thấy, dân chủ Mỹ hẳn nhiên khác với dân chủ Mông Cổ nhưng vẫn là dân chủ. Các giá trị dân chủ đó cũng thuộc về từng người Việt Nam.

Thành phần phen giầu đừng quên, dù kéo dài sự cai trị lâu dài, khi sụp đổ, các chế độ CS đều sụp rất nhanh.

Ngày 21-12-1989, Nicolae Ceaușescu đọc diễn văn trước trên một trăm ngàn người dân Romania nhưng chỉ bốn ngày sau vợ chồng ông ta bị xử bắn.

Người bắn, Đại úy nhảy dù Ionel Boyeru, thuộc đơn vị ưu tú được tuyển chọn để bảo vệ các lãnh đạo trung ương đảng CS và cũng là người trước đó không lâu ký tên vào lá thư thề nguyện trung thành với Nicolae Ceaușescu.

Giống như hầu hết những kẻ độc tài sống trong hoang tưởng quyền lực, những kẻ đang cai trị Việt Nam bằng bạo lực không đo lường được sức mạnh của lòng công phẫn.

Giọt nước căm hờn bao nhiêu năm âm thầm chảy trong lòng người sẽ một ngày thành cơn lũ cuốn đi chế độ độc tài.

Thành phần phen giầu làm giàu trên máu xương của đồng bào mình, tiếp tay với giới cai trị để đẩy ải đồng bào mình sẽ không có đủ thời gian tẩu tán tài sản, che đậy danh tính hay thậm chí trốn đi đâu. Thức dậy đi nếu còn một chút lương tâm Việt Nam.

4/4/2018

Trần Trung Đạo

SÁCH LƯỢC CỦA VC ĐỐI VỚI GIỚI TRÍ THỨC

* Sinh viên:

- Dưới chế độ chuyên chế nào cũng vậy, sinh viên và trí thức trẻ luôn luôn là những kẻ nguy hiểm nhất, là ngòi nổ của quả bom, là kíp mìn hẹn giờ, là hạt nhân của các phong trào đấu tranh. Các cuộc cách mạng nhằm lật đổ chế độ độc tài bao giờ cũng do sinh viên và trí thức dẫn đầu; công nhân, nông dân, và các tầng lớp lao động khác chỉ là sức mạnh cơ bắp. Chỉ có trí thức và sinh viên mới đủ lý luận để huy động được đông đảo quần chúng, mới có lý tưởng để dẫn thân, và mới có khả năng tổ chức và phối hợp.

- Triệt tiêu được những phong trào sinh viên, cô lập được những trí thức phản kháng, chính là đánh vào đầu não chỉ huy của địch. Những thứ còn lại như ‘dân oan biếu tình’, ‘công nhân đình công’... chỉ là cơ bắp của một cơ thể đã bị liệt não.

- Như trên đã nói, chúng ta đã thành công trong việc làm cho sinh viên trở nên lãnh cảm về các loại ý thức hệ, thờ ơ với những tư tưởng tự do khai phóng từ phương Tây. Chúng ta chỉ còn phải đối phó với tinh thần dân tộc của sinh viên đang có nguy cơ thức dậy, mục đích là để nó ngủ yên, nếu không phải lèo lái nó theo hướng có lợi cho chúng ta.

* Trí thức

- Đối với tầng lớp trí thức, những biện pháp ‘vừa trấn áp vừa vuốt ve’ từ xưa đến nay đã đem lại kết quả khả quan. Chúng ta đã duy trì được một tầng lớp trí thức hèn nhát, háo danh, và nếu không quá ngu dốt thiển cận thì cũng chỉ được trang bị bởi những kiến thức chấp vạ, hủ lậu, lỗi thời.

- Nói chung, đa số trí thức của chúng ta đều hèn, đều biết phục tùng theo đúng tinh thần ‘phò chính thống’ của sĩ phu xưa nay. Phần lớn những kẻ được coi là trí thức cũng mang nặng cái mặc cảm của việc học không đến nơi đến chốn, ít có khả năng sáng tạo, và so với trí thức phương Tây về cả tri thức lẫn dũng khí đều cách xa một trời một vực.

- Trí thức của chúng ta vẫn mãi mãi giữ thân phận học trò, kiểu sĩ hoạn mơ ước được phò minh chủ, hanh thông trên đường hoạn lộ, chứ không bao giờ vươn lên thành những nhà tư tưởng lỗi lạc.

- Tầm mức ảnh hưởng của trí thức đến xã hội không đáng kể, không dành được sự kính trọng từ các tầng lớp nhân dân, thậm chí còn bị người đời khinh bỉ bởi sự vô liêm sỉ và thói quen ném rác vào mặt nhau.

Trích tài liệu huấn luyện cán bộ dân vận của Nguyễn Tâm Bảo, một chuyên gia tuyên huấn Việt cộng.

Tiểu thuyết "Mối Chứa" của Tạ Duy Anh bị đình chỉ gấp

.....*Ngã Tư Vọng 21-09-2017*.....

Tạ Duy Anh, tên cúng cơm Tạ Việt Dũng, sinh ngày 9-9-59 tại làng Cổ Hiền, Chương Mỹ, Hà Tây, nhưng nay biến thành Hà Nội. Ông từng đi bộ đội, leo lên đến chức trung sĩ bộ binh quèn, rồi về làm việc ở Nhà máy thủy điện Hòa Bình. Sau đó, ông theo học Trường viết văn Nguyễn Du. Tại đây, ông đỗ thủ khoa nên được giữ lại làm giảng viên. Ông là hội viên Hội Nhà văn VN từ 1993 kiêm chức biên tập viên tại Nhà xuất bản Hội Nhà văn.

Ông được mệnh danh là nhà văn của nông dân, thường viết về nông thôn. Những tác phẩm của ông: "Bước qua lời nguyên", "Thiên thần sám hối", "Lão Khổ", "Đi tìm nhân vật", "Làng quê đang biến mất" v.v đã tạo ra những dấu ấn đặc biệt trên văn đàn Việt Nam đương đại.

Lần này, tiểu thuyết "Mối chứa", với bút danh Đăng Khẩu do Nhà xuất bản Hội Nhà văn vừa ấn hành thì bị Cục Xuất bản thuộc Bộ Văn hóa đình chỉ gấp. Công văn của Cục XB viết: "Nội dung cuốn sách phản ánh những vấn đề nổi cộm trong xã hội hiện nay. Tác giả đã vạch trần những tiêu cực và bất công trong xã hội. Tuy nhiên, phần lớn các nhân vật trong tác phẩm từ thấp đến cao đều đen tối, vô vọng, đau đớn.

Qua lời kể của các nhân vật, hiện lên những thế lực hắc ám, một xã hội hầu như chỉ được chỉ huy bởi những kẻ ngu dốt, tham lam, thủ đoạn. Toàn bộ hệ thống bộ máy chính quyền bộc lộ sự tàn nhẫn, vô đạo, đàn áp nông dân, giết hại lẫn nhau, giết người chỉ vì tiền. Một số chi tiết được viết với giọng điệu giễu nhại sâu cay, miêu tả tiêu cực có phần tô đậm và có tính khái quát khiến cho hiện thực trở nên đen tối, u ám (trang 38, 43, 74, 129...).

Các trang viết về chính quyền cường chế nông dân trong việc thực hiện các dự án được miêu tả một cách cường điệu, coi đó như hai lực lượng thù địch, chính quyền đàn áp như một trận đánh được chuẩn bị kỹ

lượng từ vũ khí đến lực lượng bí mật (trang 113, 115, 124...).

Với những đánh giá như trên, Cục XB, In và Phát hành yêu cầu Hội Nhà Văn "đình chỉ phát hành cuốn sách Mối chứa để thẩm định nội dung, có ý kiến của cơ quan chủ quản". Văn bản báo cáo kết quả thẩm định gửi Cục trước 29/9".

Tiểu thuyết Mối chứa chưa đến tay bạn đọc, nhưng những thân hữu có dịp đọc trước cho biết: Nhân vật là những bố già đầy quyền lực đứng sau tất cả các dự án động trời, các hợp đồng béo bở. Họ ngồi xỏ lên pháp lý, đái vào pháp luật, ia vào đạo đức, lòng tham khôn cùng, bất chấp sự đớn đau, vô vọng, vùng vẫy của những người nông dân, thấp cổ bé họng.

Các trang viết về chính quyền đàn áp dân được miêu tả như những trận đánh lớn, chuẩn bị kỹ từ vũ khí, khí tài, vật dụng, với nhiều mảnh khoe, mưu mẹo, và xảo quyết. Chính quyền sử dụng cả lực lượng truyền thông khổng lồ vào việc bôi đen những người nông dân bám đất. Họ huy động đặc công, đặc tình, lực lượng đặc biệt tinh nhuệ để đàn áp nông dân - tầng lớp tay không, bản cùng nhất của xã hội.

Nông thôn VN đang quần quai trong cay đắng, chua chát, đớn đau, u ám, đen tối, và băng hoại. Nông dân VN tuyệt vọng về sự phản bội, tráo trở của những kẻ nắm quyền hành. Chúng ta có thể làm được gì, giúp Mối chứa tới tay bạn đọc, cho nông dân bất hạnh được cất tiếng nói, cứu vớt lấy nông thôn Việt Nam - cái nôi của nền văn minh lúa nước đã nuôi dưỡng chúng ta.

danlambaovn.blogspot.com

BỊ CẤM, 'MỐI CHỨA' CỦA TẠ DUY ANH ĐƯỢC SẴN LÒNG

Cát Linh, RFA, 2017-09-22

'Đăng khẩu'

Những ngày vừa qua, cái tên Tạ Duy Anh (TDA), "Mối Chứa",

Đăng Khẩu chiếm khá nhiều không gian trên mạng xã hội, đặc biệt từ giới văn chương, nhà phê bình văn học lẫn giới ngoại văn.

Người ta bàn luận nhiều vì ít ai xa lạ với cái tên TDA cùng những tác phẩm Lão Khổ; Thiên thần sám hối; Sinh ra để chết (in ở hải ngoại), Bước qua lời nguyên, một truyện ngắn đình đám đăng trên báo Văn Nghệ cuối những năm 1980. Nông thôn và đời sống người nông dân Việt Nam đã xuất hiện cùng TDA từ thời điểm đó.

Nên, cái "thiên hạ sự" của Mối Chứa xuất hiện có thể thấy trước tiên từ hai yếu tố: tên của cuốn sách, Mối chứa và bút danh của tác giả, Đăng Khẩu, thay vì ba chữ TDA. Hiểu theo ngữ nghĩa một cách khác, 'Đăng' là trừ hại, là hành xử của người quân tử, và 'Khẩu' là thảo khấu, là trộm cướp, là cái ác.

Nhưng Trừ ai? Trừ gì? Trừ trộm cướp? Trừ cái ác? Hay trừ Mối Chứa? Và ai trừ? Đăng Khẩu có đúng không?

Bắt đầu bằng nụ cười sảng khoái, Đăng Khẩu TDA nói rằng nghĩ như thế cũng được, mà không phải như thế cũng chẳng sai.

Tự nhận mình là một người nông dân "chính hiệu", TDA đủ "chín" và đủ "lực" để nhìn, nghe, ngửi, nếm, rồi cảm nhận cái vị đắng, cay, ngọt, mặn của những sự kiện xảy ra với người nông dân nói riêng và người dân thấp cổ bé miệng nói chung.

Đơn giản với TDA, nó cũng là 1 phần đời sống hàng ngày của đất nước, bao giờ cũng kéo theo những hậu quả tai hại khác, như khủng hoảng xã hội, niềm tin, bao giờ cũng có đổ vỡ tinh thần đi kèm... Nó sẽ tác động đến mỗi người 1 cách khác nhau. Và nó nhận lại phản ứng khác nhau từ mỗi người.

"Với tôi thì tôi luôn ray rức là tôi chẳng làm được gì cả, không làm được gì giúp cho cộng đồng ấy.

Bản thân tôi thì tôi cảm nhận rằng bất cứ ở đâu, người dân thấp cổ bé họng luôn bị thiệt thòi. Những người chiếm đoạt đất đai của người dân không hẳn chỉ là cán bộ, những người có quyền lực trong bộ máy, đôi khi là những lực lượng có tiền

họ thao túng, tìm cách chiếm đoạt tài nguyên vốn thuộc về người nông dân. Những việc như thế luôn làm cho xã hội có 1 tổn thương nào đấy.

Mỗi người có cách thể hiện. Riêng tôi thì tôi đánh động bằng cách dùng ngòi bút sáng tạo lại hiện thực ấy theo 1 cách mà hy vọng rằng nó sẽ tác động đến cộng đồng theo 1 cách nào đó."

Mỗi Chúa

Thế là ròng rã ba năm, ngòi bút của TDA mỗi ngày khơi bới, tìm ra thành phần quan trọng nhất trong một tổ mối, đó là mối chúa. TDA thừa biết rằng vòng đời của mối chúa có thể lên đến 50 năm, và chỉ dành cho việc nằm yên một chỗ và đẻ trứng. Ông viết, viết để thoát ra một cái tư tưởng ông gọi là "nỗi ray rức triền miên bám theo mình ngày này qua tháng khác, rằng trong khi xã hội như vậy thì mình chẳng làm được việc gì."

Hỏi rằng "vì sao lại là mối chúa? Mục đích trừu tượng như thế để làm gì?" "Nhất định phải có một ý đồ gì đó. Ngay từ cái tên đã là ý đồ rồi."

Nếu tôi không có ý đồ gì thì tôi cũng không đủ can đảm không đủ đam mê để theo đuổi. Nhưng khi tạo ra một hình tượng như vậy rồi thì không còn thuộc về quyền của người viết nữa.

Ví dụ có những người cho rằng mối chúa là căn nguyên của tất cả sự tàn phá. Vì nó có thể đẻ ra cả 1 đội mối quân. Mà đội mối quân thì sức tàn phá của nó kinh khủng."

Không khác với cách lý giải mà TDA trả lời tờ Tiền Phong: "Mối Chúa là một nhân vật không có thật, là một lột người. Với tất cả các chỉ dẫn thì bạn đọc phải hiểu mối chúa không phải một ông ở trong một công ty nào đó, bởi công ty nào có khả năng thất cổ ngân hàng, tạo ra một thể chế nhỏ? Đó chắc chắn phải là một nhân vật cực khủng. Một con mối chúa có thể tạo ra triệu con mối con để tàn phá."

Thế tổ mối có những con mối chúa ấy làm tổ ở đâu? Có bao nhiêu mối chúa hay chỉ có một mà thôi?

Và nếu căn nguyên của sự mục nát, hư hỏng bị gây ra bởi những con mối ngày ngày đục khoét, thì căn nguyên của tiểu thuyết Mỗi

Chúa là gì?

Để trả lời, TDA gọi mình là vừa được và vừa bị chứng kiến cái hiện thực ấy xảy ra hàng ngày, lặp lại hàng ngày. Như vòng đời của những con mối chúa miệt mài sinh nở tạo ra vô vàn con mối con.

"Người viết từ trước đến giờ lúc nào cũng phải dựa trên một nền tảng hiện thực nào đó. Tôi chả bịa ra được một cái gì cả. Những hiện thực đó nó đã, đang và sẽ tiếp tục xảy ra. Đây là 1 giai đoạn rất đặc biệt của lịch sử phát triển của VN."

"Thu hồi đất Dương Nội này, rồi Đồng Tâm này đang ngày ngày âm thầm, có nơi bóc lột, có nơi chưa. Nó phản ánh 1 hiện trạng chung, có 1 bất cập chung. Có lẽ có 1 cái gì đó bị khiếm khuyết từ cội nguồn của sự việc, như luật pháp, qui định đất của toàn dân chẳng hạn."

Báo chí trong nước viết rằng "Giới văn chương rĩ tai nhau: "Mối Chúa" là tác phẩm hoành tráng nhất của TDA từ trước tới giờ."

Cũng chính tờ Tiền Phong trích dẫn phát hiện của nhà văn Phạm Lưu Vũ: "Mối Chúa" là kiểu tiểu thuyết lòng trong tiểu thuyết, với lối viết đậm chất Kafka ("Kafka dùng một chữ cái để đặt tên nhân vật (Mr. K) còn TDA dùng 3 chữ cái: Mr. Đại").

Án tử cho Mỗi Chúa?

TDA phải chủ động kết thúc quá trình "đăng khẩu" của mình đúng 3 năm, kể từ tháng 3 năm 2014 vì ông sợ mình sẽ mãi tiếp tục đắm chìm trong cái tổ mối đang ngày một sinh sôi nảy nở, phát triển có thể đến vô cực.

Có phải quyết định có chương cuối cùng, cho "Mối Chúa" xuất hiện ra mắt thì cũng đồng nghĩa với kết án tử con mối chúa không?

Câu trả lời được Cục XB đưa ra vào ngày 13-9-2017: "Nội dung cuốn sách phản ánh những vấn đề nổi cộm trong xã hội hiện nay. Qua đó tác giả đã vạch trần những tiêu cực và bất công trong xã hội. Tuy nhiên, phần lớn các nhân vật trong tác phẩm từ thấp đến cao đều đen tối, vô vọng, đau đớn. Qua lời kể của các nhân vật, hiện lên những thế lực hắc ám, một xã hội hầu như được chỉ huy bằng những kẻ ngu

dốt, tham lam, thủ đoạn. Toàn bộ hệ thống bộ máy chính quyền bóc lột sự tàn nhẫn, vô đạo, đàn áp nông dân, giết hại lẫn nhau, giết người chống đối chỉ vì tiền..."

Nhà văn Phạm Lưu Vũ nói ngay nội dung của bản đình chỉ này đã "tóm tắt tuyệt vời nội dung tư tưởng của tác phẩm" và đăng một đoạn bình về cuốn tiểu thuyết ngay sau khi đó: "Lão Tạ (TDA) chỉ tả duy nhất một thằng quan cấp huyện, lại dùng chữ "huyện trưởng" thay vì Chủ tịch huyện, vậy mà "thằng công văn" ấy vẫn suy ra: "Toàn bộ hệ thống bộ máy chính quyền bóc lột sự tàn nhẫn, vô đạo, đàn áp nông dân, giết hại lẫn nhau, giết người chống đối chỉ vì tiền..." thì... giỏi thật."

Mối Chúa bị khai tử sau ba năm thai nghén không. Song TDA không quan trọng điều này.

"Riêng với TDA viết thì không bao giờ quan tâm đến nó được in ra lúc nào và nó có được in ra hay không? Vì nếu như thế thì trong lúc viết anh sẽ tự hạn chế rất nhiều tư tưởng, ý đồ của mình."

Mình theo đuổi xu hướng ngòi bút phải tự do. Tự do thì phải tự tạo ra. Không bị phụ thuộc vào nhiều thứ. Đừng mong giải thưởng, đừng mong chức tước... thì mới có tự do.

Hiện nay và cho đến khi tôi không sáng tác nữa thì vẫn theo tinh thần ấy."

Kết thúc cuộc trò chuyện cũng bằng giọng cười sảng khoái, tuy có vẻ trầm ngâm khi nói về vai trò của nhà văn viết tác phẩm hư cấu trong thời nay: "Càng ngày nhà văn càng cô độc trong xã hội. Không phải là ai bắt cô độc đâu, mà số người đọc văn hư cấu càng ngày càng ít đi so với 30, 40 năm trước đây."

Nhưng TDA sảng khoái cho rằng "Sự thờ ơ của một bộ phận nào đó lại là nỗi may của một bộ phận khác có thể lớn hơn?"

Trên mạng xã hội những ngày qua, những ai quan tâm đến Mối Chúa của Đăng Khẩu đều có chung sự chờ đợi đón đọc cuốn tiểu thuyết bằng bản điện tử. Dịch giả Phạm Nguyên Trường thì chẳng ngại ngần khi viết: cơ quan chức năng đã vô tình "phong thánh cho TDA" khi ra quyết định cấm phát hành. ■■■■■

Tôi đã viết ĐÊM GIỮA BAN NGÀY như thế nào

.....**Vũ Thư Hiền 02-03-2018**.....

Có một câu hỏi vẫn luôn ám ảnh trong đầu cháu, rất mong bác Vũ Thư Hiền có thể trả lời giúp cháu, đó là: Sau tất cả những điều kinh khủng mà bác phải qua trong suốt 9 năm trời như vậy, mà sao bác không có chút hận thù, căm ghét gì với những kẻ đã hành hạ bác trong suốt những ngày tháng tù đầy dã man đến vậy ạ? Đọc “Đêm giữa ban ngày” cháu có cảm tưởng như bác đang nói về chuyện của ai đó chứ không phải của mình vậy. Rất mong bác có thể trả lời giúp cháu ạ. Nguyễn Văn Tuệ.

Nhân dịp bạn Nguyễn Văn Tuệ nêu câu hỏi, lần này tôi sẽ kể dài dòng một chút để bạn và các bạn khác cũng từng đặt câu hỏi tương tự biết thêm về chuyện cuốn Đêm Giữa Ban Ngày (ĐGBN) đã hình thành như thế nào. Trong câu chuyện kể này, biết đâu đây, các bạn lại tìm thấy câu trả lời.

1. Năm 1994, tôi ở Moskva (Liên Xô cũ). Việc khởi đầu cuốn sách liên quan tới một hiện tượng mà tôi không thể giải thích.

Một buổi sáng, vừa mắt nhắm mắt mở vừa bước vào phòng tắm, tôi đứng sững –trước mặt tôi, trong tấm gương lớn tôi thấy không phải tôi mà cha tôi. Ông bất động, nhìn tôi bằng cặp mắt nghiêm khắc, có phần giận dữ. Hình ảnh ấy chỉ xuất hiện trong một thoáng, rất nhanh, rồi tôi lại nhìn thấy tôi trong gương như bình thường. Cảnh tượng cha tôi thoáng hiện ấy đưa tôi về 1 thời gian đã xa:

- Bố thấy trong người yếu lắm - cha tôi thờ dài - Chà, nếu bố còn khỏe! Có nhiều điều bố thấy cần phải viết ra cho đồng bào biết. Nhưng không còn sức nữa rồi. Bố kỳ vọng ở con. Con phải viết. Đó là trách nhiệm, con ạ, là trách nhiệm.

Ông gắng gượng ngồi dậy, đặt tay lên vai tôi, nhìn vào mắt tôi:

- Không phải vì mục đích vạch tội ai mà con làm việc này, không phải vì mục đích ấy. Mục đích lớn hơn: qua vụ án này con phải nói lên điều khác, điều rất quan trọng đối với dân tộc ta. Nhân dân ta cần phải hiểu để tránh xa vết xe đổ. Nước mà không dân chủ, không luật pháp, hoặc luật pháp chỉ là xảo ngôn, là mảnh đất màu mỡ cho thể chế độc tài, cho sự lộng hành tùy tiện của những tên độc tài...

Tôi hiểu tâm trạng cha tôi. Ông đã khoan thứ cho kẻ thù. Nhưng ông không ngại lo lắng cho đất nước trước viễn cảnh xám xịt của nền

chuyên chế”. (Trích ĐGBN).

Tôi quyết định bỏ mọi việc để thực hiện lời cha tôi dặn trước khi qua đời.

Ngày hôm ấy tôi đến công ty, nói lời từ biệt. Mọi người bàng hoàng vì sự bỏ đi đột ngột của tôi. Trong công ty thuần Nga tôi là người Việt duy nhất, nhưng lại là bộ óc điều khiển hoạt động của nó. Cả chục năm ở Sài Gòn để kiếm sống, tôi đã học được ít nhiều cách điều hành một công ty, trong khi đó thì những người bạn Nga vừa thoát ra khỏi nền kinh tế kế hoạch hoá lại rất bỡ ngỡ. Chẳng cứ dân thường, ngay chính quyền mới cũng rất vụng về trong việc chuyển sang kinh tế thị trường. Một thí dụ: công ty chúng tôi gửi ngân hàng tiền dollar Mỹ và mark Đức thì lập tức được ngân hàng tính thành rúp, coi như gửi rúp chứ không phải ngoại tệ. Ít lâu sau lấy ra thì tỷ suất hối đoái đã khác do lạm phát phi mã. Số tiền tính bằng rúp tăng lên chóng mặt, khoản chênh lệch giữa hai thời điểm bị coi như lãi và công ty phải nộp thuế cho số tiền mà người ta gọi là “lãi bất ngờ”. Kỳ quặc thế đấy, vừa buồn cười vừa xót ruột, nhưng là sự thật. Những chuyện tương tự thời chuyển đổi chế độ ở Liên Xô kể không hết.

2. Những trang đầu tiên của ĐGBN được bắt đầu như thế nào?

Cái sườn đầu tiên cho cuốn sách chỉ là mấy trang phác thảo nằm lại ở Sài Gòn, được cất giấu ở nhà bè bạn. Tôi không cần đến chúng nữa vì đã thuộc nằm lòng. Tôi gặp may -vào thời gian đó tôi có nhu liệu Vietbit viết tiếng Việt rất tiện lợi của tác giả Bùi Quang Minh hồi ấy cũng ở Moskva. Cái Amstrad cổ lỗ không có ổ cứng, cứ viết thẳng vào đĩa mềm, không có cách trình bày như mình muốn. Tôi mò mò từng chữ, ngày nối ngày, miễn sao nói được điều cần nói. Như tôi viết trong phần Tự Bạch “Văn học không có chỗ nơi đây”, tôi tránh hết sức thói quen viết văn để cuốn sách chỉ chứa đựng những gì cần phải nói, nên nói. Chậm chạp, từng dòng một, ngày lại ngày kỳ cạch nối tiếp, những trang bản thảo theo nhau làm đầy dần từng đĩa. Những cái đĩa mềm ngày ấy đúng như tên gọi – chúng mềm thật và to thật, đựng trong những bao giấy có thể chứa cả kilô usb ngày nay.

Tai họa đến bất ngờ.

Nghĩ mình giờ đã ở Moskva, một nơi an toàn cách xa Việt Nam nhiều ngàn cây số, tôi hoàn toàn yên tâm, không chút cảnh giác. Một người nào đó trong số khách đến thăm tôi tình

cờ đọc được vài dòng trên màn hình Amstrad đã biết tôi đang viết gì.

Tin bay về Hà Nội. Một toán đặc nhiệm được cử sang. Lợi dụng một hôm tôi về nhà một mình, những tên đột nhập tấn công tôi ngay khi tôi vừa bước vào thang máy. Một tên trẻ măng theo chân tôi xông vào lấy tay bịt miệng tôi, đâm tôi một nhát, rồi khi thang máy lên đến tầng, những tên khác chờ sẵn xô tới, nhanh nhẹn lục túi tôi lấy chìa khoá, đưa tôi vào phòng. Ở đó chúng không nói một lời vật tôi xuống sàn, trói ngiêng, bịt mắt bịt miệng tôi bằng băng dính. Sau đó, không vội vã chúng lục lợi cả giờ mọi xó xỉnh, lấy đi tất cả những gì tôi có - tiền nong, vật dụng, không từ thứ gì, kể cả quần áo. Nằm trên sàn, tôi bất lực, chú ý nghe từng câu cụt lủn chúng trao đổi với nhau, tôi hiểu mục đích của cuộc đột nhập theo cách của kẻ cướp là bản thảo cuốn sách

Tin nội bộ từ Hà Nội cho tôi biết không đầy nửa tháng sau vụ đột nhập, việc tôi viết ĐGBN đã được thông báo ngắn gọn với những trích dẫn trong một cuộc họp trung ương đảng (cộng sản). Điều này cho tôi thêm chứng cứ để khẳng định tác giả của vụ tấn công. Và hiểu thêm rằng vì sao những tên đột nhập chỉ đâm tôi một nhát cảnh cáo vào đùi chứ không định đâm chết. Có thể hiểu được chúng chỉ làm thế do có chỉ đạo. Ở Moskva tôi có quan hệ rộng với nhiều nhà văn nhà báo Liên Xô, kể cả với giới quan chức, tất yếu sẽ gây ra một sự ồn ào không cần thiết và không có lợi nếu bị phanh phui. Vết đâm vào phần mềm không nặng, máu chảy ra nhiều làm ướt sũng quần và lỏng bóng trong giày. Điện thoại bị chúng lấy mất, tôi phải nhờ điện thoại của hàng xóm gọi cho bạn bè và họ lập tức phóng tới để đưa tôi đi bệnh viện.

Mấy hôm sau, một trong những tên đột nhập gọi điện cho tôi vào nửa đêm, thì thảo bằng giọng hấp tấp: “Hay, chú ạ, cháu đọc rồi, chú viết tiếp đi nhé!” Rồi không thì thảo nữa mà cho tôi biết tôi có thể nhận lại những vật bị mất ở đâu – số điện thoại mà tên cướp cung cấp không khó khăn để tra ra là số nhà riêng của một nhân viên lãnh sự quán Việt Nam. Câu sau là quan trọng, nhưng chúng mới ngây thơ làm sao - đời nào tôi dại dột đâm đầu vào rọ.

Về chuyện này tôi đã kể lại với đầy đủ chi tiết trong một bài báo “Những tên cướp dễ mền” được đăng trên tờ Việt Nam Dân chủ ở Paris. Nhiều bạn đã đọc hỏi tôi có giữ lại được bài báo đó không, nhưng mặc dầu cố gắng nhiều tôi không sao tìm ra. Tôi không có thói quen cất giữ

"XÓA TIN XẤU ĐỘC"

Facebook đang giúp chính quyền VN xóa quyền tự do ngôn luận

Thiên Lâm 11-04-2018

Đã có những bằng chứng đáng thuyết phục cho thấy tổ chức mạng Facebook đã và đang “tiếp tay” cho chính quyền Việt Nam vi phạm nghiêm trọng quyền tự do ngôn luận được quy định trong Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị mà Việt Nam đã ký kết vào năm 1982 và Facebook đương nhiên phải tôn trọng Công ước này.

Ngày 9-4-2018, 50 tổ chức xã hội dân sự, các nhà hoạt động bảo vệ nhân quyền và các tổ chức truyền thông độc lập ở Việt Nam đã gửi một bức thư ngỏ tới nhà sáng lập Facebook ông Mark Zuckerberg về tình trạng nội dung thông tin trên Facebook của họ bị tháo gỡ và tài khoản bị khóa tại Việt Nam.

Có thể xem bức thư trên là giọt nước tràn ly sau một thời gian dài nhiều tài khoản facebook của giới đấu tranh dân chủ và nhân quyền ở Việt Nam bị Facebook khóa một cách vô lý khi chỉ dựa vào “chế độ report” của đội ngũ đông đảo dư luận viên công an và “lực lượng 47” của Bộ Quốc phòng.

Nhà báo và cũng là nhà hoạt động nhân quyền Nguyễn Thiện Nhân, hội viên Hội Nhà báo Độc lập Việt Nam, đã ký tên trong thư ngỏ gửi nhà lãnh đạo Facebook, xác nhận với VOA: “Chính tôi cũng là một nạn nhân bị Facebook gỡ bài và có những lần bị phạt treo Facebook 1 tuần, rồi sau đó là 1 tháng. Một ví dụ là tôi đưa clip cảnh sát lái một chiếc xe đặc chủng cán lên xe máy của hai người công nhân thì bị ‘report,’ rồi bị gỡ bài, phạt treo Facebook của tôi. Chính sách phạt của Facebook khi bị ‘report’ như vậy là không thỏa đáng, cho nên tôi ký tên vào thư phản đối để Facebook xem xét lại.”

Nhà báo độc lập Nguyễn Tường Thụy, Phó chủ tịch Hội Nhà báo Độc lập Việt Nam cho rằng dường như có sự thỏa hiệp giữa Facebook và chính quyền Việt Nam trong việc ngăn chặn và kiểm duyệt thông tin trên Facebook: “Họ thỏa hiệp với nhà cầm quyền Việt Nam để ngăn

chặn Facebook. Việc này làm mất uy tín đối với người sử dụng. Tôi không hiểu tại sao họ lại bị sức ép như thế. Họ đã ngăn chặn và xóa bài hết sức tùy tiện. Rất nhiều bạn bè của tôi đã kêu ca và bản thân tôi cũng bị như thế. Điều này thật khó hiểu.”

Còn theo nhà hoạt động Đinh Quang Tuyên: “Bất luận là từ phía nào, việc ngăn chặn thông tin là xem như đã vi phạm nhân quyền, quyền biểu đạt, tự do thông tin và tư tưởng. Việc Việt Nam vi phạm nhân quyền là thấy rõ rồi. Còn Facebook có thật sự đã thỏa hiệp đến mức độ nào thì tôi chưa rõ, nhưng các hoạt động có biểu hiện bị ngăn chặn. Rõ ràng là Facebook đã mất thiện cảm với người dùng. Nếu đúng là Facebook đã thỏa hiệp với Cộng sản thì đó là điều rất đáng tiếc cho chính Facebook.”

Rất có thể, câu chuyện cấm đoán trên facebook bắt đầu từ tháng 4-2017, khi người đứng đầu Quản trị Chính sách Toàn cầu của Facebook là bà Monika Bickert đã có cuộc gặp gỡ với Bộ trưởng Bộ Thông tin Truyền thông Trương Minh Tuấn và đôi bên đã đồng ý hợp tác trong việc theo dõi và tháo gỡ nội dung. Kể từ sau buổi gặp mặt giữa hai bên, tình trạng bóp nghẹt tự do biểu đạt trên mạng và bỏ tù các nhà hoạt động, cũng như vấn đề khóa tài khoản và tháo gỡ nội dung đã gia tăng nghiêm trọng mà không nhận được lời giải thích thỏa đáng từ Facebook ngoài lý do mơ hồ là “vi phạm tiêu chuẩn”.

Trước đó, Việt Nam đã yêu cầu Google gỡ bỏ hơn 2000 clip bị cho là “nói xấu, bôi nhọ lãnh đạo Đảng và Nhà nước” trên YouTube, để đến thời điểm diễn ra cuộc gặp Monika Bickert-Trương Minh Tuấn đã có hơn 1000 clip bị xóa.

Sau cuộc gặp trên, báo Vietnamnet đã đăng tin: “Bộ trưởng Trương Minh Tuấn ghi nhận và đánh giá cao tinh thần thiện chí hợp tác của Facebook...”

Việt Nam là quốc gia bị Tổ chức

Phóng viên Không biên giới có trụ sở ở Pháp, cùng một số tổ chức nhân quyền quốc tế, liệt vào hạng 175/180 về tự do báo chí trên thế giới. Chắc hẳn “học tập kinh nghiệm” của chế độ độc đảng ở Trung Quốc trong việc “siết” và “đuối” Google và chỉ cho các mạng xã hội hoạt động tại đất nước này nếu chịu “nghe lời” nhà cầm quyền Bắc Kinh, chính quyền Việt Nam cũng muốn tạo ra một “tác động mang tính răn đe” đối với mạng Facebook.

Nhưng có một dấu hỏi lớn: vì sao Facebook – một tổ chức mạng có uy tín quốc tế và được tiếng là độc lập với các chính phủ, lại dễ dàng thỏa hiệp với chính quyền Việt Nam trong việc “xóa tin xấu độc” – mà thực chất là xóa và gỡ nhiều tin tức, bình luận về dân chủ nhân quyền và bất công xã hội?

Cần chú ý là trong ít tháng sau cuộc gặp của Bộ trưởng Thông tin Trương Minh Tuấn với đại diện Facebook, kết quả “xóa tin xấu độc” vẫn không đạt như mong muốn của chính thể Việt Nam. Vào gần cuối năm 2017, ông Trương Minh Tuấn đã trở thành một trong những quan chức đi tiên phong, cùng với các quan chức của Bộ Công an và Bộ Tài chính, đòi hỏi các tổ chức mạng Facebook, Google... phải đặt máy chủ ở Việt Nam để “dễ quản lý”, đồng thời tung ra một kế hoạch thu thuế đối với hoạt động của các tổ chức mạng này.

Cũng từ cuối năm 2017 đến nay, hiện tượng facebook của nhiều người đấu tranh dân chủ và nhân quyền bị gỡ nội dung và bị khóa đã trở thành số nhiều và liên tục.

Một số dư luận đang đặt câu hỏi: Phải chăng Facebook đã bắt đầu “thành khẩn hợp tác” với chính quyền Việt Nam từ cuối năm 2017?

Và phải chăng mối quan hệ “thành khẩn hợp tác” trên là để đánh đổi lấy việc chính quyền Việt Nam, vào tháng Tư năm 2018, đã gỡ quy định bắt các tổ chức mạng quốc tế phải đặt máy chủ ở Việt Nam khỏi dự thảo Luật An ninh mạng? Và khỏi đánh thuế Facebook?

Cali Today News

Tan biến EVFTA sau kết án Hội Anh Em Dân Chủ ?

—Thiên Lâm 06-04-2018—

Một số nhà quan sát cho rằng chính quyền Việt Nam đã làm một việc xuân ngốc khi kết án nặng nề các lãnh đạo của Hội Anh Em Dân Chủ trong phiên tòa xử ngày 5-4-2018.

Hội Anh Em Dân Chủ là một tổ chức xã hội dân sự đã làm được nhiều hơn bất cứ tổ chức xã hội dân sự nào khác, và hơn hẳn toàn bộ khối tổ chức hội đoàn nhà nước như Mặt trận Tổ quốc, Tổng liên đoàn Lao động, Đoàn Thanh niên cộng sản... trong mục tiêu hỗ trợ ngư dân và giáo dân 4 tỉnh miền Trung đòi lại công lý và tiền đền bù sau thảm họa xả thải ô nhiễm môi trường do Formosa gây ra vào hai năm 2016 và 2017.

Nếu Formosa đã trở thành một chủ đề quốc tế và được nhiều tổ chức môi trường lẫn chính phủ một số nước và báo chí quốc tế đặc biệt quan tâm, số phận những lãnh đạo Hội Anh Em Dân Chủ bị công an Việt Nam tổng giam cũng bởi thế được quốc tế quan tâm không kém – theo tiêu chí các giá trị dân chủ và nhân quyền trong Công ước quốc tế về các quyền dân sự và chính trị.

Hoàn toàn dễ hiểu là phiên tòa của chính quyền Việt Nam xử “Luật sư Nguyễn Văn Đài và các đồng phạm” trong Hội Anh Em Dân Chủ được chính phủ nhiều nước chú tâm đến thế nào. Trước khi phiên tòa này diễn ra vào ngày 5-4, nhiều đại sứ quán nước ngoài ở Việt Nam, bao gồm EU, Mỹ, Đức và Australia đã liên tiếp đề nghị chính quyền Việt Nam để đại diện chính phủ của những nước này tham dự phiên tòa.

Vậy EU đã phản ứng ra sao sau khi Hội đồng xét xử của phiên tòa trên –dù không đủ chứng cứ nên phải suy diễn theo hướng quy chụp có tội– giáng một bản án đến 66 năm đối với 6 thành viên của Hội Anh Em Dân Chủ, trong đó riêng Luật sư Nguyễn Văn Đài bị giáng án đến 15 năm tù?

“Những bản án mà Tòa Hà Nội tuyên cho 6 nhà hoạt động dân chủ Việt Nam vào ngày 5 tháng 4 là sự

vi phạm trực tiếp những nghĩa vụ quốc tế mà chính Hà Nội cam kết; cũng như Liên minh Châu Âu mong muốn được tôn trọng đầy đủ. Liên minh Châu Âu mạnh mẽ cam kết bảo vệ những nhà hoạt động bảo vệ nhân quyền khắp nơi trên thế giới. Chúng tôi sẽ tiếp tục giám sát và làm việc với các cơ quan chức năng và những đối tác liên quan nhằm cải thiện tình hình nhân quyền tại Việt Nam”– tuyên bố của Phát ngôn nhân Maja Kocijancic của EU phát đi từ Bruxelles.

Bruxelles lại là thủ phủ của EU – nơi mà các quan chức cao cấp của Việt Nam như Phó thủ tướng Vương Đình Huệ và Bộ trưởng công thương Trần Tuấn Anh liên tục đến để “vận động EU linh hoạt sớm phê chuẩn EVFTA” trong năm 2017 và đầu năm 2018.

Chi tiết ngoại giao đáng chú ý là trong tuyên bố của Phát ngôn nhân Maja Kocijancic của EU phát đi từ Bruxelles đã không còn những từ ngữ “lo ngại” hay “quan ngại” như một cách biểu lộ phản ứng nhẹ nhàng hoặc vừa phải, mà là lời lẽ cứng rắn – thậm chí còn cứng rắn hơn cả mức độ cứng rắn trong bản nghị quyết về vấn đề nhân quyền Việt Nam –mang số hiệu 2016/2755 (RSP) mà Nghị viện châu Âu tung ra vào tháng 6-2016, vào lúc chính quyền Việt Nam bắt đầu một chiến dịch đàn áp khốc liệt kéo dài 17 tháng liên tiếp đối với giới đấu tranh nhân quyền ở quốc gia này.

Sau nhiều năm giữ ôn hòa với chính quyền Việt Nam và thậm chí còn bị cho là khá mềm yếu trước quá nhiều vi phạm nhân quyền, từ giữa năm 2016 đến nay, EU ngày càng quan tâm đặc biệt đến chủ đề nhân quyền cho Việt Nam và nói thẳng đây là một trong những điều kiện bắt buộc, để nếu Việt Nam không chịu cải thiện nhân quyền thì sẽ không có cơ hội nào có được EVFTA.

Trước khi phiên tòa xử Hội Anh Em Dân Chủ diễn ra, báo đảng Việt Nam đã ồn ào khoa trương về việc

Việt Nam đang dồn đốc vận động Ủy ban châu Âu hoàn tất bản thảo của EVFTA vào cuối tháng 3-2018 để trình Hội đồng châu Âu và sau đó trình Nghị viện châu Âu với hy vọng “sẽ thông qua vào mùa thu năm 2018”. Tuy nhiên đã hết tháng Ba và sang tháng Tư mà vẫn không có bất kỳ tin tức nào về “hoàn tất bản thảo”.

Cú giáng án bất công và quá nặng nề đối với Hội Anh Em Dân Chủ không chỉ cho thấy chuyển công du Pháp của Nguyễn Phú Trọng hầu như chẳng đạt được kết quả nào về “vận động EVFTA sớm thông qua” mà đã dẫn đến động tác “giận cá chém thớt” những người hoạt động nhân quyền, mà còn khiến cánh cửa mới hé của hiệp định này đóng sập trước mũi Hà Nội và còn lâu mới trở thành “cứu tinh” cho nền kinh tế lẫn chân đứng chế độ độc đảng đang nhanh chóng ruỗng mục ở Việt Nam.

Cũng không thể không nói đến khí tiết của những người đấu tranh nhân quyền trước tòa án cộng sản. Hoàn toàn không giống hình ảnh một Đinh La Thăng sụt sùi rên rỉ “xin lỗi tổng bí thư”, dưới đây là lời nói cuối cùng của những người lãnh đạo Hội Anh Em Dân Chủ, được luật sư Lê Luân ghi lại:

Luật sư Nguyễn Văn Đài khẳng khái: Khoan dung cho những người bất đồng chính kiến chính là khoan dung với chính mình ngày mai.

Ông Trương Minh Đức: Tôi không có gì hối tiếc cả. Hôm nay các vị xét xử tôi nhưng ngày mai có thể là các vị. Bất công nó xoay vòng không chừa một ai.

Ông Nguyễn Bắc Truyển: Tôi sẽ luôn đấu tranh và nếu phải ngồi tù thì những người khác ngoài kia vẫn sẽ tiếp tục đấu tranh cho tôi mà sẽ không bao giờ họ dừng lại.

Bauxite Việt Nam bình luận

Cứ tưởng cụ Tổng làm được vài cú “đốt lò” là bên ngoài phải nể lắm, dù bộ máy chuyên chính của cụ có hung bạo thế nào thì người ta vẫn phải rậm rập ký kết các hiệp ước kinh tế với Việt Nam. Chuyển đi sang Pháp trong tháng Ba vừa rồi được chỉ đạo bởi cái ảo tưởng ngây

thơ kiêu đó, khiến cụ chắc mẩm phen này “hót cú chót” về uy tín tận trời Âu, gián tiếp trả lời cho nước Đức đã dám đường đường chỉ mặt vạch tên trò man trá bầy hầy của cụ. Cụ đâu có biết xứ sở đã có những Voltaire, Rousseau, Diderot... thì làm sao mà quên đi truyền thống nhân quyền sáng chói, để cho cụ lừa bịp thế nào thì lừa bịp. Huống chi sờ sờ vẫn còn đó cái tội dám coi thường một nước luật pháp rất nghiêm minh như Đức, ngang nhiên vô mặt nước Đức thì khác gì vô mặt cả châu Âu.

Vừa trở về, ngủ quên trong mộng ảo chiến thắng, cụ cho Bộ Công an – một bộ mà sự xuống dốc về đạo đức nhân phẩm của đám tướng tá cầm đầu làm dân chúng khắp cả nước hể nghe nhắc đến tên là kinh tởm – đem những gương mặt sáng láng trong Hội Anh em Dân chủ, những người từng hết lòng lo lắng cho số phận dân chúng miền Trung trong suốt hai năm bị bẽ lũ Formosa thả chất thải xuống biển hành hạ đến tận hôm nay – ra “làm thịt”. Trớ trêu thay, gây ông đập lưng ông. Tiếng nói của người bị kết án, đâu ngờ lại là lời kết án sắc bén đối với lũ gian tham đang kẻ bên miệng hổ. Trong lòng chúng hẳn rất run và thẹn khi đứng lên kết tội những con người ưu tú trước tòa.

Và sự im bất của tín hiệu EVFTA là cái tát thứ hai, không thêm giáng lên Bộ Công an nữa mà lên ngay mặt cụ Tổng. Kết quả chuyến đi “vang như mõ” của cụ rốt cục là ở đây. Rõ là một gáo nước lạnh dội lên sống lưng ĐCSVN.

Về phía cụ, xét ra, tinh khôn vặt thì hơn nhiều người, nhưng nói tầm nhìn chiến lược thì... lú lẩn vẫn hoàn lú lẩn.

Vô gia đình, vô tôn giáo, vô tổ quốc, đừng quên 3 tính chất bất biến này của đám lãnh đạo Việt cộng

Human Rights Watch "Việt Nam không có phiên tòa thực sự"Đài BBC 04-04-2018.....

Phó giám đốc phụ trách khu vực Châu Á của tổ chức Theo dõi Nhân quyền Quốc tế Human Rights Watch, ông Phil Robertson, nói 'VN không có phiên tòa thực sự'. Ông cũng khuyên giới bất đồng chính kiến đoàn kết và tìm sự hỗ trợ trong và ngoài nước trước phiên tòa xử luật sư Nguyễn Văn Đài ngày 5-4.

Hôm 4-4 tổ chức Theo dõi Nhân quyền Quốc tế phổ biến thông cáo báo chí yêu cầu Việt Nam hủy bỏ mọi cáo buộc đối với các nhà vận động nhân quyền Lê Thu Hà, Nguyễn Bắc Truyển, Nguyễn Trung Tôn, Nguyễn Văn Đài, Phạm Văn Trội và Trương Minh Đức, đồng thời phóng thích họ ngay lập tức.

Cả sáu nhà hoạt động đã tham gia nhiều công việc liên quan tới nhân quyền, giảng bài về tiêu chuẩn nhân quyền, vận động cho tự do tôn giáo, và hỗ trợ các tù nhân chính trị và gia đình họ. Một số trong họ còn tham gia các nhóm xã hội dân sự khác để đấu tranh chống Formosa, công ty thép Đài Loan đã thải độc xuống biển gây ra thảm họa môi trường quy mô lớn dọc bờ biển miền trung Việt Nam.

BBC phỏng vấn ông Phil Robertson về phiên tòa sắp diễn ra và tình hình nhân quyền tại VN.

Ông Robertson: Đây là phiên tòa xét xử các nhà hoạt động dân chủ, những người đã bày tỏ quan điểm và đưa ra các tuyên bố quan trọng mà chính phủ không thích. Phiên tòa này cho thấy rõ ràng chính phủ Việt Nam đã hình sự hóa các hoạt động đấu tranh ôn hòa vì nhân quyền.

Các nhà hoạt động này đang sử dụng quyền tự do ngôn luận, quyền tự do hội họp một cách ôn hòa để nói về các vấn đề như Formosa, nhân quyền, hay dân chủ ở Việt Nam. Và các quan điểm này khác biệt với quan điểm của chính phủ.

Chính phủ Việt Nam sử dụng lý do 'âm mưu lật đổ chính quyền nhân dân' để buộc tội, truy tố họ. Điều này, thẳng thắn mà nói cho thấy

chính phủ VN hung hãn thế nào và VN xếp hạng rất thấp trong hệ thống các chính phủ thật sự có dân chủ và tôn trọng quyền con người.

BBC: Các luật sư gặp khó khăn khi tiếp cận với thân chủ của họ, trong khi người nhà luật sư Đài và các tù nhân lương tâm khác cho hay họ không được tham dự phiên tòa. Ông đánh giá thế nào vấn đề này?

Ông Robertson: Thành thật mà nói, đối với hệ thống tư pháp của Việt Nam thì không có 'phiên tòa thực sự'. Các quyết định thật ra đã được đưa ra từ trước, về việc họ sẽ bị tù bao lâu đến các biện pháp ngăn chặn sau khi họ ra tù sẽ được thực hiện như thế nào. Các phiên tòa chỉ là vở diễn.

Cái chúng ta thấy là Việt Nam tiếp tục thất bại trong việc có những phiên tòa công khai, nơi quyền con người được tôn trọng. Việc tiếp cận với luật sư, gia đình có quyền dự phiên tòa..., là những quyền hết sức cơ bản trong bất cứ hệ thống pháp luật của bất cứ quốc gia nào trên thế giới, nhưng Việt Nam thì phủ nhận.

Cái chúng ta thường thấy là các nhà hoạt động, bất đồng chính kiến bị giam cầm trong sự căng thẳng, đôi khi còn bị đánh đập, tra tấn. Chúng ta cũng thường thấy những người nhận tội trong phiên tòa có vẻ bị tù ngắn hơn những ai dám đứng lên, bảo vệ quyền của họ và nói 'Những điều tôi làm không có gì sai trái' - họ thường bị phạt tù dài hơn.

BBC: Ông dự đoán thế nào về kết quả của phiên tòa ngày mai, dựa trên các phiên tòa xử các nhà bất đồng chính kiến trước đây của chính phủ Việt Nam?

Ông Robertson: Chúng tôi nghĩ rằng họ có thể sẽ nhận bản án rất nặng, với thời gian tù rất dài. Và sau khi được thả ra, có lẽ sau 6, 10 năm, hay lâu hơn nữa, họ sẽ phải đối mặt với những biện pháp ngăn chặn của chính phủ. Họ sẽ bị hạn chế trong một số lĩnh vực cụ thể. Những gì chúng ta thấy là xu hướng án ngày càng nặng, thời gian tù

ngày càng dài cho những người đấu tranh vì nhân quyền.

Chính quyền của ông Trump không quan tâm tới vấn đề nhân quyền. Một số nước châu Âu quan tâm nhưng họ lại có vẻ quá bận rộn để giải quyết những vấn đề khác như nhập cư hay Brexit.

Thế là Việt Nam tận dụng cơ hội. Họ nghĩ rằng đây là thời điểm, khi mà sự phản kháng và chỉ trích của quốc tế đối với vấn đề nhân quyền có vẻ như bớt đi so với cách đây vài năm, hoặc so với thời Obama làm Tổng thống Mỹ.

Đặc biệt là vào thời điểm này, chính quyền Việt Nam cố gắng đưa càng nhiều người bất đồng chính kiến vào tù càng tốt vì họ nhận thấy đây là thời điểm để làm điều đó.

BBC: Các tổ quốc tế như Tổ chức Theo dõi Nhân quyền sẽ có những hành động gì để bảo vệ các nhà bất đồng chính kiến như luật sư Đài, những người đã, đang và sắp bị tù đầy?

Ông Robertson: Chúng tôi có nhiệm vụ truyền tải các thông điệp ra thế giới về những gì đang diễn ra đối với các nhà bất đồng chính kiến ở Việt Nam. Mục tiêu của chúng tôi là cất lên tiếng nói mạnh mẽ về các vấn đề này để thu hút sự chú ý của cộng đồng. Chúng tôi cố gắng đưa ra vấn đề đàn áp nhân quyền của Việt Nam. Kết quả là đã có một số nước như Pháp, Úc, Đức và Mỹ nhanh chóng chỉ trích Việt Nam về vấn đề này. Chúng tôi là tổ chức giám sát, theo dõi nhân quyền, và một phần việc của chúng tôi là nói ra sự thật, tìm kiếm và kiểm chứng thông tin, sau đó lan tỏa thông tin đó ra toàn thế giới.

Do đó, chính phủ Việt Nam không thể nói với Liên Hiệp Quốc là họ tôn trọng nhân quyền. Vì chúng tôi có bằng chứng họ đàn áp nhân quyền.

Chúng tôi cũng sẽ tiếp tục làm việc với cộng đồng quốc tế, làm việc với Liên Hiệp Quốc, cũng như với các công ty như Formosa ở Đài Loan. Chúng tôi vận động, đưa ra ánh sáng các vụ đàn áp nhân quyền tại Việt Nam và chỉ ra ai đứng sau các việc này. Đồng thời cố gắng để đảm bảo rằng các việc bắt bớ, xét

xử các nhà bất đồng chính kiến như vậy, như phiên tòa ngày mai, sẽ không còn xảy ra trong tương lai.

Chúng tôi cũng hi vọng có thể khiến chính phủ Việt Nam nhận ra rằng nhà bất đồng chính kiến thực ra là những người yêu nước, họ chỉ ra các vấn đề và đưa các giải pháp. Và chính phủ Việt Nam không nên tù đầy những người đưa tin bất đồng.

BBC: Trong bối cảnh hiện nay, theo ông, những nhà hoạt động dân chủ, bất đồng chính kiến tại Việt Nam nên làm gì để bảo vệ mình và tiếp tục con đường của họ?

Ông Robertson: Tôi cho rằng các nhà bất đồng chính kiến Việt Nam nên cùng nhau xây dựng mạng lưới, sự hợp tác, và tiếp tục đấu tranh cho quyền lợi của mình.

Cái chúng ta từng thấy là những nhà hoạt động càng nổi tiếng thì chính phủ Việt Nam có vẻ càng e ngại trong việc bắt bớ họ. Nhưng những điều này nay đã thay đổi.

Mới đây, ca sĩ Mai Khôi bị tạm giữ ở sân bay. Mặc dù cô được thả sau đó mà không bị buộc tội nhưng đây mới là lần đầu cô bị bắt giữ.

Điều này cho thấy chính phủ Việt Nam ngày càng quyết liệt hơn, họ theo dõi những người tự do biểu đạt ý kiến và chia sẻ ý tưởng mà chính phủ không thích. Tôi cho rằng điều rất quan trọng là những người bất đồng chính kiến cần hợp tác, hỗ trợ lẫn nhau, tìm kiếm sự hỗ trợ cả trong và ngoài nước.

Rất nhiều người trong số họ biết rằng họ có thể bị tù đầy vào một ngày nào đó. Nhưng đó là điều mà họ đã lường trước khi quyết trở thành một nhà hoạt động. Sự dũng cảm của họ có thể khiến các tổ chức nhân quyền như chúng tôi muốn nỗ lực hơn nữa để giúp đỡ họ.

Về mặt cơ bản, rất khó khăn để có bất kỳ thay đổi nào từ chính quyền Việt Nam. Nhưng những nước cộng sản như Việt Nam cần hiểu rằng họ không thể đứng một mình mà chỉ có thể thành công nếu mời công dân cùng tham gia trong các quyết định của chính phủ, và rằng quyền biểu đạt, quyền tự do dân chủ của con người không thể bị ngăn cản.

VIỆT NAM: HÃY HỦY BỎ MỌI CÁO BUỘC ĐỐI VỚI NHỮNG NGƯỜI BẢO VỆ NHÂN QUYỀN. CÁC NHÀ HOẠT ĐỘNG VÌ MÔI TRƯỜNG BỊ ĐẶT VÀO VÒNG NGẮM TRONG KHI ĐÀN ÁP VẪN TIẾP DIỄN

<https://www.hrw.org/vi/news/2018/04/04/316574>

(New York). Hôm nay, Tổ chức Theo dõi Nhân quyền phát biểu rằng Việt Nam cần hủy bỏ mọi cáo buộc đối với các nhà vận động nhân quyền Lê Thu Hà, Nguyễn Bắc Truyền, Nguyễn Trung Tôn, Nguyễn Văn Đài, Phạm Văn Trội và Trương Minh Đức, đồng thời phóng thích họ ngay lập tức. Tòa án Nhân dân Thành phố Hà Nội dự kiến sẽ xử vụ án của họ vào ngày mùng 5 tháng Tư năm 2018.

Sáu nhà hoạt động bị cáo buộc tội "hoạt động nhằm lật đổ chính quyền nhân dân" theo điều 79 của bộ luật hình sự.

"Tội duy nhất mà những nhà hoạt động nói trên phạm phải là đã vận động không mệt mỏi cho một nền dân chủ và bảo vệ các nạn nhân bị vi phạm nhân quyền," ông Brad Adams, Giám đốc Ban Á châu của Tổ chức Theo dõi Nhân quyền nói. "Chính quyền Việt Nam đáng lẽ cần cảm ơn họ vì những nỗ lực cải thiện tình hình đất nước, thay vì bắt giữ và đem họ ra xử."

Lê Thu Hà, Nguyễn Bắc Truyền, Nguyễn Trung Tôn, Nguyễn Văn Đài, Phạm Văn Trội và Trương Minh Đức bị cáo buộc có liên quan tới Hội Anh em Dân chủ, được Nguyễn Văn Đài và các nhà hoạt động cùng chỉ hướng thành lập từ tháng Tư năm 2013. Với các mục tiêu được ghi rõ là "bảo vệ các quyền con người đã được Hiến pháp Việt Nam và các Công ước quốc tế thừa nhận" và "vận động xây dựng một xã hội dân chủ tiến bộ, công bằng và văn minh tại Việt Nam," Hội Anh em Dân chủ cung cấp một mạng lưới cho các nhà hoạt động cả trong và ngoài nước, những người muốn vận động cho dân chủ và nhân quyền Việt Nam.

Các thành viên của hội đã tổ chức các khóa tập huấn không chính thức về xã hội dân sự, nhân quyền và dân chủ, và các kỹ năng như an toàn và an ninh mạng Internet. Họ tham gia các cuộc biểu tình chống Trung Quốc và bảo vệ môi trường, và các hoạt động nhân đạo như giúp đỡ các nạn nhân bị thiên tai hay thương phế binh.

Hội Anh em Dân chủ trợ giúp về pháp lý cho một số nhà hoạt động bị bắt và truy tố về các hoạt động dân chủ, và cùng ký các kiến nghị kêu gọi dân chủ và nhân quyền ở VN. Họ đi thăm các gia đình tù nhân và can phạm chính trị để bày tỏ tình đoàn kết.

Cả sáu nhà hoạt động đã tham gia nhiều công việc liên quan tới nhân quyền, như vận động cho các nạn nhân, giảng bài về tiêu chuẩn nhân quyền, vận động cho tự do tôn giáo, và hỗ trợ các tù nhân chính trị và gia đình họ. Nguyễn Bắc Truyển, Nguyễn Trung Tôn, Phạm Văn Trội và Trương Minh Đức cũng tham gia các nhóm xã hội dân sự khác để đấu tranh chống Formosa, một công ty thép Đài Loan đã thải độc xuống biển gây ra thảm họa môi trường quy mô lớn dọc bờ biển miền trung Việt Nam.

Công an bắt giữ Nguyễn Văn Đài và Lê Thu Hà vào tháng Mười hai năm 2015 và cáo buộc họ tội tuyên truyền chống nhà nước theo điều 88 bộ luật hình sự. Cả hai người đều bị tạm giam gần hai mươi tháng mà không được tiếp xúc với nguồn hỗ trợ pháp lý. Tháng Bảy năm 2017, công an thay đổi nội dung cáo buộc thành tội danh “hoạt động nhằm lật đổ chính quyền nhân dân” theo điều 79 của bộ luật hình sự. Bốn người còn lại bị bắt vào tháng Bảy năm 2017 với cùng tội danh vừa nêu.

Chỉ trừ Lê Thu Hà, cả năm người còn lại đã từng phải thụ án tù giam vì các hoạt động dân chủ và nhân quyền ôn hòa của mình (để xem chi tiết lý lịch của từng người, xin đọc bản phụ lục kèm theo đây).

Theo báo Quảng Bình, cơ quan ngôn luận của đảng bộ tỉnh Quảng Bình, “lợi dụng sự cố môi trường biển ở các tỉnh miền Trung tháng 4-2016, cùng với các thế lực thù địch, phần tử phản động khác, Hội Anh em Dân chủ đã ra sức tuyên truyền, xuyên tạc, kích động, lôi kéo nhân dân tham gia biểu tình dưới cái gọi là ‘công lý,’ ‘tự do,’ ‘dân chủ,’ ‘tuần hành biểu tình vì môi trường.’ Các đối tượng tìm cách thổi phồng, khoét sâu những vấn đề nhạy cảm mà dư luận xã hội quan tâm; tạo bức xúc, nghi ngờ, bất bình trong quần chúng. Chính sự cố ô nhiễm môi trường biển vô tình trở thành ‘cơ hội,’ là ‘nguyên cớ’ cho các đối tượng lợi dụng, lu loa nhằm gây ảnh hưởng để dư luận trong và ngoài nước hiểu sai lệch về đường lối, chính sách của Đảng và Nhà nước, sự nghiệp phát triển kinh tế - xã hội của các địa phương.”

Kể từ sau sự cố môi trường Formosa vào tháng Tư năm 2016, đã có nhiều cuộc biểu tình ở Việt Nam

đòi một môi trường sống sạch và đền bù thỏa đáng cho các nạn nhân bị ảnh hưởng. Chính quyền Việt Nam đã đối phó bằng cách bắt giữ và bỏ tù các nhà hoạt động tham gia biểu tình, trong đó có Nguyễn Ngọc Như Quỳnh, Trần Thị Nga, Hồ Văn Hải, Trần Hoàng Phúc, Hoàng Đức Bình, Nguyễn Văn Hóa và nhiều người khác nữa.

“Không phải ngẫu nhiên mà phiên xử sáu nhà hoạt động được xếp lịch vào đúng ngày kỷ niệm hai năm thảm họa môi trường Formosa,” ông Adams nói. “Thay vì buộc những người phê phán phải im tiếng, chính quyền Việt Nam lẽ ra cần yêu cầu một bên thứ ba kiểm định khách quan về những nỗ lực làm sạch, khắc phục sự cố của công ty này, và trao đổi trực tiếp với những người dân trong vùng bị ảnh hưởng để đảm bảo mọi thiệt hại của họ được đền bù một cách công bằng và minh bạch.”

Nguyễn Văn Đài

Nguyễn Văn Đài, 48 tuổi, là một luật sư nhân quyền từng hỗ trợ thành lập nhiều nhóm nhân quyền trong năm 2006, trong đó có Công đoàn Việt Nam Độc lập, Khối dân chủ 8406, và Ủy ban Nhân quyền Việt Nam. Ông đã nhận bảo chữa cho hầu hết các vụ liên quan đến các nhà thờ Tin lành tại gia, trong đó có vụ của mục sư dòng Mennonite và cựu tù nhân chính trị Nguyễn Hồng Quang. Ông đã viết nhiều bài về dân chủ và tự do báo chí. Ông cũng mở nhiều lớp học ngoại khóa ở văn phòng luật của mình để dạy cho những người muốn học về nhân quyền.

Vì các hoạt động của mình mà Nguyễn Văn Đài đã phải chịu rất nhiều đợt sách nhiễu, đe dọa, thẩm vấn, quản thúc, câu lưu, hành hung và tù giam. Ông bị khai trừ khỏi luật sư đoàn và bị bắt hồi tháng 03 năm 2007 về tội “tuyên truyền chống nhà nước” theo điều 88 của bộ luật hình sự. Tháng 05 năm 2007, ông bị xử và kết án năm năm tù. Tháng 11 năm 2007, tòa phúc thẩm giảm mức án của ông xuống còn bốn năm.

Sau khi hoàn thành bản án tù, Nguyễn Văn Đài lập tức nổi lại các hoạt động vì quyền con người. Tháng Tư năm 2013, ông giúp thành lập một nhóm có tên gọi là “Hội Anh em Dân chủ” để “bảo vệ các quyền con người đã được Hiến pháp Việt Nam và các Công ước quốc tế thừa nhận” và để “vận động xây dựng một xã hội dân chủ tiến bộ, công bằng và văn minh tại Việt Nam.”

Tháng 05 năm 2014, khi đang ở trong một quán cà phê cùng vài nhà hoạt động nhân quyền khác, một

nhóm người kéo đến, ném ly vào ông và đánh đập ông. Tháng 01 và tháng 03 năm 2015, một nhóm người tấn công vào nhà ông và tìm cách phá cửa chính. Đầu tháng 12 năm 2015, Nguyễn Văn Đài có bài nói chuyện về các quyền con người được bảo đảm trong Hiến pháp Việt Nam, tiếp nối bằng một cuộc thảo luận mở ở giáo xứ Vạn Lộc, huyện Nam Đàn, tỉnh Nghệ An. Buổi chiều hôm đó, Nguyễn Văn Đài cùng ba nhà hoạt động khác trở về Hà Nội. Xe taxi chở họ bị một nhóm khoảng chục người mặc thường phục và đeo khẩu trang. Nguyễn Văn Đài kể với một phóng viên đài Á châu Tự do rằng những người này lôi ông ra khỏi xe taxi, đánh ông vào đầu và vai bằng gậy gỗ, rồi lôi ông lên xe ô tô của họ. Trong xe, họ vẫn tiếp tục đánh ông. Sau cùng, những kẻ thủ ác lột áo khoác và giày rồi bỏ ông trên một bãi biển. Ba nhà hoạt động khác cũng bị các nhóm người khác đánh rất tàn bạo. Mười ngày sau vụ tấn công đó, công an bắt Nguyễn Văn Đài khi ông đang trên đường đi gặp một phái đoàn Liên Âu tới Việt Nam để tham gia cuộc đối thoại nhân quyền thường niên.

Nguyễn Văn Đài bị cáo buộc tội tuyên truyền chống nhà nước và bị công an tạm giam suốt 19 tháng rưỡi mà không được tiếp cận với luật sư hay nguồn hỗ trợ pháp lý. Tháng 07 năm 2017, công an thay đổi nội dung cáo buộc thành tội danh hoạt động nhằm lật đổ chính quyền nhân dân theo điều 79 của bộ luật hình sự.

Nguyễn Văn Đài được trao giải thưởng tự do ngôn luận Hellman/Hammett năm 2007, giải Nhân quyền Việt Nam của Mạng lưới Nhân quyền Việt Nam cũng trong năm 2007 và Giải Nhân quyền của Liên đoàn Thẩm phán Đức năm 2017.

Trương Minh Đức

Trương Minh Đức, 58 tuổi, là một nhà báo từng viết và đăng bài trên nhiều tờ báo chính thống ở Việt Nam, như báo *Tiền Phong*, *Thanh Niên*, *Pháp Luật* và *Kiên Giang* (tờ báo của quê ông). Các bài viết của ông phản phui tham nhũng và các việc khuất tất khác của chính quyền địa phương liên quan tới quyền sở hữu đất đai. Ông kêu gọi mọi người hãy giúp đỡ những người gặp khó khăn. Năm 2006, ông tham gia khối dân chủ 8406 và Đảng Vì dân, “nhằm mục đích góp phần đấu tranh thúc đẩy tiến trình dân chủ hóa xã hội, và xây dựng một nước Việt Nam Mới thật sự có hòa bình, tự do, ấm no và tiến bộ.”

Trương Minh Đức bị bắt vào tháng 05 năm 2007 và cáo buộc tội “lợi dụng các quyền tự do dân chủ xâm

phạm lợi ích của nhà nước" theo điều 258 của bộ luật hình sự. Ông bị kết án 5 năm tù. Sau khi hoàn thành bản án tù vào tháng 05 năm 2012, Trương Minh Đức lại tiếp tục viết về các vấn đề nhân quyền. Ông vận động cho tù nhân lương tâm, những người vẫn đang bị ngược đãi trong ngục tù chỉ vì không chịu nhận tội. Ông tham gia Liên đoàn Lao động Việt Tự do từ năm 2014 đến năm 2016 và Phong trào Lao động Việt từ năm 2016 để đấu tranh cho quyền lợi của người lao động. Ông là thành viên Hội Cựu Tù nhân Lương tâm Việt Nam và Hội Anh em Dân chủ, được thành lập từ năm 2013 để "bảo vệ các quyền con người đã được Hiến pháp Việt Nam và các Công ước quốc tế thừa nhận" và để "vận động xây dựng một xã hội dân chủ tiến bộ, công bằng và văn minh tại Việt Nam." Ông cũng đấu tranh chống Formosa, một công ty thép Đài Loan đã thải độc xuống biển gây ra thảm họa môi trường quy mô lớn dọc bờ biển miền trung Việt Nam.

Vì các hoạt động của mình, Trương Minh Đức đã phải chịu rất nhiều vụ sách nhiễu, đe dọa, quản thúc, thẩm vấn, và hành hung. Tháng 09 năm 2014, khi Trương Minh Đức đi cùng với ba nhà hoạt động khác tới Bộ Công an ở Hà Nội để yêu cầu giải thích lệnh cấm xuất cảnh đối với nhà vận động cho quyền lợi của người lao động Đỗ Thị Minh Hạnh, một nhóm người mặc thường phục đã tấn công và đánh ông đến ngất xỉu. Tháng 11 năm 2014, ông bị một nhóm tám người đánh rất tàn bạo, trong đó có một người ông nhận diện được là công an tên là Hòa, người đã thẩm vấn và đánh mình hai tháng trước đó ở đồn công an phường Mỹ Phước, huyện Bến Cát (tỉnh Bình Dương). Tháng 11 năm 2015, công an tỉnh Đồng Nai câu lưu và hành hung Trương Minh Đức cùng nhà hoạt động vì quyền lợi người lao động Đỗ Thị Minh Hạnh chỉ vì họ giúp đỡ người lao động ở Công ty Yupoong thực hành các quyền của mình.

Tháng 07 năm 2017, công an bắt giữ Trương Minh Đức và cáo buộc ông tội hoạt động nhằm lật đổ chính quyền nhân dân theo điều 79 của bộ luật hình sự.

Trương Minh Đức được trao giải thưởng tự do ngôn luận Hellman/Hammett năm 2013, và giải Nhân quyền Việt Nam của Mạng lưới Nhân quyền Việt Nam năm 2010.

Nguyễn Trung Tôn

Nguyễn Trung Tôn, 46 tuổi, là mục sư Tin lành độc lập và một blogger chuyên viết về tình trạng thiếu tự do

tôn giáo và các vấn đề nhân quyền khác ở Việt Nam. Ông viết về tình trạng trưng thu đất đai ở địa phương và nạn tham nhũng đã đẩy nhiều nông dân vào hoàn cảnh không có đất. Ông nhận xét về các khoản lãng phí tiền thuế và ngân sách vào các lễ hội thay vì sử dụng để đầu tư xây dựng cơ sở hạ tầng, trường học hay hỗ trợ cho dân nghèo. Ông ủng hộ những người bạn hoạt động vì quyền tự do tôn giáo, như nhà lãnh đạo Phật giáo Hòa Hảo độc lập Lê Quang Liêm hay mục sư Tin lành Mennonite Dương Kim Khải. Ngoài ra, Nguyễn Trung Tôn cũng viết về tình trạng công an sách nhiễu và tấn công bản thân ông cũng như gia đình ông.

Nguyễn Trung Tôn đã phải chịu rất nhiều đợt sách nhiễu, đe dọa, quản thúc, thẩm vấn, và hành hung. Tháng 05-2003, nhiều người mặc thường phục tấn công vào nhà riêng, nơi ông sử dụng làm nhà thờ tại gia. Tháng 06-2006, ông bị công an triệu tập sau khi dự một buổi lễ tại nhà thờ, và bị hành hung trong khi thẩm vấn. Tháng 08 năm 2009, trong một buổi cầu nguyện tại nhà riêng, nhiều người mặc thường phục có đại diện chính quyền địa phương đi cùng đã tấn công và đánh đập những người trong gia đình Nguyễn Trung Tôn và bạn bè hoạt động vì tự do tôn giáo. Tháng 06 năm 2010, cậu con trai vị thành niên của ông, tên là Nguyễn Trung Trọng Nghĩa bị 5 người lạ mặt đánh trên đường đi học sau khi cha cậu đã phanh phui các hành vi vi phạm quyền lực của công an.

Nguyễn Trung Tôn bị bắt vào tháng 01 năm 2011 về tội tuyên truyền chống nhà nước và bị kết án 2 năm tù. Sau khi thi hành xong bản án tù vào tháng 01 năm 2013, Nguyễn Trung Tôn lập tức nổi lại các hoạt động vận động cho nhân quyền và dân chủ. Ông viết hồi ký về thời gian ở trong tù, sau đó đã được đăng trên Dân Làm Báo. Ông vận động đòi thả các tù nhân chính trị. Ông là thành viên của Khối Tự do Dân chủ 8406, Hội Cựu Tù nhân Lương tâm Việt Nam và Hội Anh em Dân chủ, được thành lập từ năm 2013 nhằm "bảo vệ các quyền con người đã được Hiến pháp Việt Nam và các Công ước quốc tế thừa nhận" và để "vận động xây dựng một xã hội dân chủ tiến bộ, công bằng và văn minh tại Việt Nam." Ông đấu tranh chống Formosa, một công ty thép Đài Loan đã thải độc xuống biển gây ra thảm họa môi trường quy mô lớn dọc bờ biển miền trung Việt Nam.

Tháng 02-2017, Nguyễn Trung Tôn và một người bạn nữa đón xe

khách ở xã Quảng Thịnh, tỉnh Thanh Hóa để về thị trấn Ba Đồn, tỉnh Quảng Bình. Khi tới nơi, một nhóm khoảng 7, 8 người mặc thường phục lôi họ vào một chiếc xe bảy chỗ, lấy hết đồ đạc và lột quần áo của họ, và dùng áo khoác trùm đầu họ rồi đánh liên tục bằng ống sắt. Sau đó những kẻ thủ ác bỏ Ng. Trung Tôn và người bạn cùng đi xuống một cánh rừng vắng ở tỉnh Hà Tĩnh. Ng. Trung Tôn bị thương nặng và phải trải qua phẫu thuật tại một bệnh viện địa phương.

Tháng 07 năm 2017, công an bắt giữ Nguyễn Trung Tôn và cáo buộc ông tội hoạt động nhằm lật đổ chính quyền nhân dân theo điều 79 của bộ luật hình sự.

Nguyễn Trung Tôn được trao giải thưởng tự do ngôn luận Hellman/Hammett năm 2013.

Phạm Văn Trội

Phạm Văn Trội, 46 tuổi, là một blogger đã dùng nhiều bút danh để viết về nhân quyền, dân chủ, quyền sở hữu đất đai, quyền tự do tôn giáo và tranh chấp lãnh thổ giữa Việt Nam và Trung Quốc. Ông là một thành viên tích cực của Ủy ban Nhân quyền Việt Nam, một trong vài tổ chức nhân quyền duy nhất từng hoạt động ở Việt Nam thời đó, cho đến khi tất cả các lãnh đạo của tổ chức này bị bắt. Ông cũng viết cho *Tổ Quốc*, một tạp san bất đồng chính kiến. Kể từ năm 2006, ông phải chịu rất nhiều vụ sách nhiễu, quản thúc, hành hung và thẩm vấn.

Công an bắt Phạm Văn Trội vào tháng 09 năm 2008 và cáo buộc ông tội tuyên truyền chống nhà nước theo điều 88 bộ luật hình sự. Tháng 05 năm 2009, Đoàn Công tác về Bắt giữ Tùy tiện của Liên Hiệp Quốc kết luận rằng Phạm Văn Trội đã bị tạm giữ oan. Bất chấp kết luận đó, tới tháng 10 năm 2009 ông vẫn bị xử và kết án 4 năm tù giam.

Theo nội dung bản cáo trạng được đăng trên báo chí nhà nước, Phạm Văn Trội "đã viết bài 'Đơn tố cáo về chính sách an ninh của Nhà nước và đảng Cộng sản Việt Nam' vào tháng 11-2006 với nội dung xuyên tạc sự thật, vu cáo Nhà nước đàn áp dân chủ. Ngoài ra, Trội còn trả lời phỏng vấn qua điện thoại vu khống bị công an, quân chủng nhân dân đàn áp đánh đập."

Sau khi hoàn thành bản án tù vào tháng 09 năm 2012, Phạm Văn Trội lập tức nổi lại việc vận động cho nhân quyền và dân chủ. Tháng 04 năm 2013, ông giúp thành lập Hội Anh em Dân chủ nhằm "bảo vệ các quyền con người đã được Hiến pháp Việt Nam và các Công ước quốc tế thừa nhận" và để "vận động xây dựng một xã hội

dân chủ tiến bộ, công bằng và văn minh tại Việt Nam.” Ông vận động đòi thả các tù nhân và can phạm chính trị trong đó có Trần Anh Kim và Nguyễn Văn Đài. Ông đấu tranh chống Formosa, một công ty thép Đài Loan đã thải độc xuống biển gây ra thảm họa môi trường quy mô lớn dọc bờ biển miền trung Việt Nam.

Phạm Văn Trội bị theo dõi gắt gao. Các nhà hoạt động và cựu tù nhân chính trị tới thăm ông bị sách nhiễu, câu lưu và đánh đập. Tháng 12 năm 2016, nhiều người mặc thường phục tới ném đá vào nhà ông và làm vỡ kính cửa sổ.

Công an bắt Phạm Văn Trội vào tháng 07 năm 2017 và cáo buộc ông tội hoạt động nhằm lật đổ chính quyền nhân dân theo điều 79 BLHS.

Phạm Văn Trội được trao giải thưởng tự do ngôn luận Hellman/Hammett năm 2010.

Nguyễn Bắc Truyền

Nguyễn Bắc Truyền, 50 tuổi, là một doanh nhân bắt đầu tham gia các hoạt động nhân đạo vào đầu thập niên 2000. Ông hỗ trợ các nạn nhân bị thiên tai, trẻ mồ côi và trẻ em vùng sâu vùng xa. Công ty ông là một trong số những công ty đầu tiên ở Việt Nam áp dụng chế độ nghỉ sinh con cho nam giới. Ông viết và đăng bài trên các trang mạng tin tức ở hải ngoại về tình trạng đè nén, bất công và vi phạm nhân quyền của chính quyền Việt Nam. Năm 2005, ông gia nhập đảng Dân chủ Nhân dân mới được thành lập để vận động cho đa nguyên đa đảng ở Việt Nam.

Nguyễn Bắc Truyền bị bắt hồi tháng 11 năm 2006 theo điều 88 bộ luật hình sự về tội danh tuyên truyền chống nhà nước. Theo bản cáo trạng được báo chí nhà nước đăng lại, trước thềm Hội nghị Thượng đỉnh APEC (vào tháng 11 năm 2006), ông đã “đi rải truyền đơn, tập hợp lực lượng, tổ chức biểu tình, viết thư đòi gặp Tổng thống Mỹ khi vào thăm Thành phố Hồ Chí Minh.” Tháng 05 năm 2007, tòa án nhân dân Thành phố Hồ Chí Minh kết án Nguyễn Bắc Truyền 4 năm tù giam. Đến tháng 08 năm 2007, Tòa án Tối cao giảm mức án của ông xuống còn 3 năm 6 tháng.

Ngay sau khi mãn án tù hồi tháng 05 năm 2010, Nguyễn Bắc Truyền bắt đầu đăng các bài viết về những người bạn tù chính trị của mình, và nỗi khó khăn, sự kỳ thị mà những cựu tù nhân chính trị phải chịu đựng. Ông là thành viên trực ngôn của Hội Ái hữu Tù nhân Chính trị và Tôn giáo Việt Nam, có mục tiêu hỗ trợ các tù nhân và gia đình họ. Ông trả lời phỏng vấn của đài Á châu Tự do và đài BBC về

các trải nghiệm trong tù và tập hợp một danh sách chi tiết các cựu tù nhân ở Việt Nam cho các tổ chức nhân quyền quốc tế. Nguyễn Bắc Truyền vận động cho các tín đồ Phật giáo Hòa Hảo Việt Nam độc lập bị đàn áp chỉ vì họ không chịu theo Giáo hội Phật giáo Hòa Hảo đã được nhà nước phê chuẩn. Ông phối hợp với nhà thờ Dòng Chúa Cứu thế ở Thành phố Hồ Chí Minh thực hiện các hoạt động nhân đạo cho các thương phế binh từng chiến đấu trong quân đội miền Nam trước 1975. Ông đấu tranh chống Formosa, một công ty thép Đài Loan đã thải độc xuống biển gây ra thảm họa môi trường quy mô lớn dọc bờ biển miền trung Việt Nam.

Vì các hoạt động bảo vệ nhân quyền của mình, Nguyễn Bắc Truyền đã phải chịu nhiều vụ sách nhiễu, đe dọa, theo dõi gắt gao, thẩm vấn, và hành hung. Tháng 08 năm 2010, công an thành phố Hồ Chí Minh câu lưu và thẩm vấn ông sau khi ông công khai kêu gọi Bộ Chính trị Việt Nam phóng thích tất cả tù nhân chính trị và tôn giáo. Tháng 02 năm 2014, một nhóm bạn hoạt động đến thăm Nguyễn Bắc Truyền và vợ ông là Bùi Thị Kim Phượng ở huyện Lấp Vò, tỉnh Đồng Tháp. Cảnh sát giao thông và nhiều người mặc thường phục đã chặn họ lại và tấn công họ. Ba người trong nhóm bị bắt, bị cáo buộc tội “phá rối trật tự công cộng” và bị kết án tù. Hai tuần sau đó, Nguyễn Bắc Truyền ra Hà Nội để gặp các nhà ngoại giao nước ngoài nhằm vận động cho những người bị bắt. Trên đường đến Đại Sứ quán Úc, một nhóm người mặc thường phục tấn công và làm dập mũi ông. Tháng 09 năm 2016, Nguyễn Bắc Truyền cùng vợ đang trên đường về nhà thì bị một nhóm người mặc thường phục tấn công và dùng vũ khí đánh họ.

Công an bắt Nguyễn Bắc Truyền vào tháng 07 năm 2017 và cáo buộc ông tội hoạt động nhằm lật đổ chính quyền nhân dân theo điều 79 của bộ luật hình sự.

Nguyễn Bắc Truyền được trao giải thưởng tự do ngôn luận Hellman/Hammett năm 2011, và giải Nhân quyền Việt Nam của Mạng lưới Nhân quyền Việt Nam năm 2014.

Lê Thu Hà

Lê Thu Hà, 36 tuổi, bắt đầu quan tâm đến các vấn đề xã hội và nhân quyền từ khi còn là sinh viên. Sau khi tốt nghiệp, chị đi dạy tiếng Anh và tham gia các hoạt động xã hội dân sự. Năm 2013, chị tham gia Hội Anh em Dân chủ để “bảo vệ các quyền con người đã được Hiến pháp Việt Nam và các Công ước quốc tế thừa

nhận” và để “vận động xây dựng một xã hội dân chủ tiến bộ, công bằng và văn minh tại Việt Nam.” Chị giúp nhóm dịch các báo cáo về vi phạm nhân quyền sang tiếng Anh. Chị tham gia biểu tình vì môi trường để phản đối việc chặt cây ở Hà Nội vào tháng 03 năm 2015. Chị cùng một nhóm nhỏ các nhà hoạt động đưa tin về các vụ vi phạm nhân quyền trên một kênh YouTube gọi là “Lương tâm TV” do Hội Anh em Dân chủ và Hội Cựu Tù nhân Lương tâm thành lập vào tháng 08 năm 2015. Chị kêu gọi hủy bỏ điều 258 có nội dung trừng phạt những người hoạt động ôn hòa với tội danh “lợi dụng các quyền tự do dân chủ xâm phạm lợi ích nhà nước.” Lê Thu Hà cũng đi tới tòa án khi có các phiên xử những người hoạt động chính trị để bày tỏ tình đoàn kết.

Tháng 04-2015, công an cấm Lê Thu Hà xuất cảnh đi dự hội nghị về nhân quyền ở Thụy Điển. Tháng 09-2015, chị bị câu lưu và thẩm vấn về việc tham gia kênh “Lương tâm TV.”

Tháng 12 năm 2015, công an bắt Lê Thu Hà và cáo buộc chị tội tuyên truyền chống nhà nước theo điều 88 của bộ luật hình sự. Chị bị công an tạm giam 19 tháng rưỡi mà không được tiếp xúc với luật sư hay nguồn hỗ trợ pháp lý. Tháng 07 năm 2017, công an thay đổi tội danh của chị thành “hoạt động nhằm lật đổ chính quyền nhân dân” theo điều 79 của bộ luật hình sự.

KẾT THÚC PHIÊN TÒA 05-04-18

Luật sư nhân quyền Nguyễn Văn Đài, đồng sáng lập hội dân chủ trên mạng bị kết án 15 năm tù giam và 5 năm quản thúc tại gia.

Mục sư Tin Lành Nguyễn Trung Tôn và Nhà báo cựu chiến binh Trương Minh Đức, cũng là Phó Chủ tịch Phong trào Lao động Việt Nam chưa được công nhận bị phạt 12 năm tù và ba năm quản chế.

Nguyễn Bắc Truyền, một trong những người đồng sáng lập tổ chức trên nhưng đã rời bỏ tổ chức cách đây vài năm, bị kết án 11 năm tù giam và ba năm quản chế.

Bà Lê Thu Hà bị kết án 9 năm tù và hai năm quản thúc tại gia.

Kỹ sư Phạm Văn Trội, đồng sáng lập và đã từng là người lãnh đạo của Hội, đã bị tuyên án 7 năm tù và một năm quản chế.

Phiên tòa mở ra chỉ có một ngày, có 5 người vợ của các bị cáo nam và mẹ của Lê Thu Hà được phép vào phòng xử ở trung tâm Hà Nội, trong khi các nhà ngoại giao nước ngoài chỉ được ở trong một phòng riêng để theo dõi phiên tòa qua TV.

Nhiều Nhà Hoạt Động tiếp tục bị tuyên án sơ thẩm nặng nề bất côngCTN, BBC, TD 11-12/04/2018.....

NHÀ HOẠT ĐỘNG NGUYỄN VĂN TÚC BỊ TUYÊN ÁN SƠ THẨM 13 NĂM TÙ

Cali Today News 11-04-2018

Con số 13 năm tù giam và 5 năm quản chế là bản án sơ thẩm mà Tòa án tỉnh Thái Bình tuyên cho nhà hoạt động Nguyễn Văn Túc (SN 1964. Thường trú tại thôn Cổ Dũng, xã Đông La, huyện Đông Hưng, tỉnh Thái Bình) với cáo buộc tội "Hoạt động nhằm lật đổ chính quyền Cộng sản Việt Nam (CSVN)" theo Điều 79 Bộ luật hình sự Việt Nam 1999. Nhận bản án nặng nhưng dư luận cho biết ông Túc trước Tòa đã thể hiện một khí phách rất ngoan cường...

Cáo trạng của Viện kiểm sát Thái Bình cho biết, từ năm 2006 cho đến nay nhà hoạt động Nguyễn Văn Túc đã tham gia một số tổ chức đối lập với Đảng CSVN như: "Đảng dân chủ 21" "Hội Dân oan" "Nhóm Dân chủ" "Khối 8406" "Đảng Việt Tân"... Đặc biệt vào tháng 2-2014, ông Túc đã tham gia "Hội Anh em Dân chủ" với vai trò là Phó ban đại diện miền Bắc, Phó chủ tịch thứ nhất của Hội. Đây là một Hội bị nhà cầm quyền CSVN quy kết là hoạt động trái pháp luật, có âm mưu xóa bỏ vai trò lãnh đạo của Đảng CSVN, thay đổi thể chế hiện tại.

Tại phiên xử sơ thẩm vào ngày 10-04-2018, HĐXX đánh giá những hoạt động của ông Túc là hành vi phạm tội đặc biệt nghiêm trọng, ảnh hưởng trực tiếp đến an ninh quốc gia nên tuyên phạt ông Túc 13 năm tù giam và 5 năm quản chế. Như vậy, ông Túc là thành viên thứ 7 của "Hội anh em dân chủ" bị tòa án CSVN đưa ra xét xử trong vòng chưa đầy một tuần lễ. Ngày 5-4-2018 vừa qua, "Đại án dân chủ" bị Tòa án Hà Nội đưa ra xét xử sơ thẩm cũng với cáo buộc "Hoạt động nhằm lật đổ nhà cầm quyền CSVN", 6 thành viên của "Hội anh em dân chủ" nhận bản án 66 năm tù giam và 17 năm quản chế, người nhận bản án cao nhất là luật sư Nguyễn Văn Đài bị 15 năm tù giam và 5 năm quản chế.

Theo Facebooker Nguyễn Thúy Hạnh đã thông tin, sau khi nghe HĐXX tuyên bản án 13 năm tù giam và 5 năm quản chế dành cho ông Túc, bà Rê là vợ của ông Túc đã thét lên: "Chồng tôi có tội gì mà chúng mày bỏ tù 13 năm?"

Và tại phiên xử, HĐXX đã nhắc

đến bằng khen của ông Túc khi ông đi chiến đấu 4 năm ở chiến trường Campuchia làm tình tiết giảm án cho ông Túc, tuy nhiên ông Túc đã đáp với thái độ dứt khoát và ngoan cường: "Tôi không cần cái bằng khen đó, tôi không việc gì phải vì nó mà cúi đầu xin các ông giảm án. Các ông cứ việc kết tội tôi bao nhiêu năm cũng được, tôi chỉ biết tôi không có tội. Tôi đấu tranh đòi dân chủ, nhân quyền, đòi đa nguyên đa đảng là để xã hội tốt đẹp lên, cái đó không phải là tội."

Ông Túc bị Công an tỉnh Thái Bình bắt vào ngày 1/9/2017, đương lúc ông theo giấy mời lên Ủy ban huyện để giải quyết vấn đề liên quan đến đất đai. Khi đến nơi không thấy nhà cầm quyền làm việc nên ông Túc ra về, trên đường về thì ông Túc bị nhóm người bắt đi.

Trong trại tạm giam của Bộ CA ở tỉnh Thái Bình, mặc dù tình hình sức khỏe được phía gia đình cho biết là rất kém nhưng ông Túc đã nhiều lần thực hiện "ba không" tức là: Không nói, không làm việc và không nghe khi làm việc với cơ quan điều tra.

Đây là thứ 2 ông Túc bị bắt và bị kết án tù với cáo buộc liên quan đến tội an ninh quốc gia. Lần thứ nhất là vào năm 09/2008 bị Tòa án tuyên bản án 4 năm tù giam và 3 năm quản chế với cáo buộc tội "Tuyên truyền chống nhà cầm quyền CSVN" theo Điều 88 Bộ luật hình sự Việt Nam 1999.

Một số hoạt động của ông Nguyễn Văn Túc thu hút sự quan tâm của dư luận được cộng đồng mạng Internet chia sẻ như:

- Từ năm 2003, Cựu TNLT Nguyễn Văn Túc tham gia khiếu kiện ở tỉnh Thái Bình.

- Năm 2007, ông Túc đã cùng với những người trong nhóm tổ chức vận động sinh viên một số trường đại học ở Hà Nội biểu tình trước Đại sứ Quán Trung Cộng.

- Tháng 04/2008, ông Túc tiến hành vận động một số thanh niên ở Hải Phòng mặc áo phông in chữ "tẩy chay Olympic Bắc Kinh-Trung Quốc", yêu cầu đền bù cho ngư dân Việt Nam bị sát hại, biểu tình tại khu vực chợ Đồng Xuân-Hà Nội.

- Tháng 08-2008, ông Túc treo khẩu hiệu "yêu cầu Đảng CSVN chấp nhận đa nguyên, đa đảng", tại cầu vượt Lạch Tray, quận Ngô Quyền, TP. Hải Phòng.

- Ngày 07-9-2008, ông Túc tiếp tục cùng những người trong nhóm tổ chức treo truyền đơn, yêu cầu đa nguyên, đa đảng" trên cầu vượt Lai Cách - Hải Dương./.

Quê Hương

NHIỀU NHÀ HOẠT ĐỘNG BỊ ÁN TÙ TRONG THÁNG TƯ

BBC 12-04-2018

Thêm ba nhà hoạt động bị tuyên án vào ngày 12/4, nâng tổng số nhà hoạt động bị xét xử trong hai tuần đầu tháng Tư lên 10 người, với tổng số án tù là 96 năm.

Trong khi phiên tòa xét xử ông Nguyễn Viết Dũng và Vũ Văn Hùng diễn ra công khai, phiên tòa xét xử bà Trần Thị Xuân diễn ra trong sự bất ngờ của gia đình và luật sư.

Ông Ng. Viết Dũng, hay còn được biết đến là Dũng Phi Hồ, bị tuyên án 7 năm tù giam, 5 năm quản chế vì tội "Tuyên truyền chống phá nhà nước".

Cũng ngày 12/4, bà Trần Thị Xuân bị tòa án nhân dân tỉnh Hà Tĩnh kết án 9 năm tù giam và 5 năm quản chế về tội "Hoạt động nhằm lật đổ chính quyền nhân dân".

Tại Hà Nội, ông Vũ Văn Hùng bị tòa tuyên án một năm tù về tội "Cố ý gây thương tích".

Ông Dũng bị bắt vào ngày 27-9-2017. Luật sư bào chữa cho ông Dũng, ông Ngô Anh Tuấn cho BBC biết ông Dũng bị kết án vì cầm cờ vàng ba sọc đỏ và viết các bài bắt đồng chính kiến trên blog cá nhân.

Tuy nhiên, Luật sư Nguyễn Khả Thành cho biết ông Dũng công nhận hành vi đã làm, nên được tình tiết giảm nhẹ vì thật thà khai báo.

Ông Vũ Văn Hùng bị bắt vào 16/1 năm nay và kết án 1 năm tù vì tội "Cố ý gây thương tích". Ông Hùng từ chối luật sư bào chữa, ông Tuấn cho biết.

Xử không ai biết trước?

Phiên tòa xét xử bà Trần Thị Xuân hôm nay gây bất ngờ cho gia đình và luật sư bào chữa vì họ không hề được thông báo trước.

Ông Ngô Anh Tuấn cho biết ban đầu bà Xuân từ chối luật sư, nhưng sau đó gia đình quyết định thuê luật sư nhưng lại không nhận được bất cứ thông tin gì từ phía tòa.

"Họ không có bất cứ văn bản nào trả lời chúng tôi. Từ chối hay không từ chối. Họ âm thầm xét xử đến cả gia đình cũng không biết. Chưa nói thân chủ được quyền và nghĩa vụ như thế nào trong phiên tòa những đây là vi phạm cản trở hoạt động hành nghề của luật sư. Chúng tôi sẽ khiếu nại." Ông Ngô Anh Tuấn nói.

BA NHÀ HOẠT ĐỘNG LÃNH ÁN TÙ

BBT Tiếng Dân 12-8-2018

Hôm nay, ba nhà hoạt động bị mang ra xử cùng ngày, tại ba phiên tòa khác nhau: Thầy giáo Vũ Văn Hùng ở Hà Nội, bà Trần Thị Xuân ở Hà Tĩnh. Cả hai đều là thành viên của Hội Anh em Dân chủ. Một phiên xử khác diễn ra ở Nghệ An, xử nhà hoạt động Ng. Viêt Dũng, tức Dũng Phi Hồ.

Theo tin từ nhà hoạt động Nguyễn Thúy Hạnh, **thầy giáo Vũ Văn Hùng bị kết án 1 năm tù**, tội "cố ý gây thương tích". Năm 2008, thầy Hùng bị bắt và bị kết án 3 năm tù giam và 3 năm quản chế, tội "Tuyên truyền chống phá nhà nước", do ông Hùng đã treo các biểu ngữ ở cầu vượt Phạm Hùng, Hà Nội, có nội dung: "Tham nhũng là hút máu dân", "lạm phát, giá cả tăng cao là giết dân", "mất biển, đảo là có tội với tổ tiên"...

Phiên xử bà Trần Thị Xuân hôm nay ở Hà Tĩnh được giữ bí mật cho đến giờ phút cuối, ngay cả những người trong gia đình của bà cũng không biết. Bà **bị kết án 9 năm tù, 5 năm quản chế**, theo điều 79, tội "hoạt động lật đổ chính quyền", trong một phiên xử vội vã sáng nay. **Bà Xuân bị bắt ngày 17-10-2017.**

Nhà hoạt động Ng. Viêt Dũng cũng bị đưa tòa hôm nay ở Nghệ An. **Ông Dũng bị kết án 7 năm tù giam, 5 năm quản chế**, trong một phiên tòa diễn ra chỉ vài tiếng. Đây là lần thứ hai ông Dũng bị mang ra xử liên quan đến các hoạt động nhân quyền.

Trước đó, ông Dũng đã bị kết án 12 tháng tù, tội "Gây rối trật tự công cộng", khi ông cùng với người dân Hà Nội tham gia biểu tình phản đối chặt cây xanh hồi năm 2015. **Ông đã xong án và ra tù ngày 12-4-2016.**

Ngày 27-9-2017, ông Dũng bị **công an tỉnh Nghệ An bắt khẩn cấp**, tội "tuyên truyền chống nhà nước". Phiên tòa dự định diễn ra ngày 28-3-2018, nhưng đã hoãn lại do không có mặt hai luật sư bào chữa.

Tổ chức Ân xá Quốc tế cũng đã lên án các vụ xử này. Ông James Gomez, Giám đốc khu vực Đông Nam Á-Thái Bình Dương của Ân xá Quốc tế, nói: "Sau khi đưa một con số kỷ lục các nhà bảo vệ nhân quyền vào tù hồi năm ngoái, nhà chức trách Việt Nam đưa ra một tuyên bố lo ngại sâu sắc về mục đích đưa hai nhà hoạt động này ra tòa. Nó gửi một tín hiệu rõ ràng rằng, không có điểm dừng".

THẤY GÌ SAU Hai năm thảm họa Formosa ở Việt Nam

Quốc Phương 08-04-2018

Hạ tuần tháng Ba 2018, tại Đại học Paris 7 Diderot của Pháp đã diễn ra một tọa đàm khoa học với diễn giả chính là nhà xã hội học, PGS. TS. Paul Jobin, trình bày công trình nghiên cứu độc lập của ông sau một điều tra ngắn ở một số địa phương trực tiếp chịu ảnh hưởng của thảm họa môi trường cho đề tài mà ông theo đuổi là vụ thảm họa Formosa ở VN qua hai năm.

Dưới đây là nội dung chính cuộc trao đổi được thực hiện hôm 30-3 giữa BBC Tiếng Việt và PGS. TS. Paul Jobin, ngay sau tọa đàm:

BBC Tiếng Việt: Ông có thể tóm lược cho biết trọng tâm nội dung của nghiên cứu, khảo sát mà ông đã thực hiện?

PGS. TS. Paul Jobin: Nghiên cứu do tôi độc lập tiến hành và tự tài trợ, nó được thực hiện trong một thời gian ngắn (các phỏng vấn từ 29-11 tới 04-2-2018) tại các địa phương bị ảnh hưởng là Hà Tĩnh, Quảng Bình và Nghệ An. Tôi đã trình bày chi tiết tại tọa đàm bàn tròn do Đại học Paris 7 Diderot và Viện Ngôn ngữ và Văn minh Á Đông tổ chức hôm 29-3-2018 tại Paris.

Khi tiến hành khảo sát này, tôi muốn điều nghiên xem sau hai năm xảy ra vụ thảm họa do Công ty TNHH Gang thép Hưng Nghiệp Formosa Hà Tĩnh gây ra (2016-2018) thì các cộng đồng đánh cá bị ảnh hưởng ở Việt Nam từ Huế tới tỉnh Hà Tĩnh và Nghệ An có hiện trạng kinh tế thế nào? Tôi cũng muốn tìm hiểu mức độ đền bù mà đã được tuyên bố chi trả tới nay bởi chính phủ Việt Nam, và cũng muốn nghiên cứu xem các ngư thuyền ra biển bây giờ đi đâu và họ mang được thủy, hải sản nào lên bờ? Tôi chưa có được hết câu trả lời cho tất cả các câu hỏi của tôi, nhưng tôi nghĩ tôi đã có một số hiểu biết nét chính về tình trạng.

Một vấn đề quan trọng khác mà tôi muốn biết là người dân cảm thấy thế nào về mức độ nhiễm độc của thủy, hải sản; liệu họ có quan ngại về nhiễm độc không, họ có quan tâm về vấn đề này hay không và tôi cũng muốn điều nghiên về hậu quả có thể có với sức khỏe của cộng đồng, có bệnh tật gì không? Hồi tháng 11-2017, chúng tôi có một số thông tin là có các trường hợp báo cáo về bệnh ung thư, trường hợp thợ lặn bị tử vong sau khi xuống nước, tức là điều tra về vấn đề sức khỏe, bệnh tật.

Tin xấu và tin tốt

BBC: Kết quả và tìm hiểu quan trọng và nổi bật nhất từ nghiên cứu này là gì, thưa ông?

Paul Jobin: Trước hết phải nói là nghiên cứu của tôi về mặt phạm vi, quy mô là khiêm tốn, nó không thể giống như một cuộc khảo sát xã hội học với đầy đủ quy mô nghiên cứu như tôi có thể làm ở Đài Loan hay Nhật Bản, bởi vì các cộng sự của tôi quan ngại họ có thể bị công an bắt, việc phỏng vấn mọi người ở đó rất khó khăn, điều này giải thích vì sao tôi chỉ có thể tiến hành hai chục phỏng vấn sâu với mọi người tại đó, trong bối cảnh là mọi người khá bất an. Nhưng từ những phỏng vấn mà tôi tiến hành được, có thể kết luận rằng chỉ có một tỷ lệ rất nhỏ người bị ảnh hưởng có thể nhận được bồi thường từ chính phủ Việt Nam...

Trong khi ở những xóm gần biển, trong khi các hộ gia đình nói là họ chưa thể nhận được bất cứ khoản tiền bồi thường nào, thì có một điều ngạc nhiên là cá bắt đầu quay trở lại, một ít, một ít; đó là những con cá nhỏ, mà người dân có thể ra biển và đánh bắt một chút, sau một thời gian dài không có cá; sau cả năm dài, bây giờ họ có thể bắt được một số cá nhỏ.

Nhưng sản lượng thấp hơn rất nhiều so với trước đây, như một ngư dân nói với tôi: trước đây một ngày trung bình họ đánh được 300-400 kg hải sản, bây giờ chỉ có thể được 60 kg một ngày và anh ta chỉ có thể bán được với giá khoảng một đô-la cho một kilogram. Do vậy thật khó mà sinh sống với một thu nhập ít ỏi như thế. Như vậy tin tốt là người dân đã đánh bắt được cá, nhưng điều làm tôi kinh ngạc là họ đã đánh cá và họ đã ăn cá, dù họ quan ngại về độ nhiễm độc đối với cá. Đó là điều tôi nhận thấy rõ ràng từ người dân và đặc biệt là họ lo ngại cho con cái của họ về cá nhiễm độc, họ thường đông con nhỏ.

Người dân lo ngại vì họ chẳng biết thông tin gì cả, chính phủ có thể đã làm một số đo đạc, khảo sát về nhiễm độc, nhưng người dân nói họ không được cung cấp các thông tin, kết quả, do đó người dân lo ngại là trong dài hạn những thủy, hải sản đó sẽ gây ra độc hại cho sức khỏe của con cái họ.

Vì sao quan tâm?

BBC: Vì sao ông quan tâm tới Việt Nam và vụ việc này?

Paul Jobin: Tôi không phải là chuyên gia về Việt Nam, tôi là một

nhà xã hội học chuyên về các vấn đề môi trường, đặc biệt ở Nhật Bản và Đài Loan. Từ đầu năm 2016 tôi quan tâm tới vấn đề nhiễm độc không khí do tập đoàn công nghiệp Formosa Plastic ở miền Trung Đài Loan gây ra; đó là một khu phức hợp công nghiệp hóa dầu mà đã gây ra ô nhiễm không khí và ô nhiễm biển. Và ở đó, người ta bắt đầu đã tiến hành các vụ kiện đòi bồi thường nhắm vào Formosa Plastic. Và tôi quan tâm tới nguyên nhân, diễn biến của các vụ việc này.

Do đó khi Formosa ở Hà Tĩnh gây ra thảm họa môi trường biển vào tháng 4-2016, tôi bắt đầu cuộc nghiên cứu mới ở Đài Loan và tôi hoàn toàn bị sốc với những gì xảy ra ở Việt Nam, và nó nhắc tôi nhớ lại những vụ việc mà tôi đã từng nghiên cứu, khảo sát ở Nhật Bản từ trước. Do đó, tôi bắt đầu tiến trình quan sát có hệ thống các tin tức từ Việt Nam về vụ việc và những vấn đề này.

BBC: Ông đã khảo sát và tiến hành giao tiếp với đối tượng nghiên cứu như thế nào? Ông đã trực tiếp hiện diện ở các nơi khảo sát đó?

Paul Jobin: Vâng, tất nhiên là trực tiếp (tuy ngắn thôi chỉ hơn một tuần một chút) và tôi cần sự hỗ trợ phiên dịch do tôi không nói được tiếng Việt. Tôi đã đi xe hơi từ Huế tới Đồng Hới (Quảng Bình), rồi từ Đồng Hới tới Vinh, Nghệ An, tới Hà Tĩnh để tới các địa bàn khảo sát...

BBC: Ông được tiếp đón ra sao ở các địa phương? Ông có gửi đề nghị chính thức tới chính quyền Việt Nam trước khi ông tới nước này để tiến hành khảo sát hay là không?

Paul Jobin: Không, bởi vì giả sử tôi có gửi yêu cầu và được chấp nhận cho khảo sát ở đó, thì trên đường đi ở Việt Nam, tôi biết là tôi sẽ có một ai đó theo dõi, quan sát tôi trong suốt thời gian, và người dân sẽ sợ khi phải nói với tôi sự thật về tình hình của họ. Tôi muốn nghe thực sự những gì mà người dân thật lòng quan tâm, quan ngại, tôi muốn biết những khó khăn thực sự của họ là gì. Tôi không muốn nghe tuyên truyền của truyền thông nhà nước, muốn làm xã hội học, đôi khi buộc phải như thế thôi.

Tôi sẽ rất vui sướng được bàn luận với chính quyền, nhưng phải trên cơ sở những tìm tòi, hiểu biết của tôi, chứ không phải dựa trên các kết luận mà họ đưa ra. Tôi muốn có thông tin do chính tôi kiếm được và sự tiếp cận trực tiếp tới người dân ở đó...

Bị theo dõi hay không?

BBC: Ông có bị ai đó theo dõi trong quá trình khảo sát không?

Paul Jobin: Nói thật là tôi đã đến Việt Nam bằng một hộ chiếu du lịch.

Có thể tôi bị theo dõi nhưng tôi không biết điều đó, tôi không có kinh nghiệm để phát hiện xem tôi có bị người ta đi theo hay không. Tôi không bị theo dõi bởi công an mặc quân phục, nhưng có thể bởi những nhân viên mặc thường phục. Có thời điểm tôi được báo là phải rời đi nhanh chóng bởi có những ai đó đến tìm kiếm ở xung quanh và tôi đã phải rời đi mau lẹ.

BBC: Ông có nghĩ là thiếu sự tiếp xúc, phỏng vấn điều tra với các bên khác, giới khác (trong đó có chính quyền, giới hữu trách hay với doanh nghiệp Formosa Hà Tĩnh), để ít nhất nghe quan điểm của các phía đó (hoặc kiểm tra các 'bằng chứng' và những điều ông đã được nghe), thì có thể ảnh hưởng tới tính khách quan, tính toàn diện của kết quả nghiên cứu và liệu đó có thể là một thiếu sót, hạn chế nào đó?

Paul Jobin: Công trình nghiên cứu nào cũng có thể có thiếu sót và quý vị đã đúng khi đặt câu hỏi này. Thậm chí bên Đài Loan, nếu quý vị muốn phỏng vấn lãnh đạo, quản lý của tập đoàn Formosa Plastic ở đó, thông thường là họ lờ đi vì họ không thích các nhà xã hội học, họ là những nhà công nghiệp lớn và họ thường lảng tránh, lờ đi báo chí và giới nghiên cứu, bắt luận là xã hội học hay là ai khác. Thậm chí một Trường khoa Y tế Công cộng ở một đại học lớn của Đài Loan đã bị họ từ chối cho phỏng vấn, nhưng vị đó vẫn công bố được các kết quả nghiên cứu khoa học như về bệnh học môi trường, dịch bệnh v.v...

Tôi sẵn sàng trả lời các câu hỏi thách thức về mặt khoa học với các kết luận của tôi, nhưng tôi nhận thấy không thể tiến hành nghiên cứu khoa học trong trường hợp đề tài này, trong môi trường như ở Việt Nam. Tôi đã so sánh về vụ Fukushima ở Nhật Bản, về con số hàng nghìn bài báo khoa học tại Nhật về thảm họa này sau hai năm xảy ra ở đó, với việc chỉ có vồn vồn một bài báo tạp chí khoa học sau hai năm vụ Formosa gây hải sản chết hàng loạt ở VN. Đây là một điều rất lạ có phải không? Tôi cảm giác rằng rất nhiều người muốn tiến hành nghiên cứu khoa học vụ Formosa ở VN, nhưng có thể họ sợ hãi về các hành động của chính quyền, nên họ không thử sức chỗ đó.

Quý vị đã hỏi tôi đầu cuộc phỏng vấn này về kết luận và kết quả chính của công trình, và tôi đã nói ngay từ đầu rằng nó rất khiêm tốn, nhưng mặt khác tôi nghĩ các kết luận khoa học là vững chắc vì tôi đến tận nơi, nhìn tận mắt thực trạng, hỏi những câu hỏi mà tôi muốn hỏi với chính những người

dân đáng phỏng vấn, do đó dù là những học hỏi, tìm tòi khiêm tốn, các nhận thức này đủ vững chắc để có thể chia sẻ với mọi người.

Formosa đã xong trách nhiệm?

BBC: Ông có suy nghĩ gì về khía cạnh chuẩn mực đạo đức và tinh thần trách nhiệm của doanh nghiệp Formosa Hà Tĩnh qua nghiên cứu này?

Paul Jobin: Tới nay, chính quyền VN nói là Formosa đã chi trả 500 triệu đô-la tiền đền bù, một điều có vẻ như là một khoản tiền lớn. Nhưng trong khảo sát của tôi, nhiều người chưa nhận được đền bù gì cả, và với những ai nhận được thì cho là khoản đền bù chẳng có nghĩa lý gì, khiến tôi phải đặt ra câu hỏi có phải Formosa đã thực sự trả đền bù 500 triệu đô-la qua chính phủ VN hay chưa? Tôi muốn nói là liệu chúng ta đã có bằng chứng gì hay chưa về giao dịch trả tiền này? Chúng ta có bằng chứng hóa đơn giao dịch Formosa trả tiền này chưa? Quý vị nhìn thấy chưa? Tôi thì chưa nhìn thấy.

Formosa Plastic nói vì họ đã trả một khoản tiền đền bù nào đó, họ đã hoàn tất việc chịu trách nhiệm. Tôi nghĩ là trách nhiệm của họ phải vượt quá rất nhiều số tiền này, nếu hải sản, cá vẫn còn nhiễm độc; tôi nghĩ rằng những thiệt hại kinh tế của Việt Nam còn lớn hơn rất nhiều số tiền 500 triệu đô-la này. Tôi không phải là một luật sư để nói về các khía cạnh pháp lý, nhưng nếu quý vị hỏi tôi về khía cạnh đạo đức và từ quan điểm này, tôi có thể nói là về mặt đạo đức mà nói, Formosa vẫn còn phải chịu trách nhiệm rất nhiều nữa vì gây ra thảm họa này.

BBC: Về phía chính quyền Việt Nam, ông suy bình luận thế nào về cách mà họ phản ứng, ứng phó, rồi xử lý, giải quyết vụ thảm họa này?

Paul Jobin: Rất là tồi trong những tuần lễ đầu tiên xảy ra thảm họa vào đầu tháng 4-2016, nhưng sau đó rất tốt khi họ bắt đầu khảo sát. Đối với tôi, lúc đầu chính quyền chỉ chối bỏ những gì xảy ra, họ cố gắng bảo vệ Formosa, nói rằng không phải quan ngại gì, mọi người không có lý do gì phải sợ, chúng tôi hiểu đây là những phản ứng rất 'ngu dại' vì chúng tôi đã nghiên cứu và hiểu ở các vụ thảm họa khác như Fukushima, Minamata ở Nhật hay Formosa Plastic ở Đài Loan, nhưng sau đó họ làm được điều rất tốt khi họ đã tiến hành các khảo sát khoa học, như mời các nhà khoa học từ nước ngoài, huy động các nhà khoa học ở Việt Nam.

Tuy tôi chưa nhìn thấy việc Formosa chi trả tiền bồi thường cho chính phủ VN, nhưng ít nhất điểm tốt

là các động thái đó buộc doanh nghiệp Formosa ở VN phải thừa nhận sai phạm và công ty này phải chịu trách nhiệm. Bước đi đó là rất hay, nhưng sau đó mọi việc lại trở lại kém đi, tôi muốn nói là tới nay, chúng ta chưa nhìn thấy công khai các kết quả khảo sát, nghiên cứu khoa học từ tháng 5+6-2016, chúng ta không biết thực sự liệu Formosa Plastic có thực sự trả số tiền 500 triệu đô-la, hay đây chỉ là sự 'dàn xếp'?

Và cuối cùng, điều tệ nhất là giai đoạn hai, về yêu cầu của người dân bị ảnh hưởng ở các tỉnh Quảng Bình, Hà Tĩnh và Nghệ An. Người dân bắt đầu biểu tình, phản đối để đòi hỏi đền bù thiệt hại thực sự để họ có thể lo toan những nhu cầu cấp thiết của đời sống của họ, thì đã có sự đàn áp 'rất dã man' với nhiều người biểu tình. Tôi đã gặp một người đàn ông ngoài 50 tuổi, ông đi biểu tình và bị đánh trọng thương vào đầu và bây giờ không thể làm việc được, ông ấy là người kiếm ăn nuôi cả nhà, bây giờ ông không thể làm được bất cứ việc gì để giúp gia đình. Đó là điều tồi tệ nhất mà chính quyền đã làm và để xảy ra, đáp lại yêu cầu hỗ trợ nhu cầu tối thiểu của các nạn nhân thảm họa.

Bài học và so sánh?

BBC: Có so sánh gì đáng nói nhất về cách thức mà chính quyền ở các nơi khác, chẳng hạn Nhật Bản, Đài Loan, ứng phó với các thảm họa so với chính quyền ở VN và bài học đáng nói nhất nếu có thể rút ra là gì?

Paul Jobin: Thật là một câu hỏi khó! Một lần nữa, vì tôi không phải là chuyên gia về Việt Nam, nhưng có thể nói với cấp độ, quy mô của thảm họa Formosa gây ra ở Việt Nam, chúng ta phải nghĩ tới những thảm họa ở cấp độ lớn như Chernobyl hay Fukushima. Trong thảm họa Fukushima ở Nhật Bản, chính quyền Nhật cũng bị chỉ trích vì phản ứng chậm, phản ứng không đủ v.v..., nhưng ít nhất họ đã không đàn áp tàn nhẫn những nạn nhân của vụ thảm họa. Đã có những cuộc biểu tình lớn, rất lớn ở Nhật Bản, sau vụ Fukushima, đòi chấm dứt sử dụng các lò phản ứng điện hạt nhân, cảnh sát Nhật đã không tàn ác đối với người dân Nhật biểu tình, đúng không?

Nhưng trong trường hợp này với thảm họa do Formosa gây ra ở Việt Nam, tôi thấy nhà cầm quyền đã có hành xử 'tàn nhẫn' với các nạn nhân và người biểu tình. Kết tội, xét xử nhiều bloggers và nhà báo, tới nay 13 người đã bị bắt và kết tội và có những bản án nặng nề vì họ đã cố gắng nêu thông tin về tình hình của ngư dân. Lý do vì sao chính quyền hành xử thù

nghịch như vậy ư, tôi có nghe phản ánh nói nhiều giáo dân nằm trong số những nạn nhân lẫn người biểu tình, và chính quyền sợ Giáo hội Công giáo và có thể chính quyền 'phân biệt đối xử' với Giáo hội CG hoặc sợ rằng Giáo hội lợi dụng vụ thảm họa để chỉ trích, công kích chính quyền.

Nhưng từ những gì tôi thấy, tôi thấy rằng Giáo hội ở nhiều địa phương, như ở Vinh, Nghệ An chẳng hạn, chỉ cố gắng giúp đỡ, hậu thuẫn người dân, vì Giáo hội gần dân, họ sống bên cạnh dân, và họ cảm thấy bị sốc do tình hình sau thảm họa, về mặt kinh tế, hay bị sốc khi có những người làm nghề lặn biển bị thiệt mạng, hay vì nhiều nạn nhân không thể nhận được bồi thường cho tới nay v.v... Còn chính quyền có khôn ngoan khi ứng xử như thế hay không ư? Tôi nghĩ tất nhiên là không, dù tôi nghĩ có thể họ quan ngại và sợ về tính chính danh của chính quyền do đảng Cộng sản lãnh đạo bị ảnh hưởng. Tôi nghĩ họ không nên sợ hãi vì điều này, tôi nghĩ trái lại - nếu chính quyền càng đàn áp, thì người dân lại càng thách thức tính chính danh của chính quyền, của đảng Cộng sản.

Nếu chính quyền và đảng thực sự quan tâm tới dân, thì họ cần cố gắng hết sức để bù đắp, bồi thường cho dân và nếu khoản tiền Formosa bồi thường là chưa đủ, thì chính quyền phải yêu cầu Formosa bồi thường nữa. Năm ngoái tập đoàn Đài Loan này đã thu lãi lớn và họ có đủ tiền nong và tài sản để bồi thường và đáp ứng cuộc khủng hoảng. Do đó chính quyền và đảng Cộng sản không nên sợ hãi việc đi tới với người dân, đặt các câu hỏi, hỏi người dân liệu họ có thỏa mãn hay không.

Chính quyền có thể đặt các câu hỏi như mọi người cảm thấy như thế nào về cách thức chính quyền đáp ứng khủng hoảng, người dân có thỏa mãn không? Ở Đài Loan người ta làm các khảo sát như vậy và nếu chẳng hạn 70% người trả lời bảo rằng không, họ không thỏa mãn, họ muốn được bồi thường thỏa đáng, thì khi đó dân chủ đã phát huy và chính quyền phải quan tâm và cố gắng hơn nữa để giúp dân.

Quan ngại trở lại VN?

BBC: Trở lại với khảo sát mà ông thực hiện với các phỏng vấn từ 29-1 tới 4-2-2018 vừa qua, ông có thể cho biết ai tài trợ cho dự án này hay là ông tự tài trợ?

Paul Jobin: Tôi tự tài trợ, bởi vì tôi chỉ muốn [tạo ra] thông tin tối thiểu trước khi tôi rời Đài Loan để không ai chú ý tới nghiên cứu của tôi, nên tôi đã tự tài trợ chuyến đi và nghiên cứu.

BBC: Ông sẽ làm gì với kết quả khảo sát, nghiên cứu này của ông?

Paul Jobin: Hiện tại tôi và các cộng sự nghiên cứu đang chuẩn bị để xuất bản một bài báo bằng tiếng Hoa ở Đài Loan và sau đó là một bài báo khoa học bằng tiếng Anh ở tạp chí quốc tế. Lý do chúng tôi chọn xuất bản trước bằng tiếng Hoa là vì chúng tôi muốn người Đài Loan quan tâm hơn tới vấn đề này. Tôi nghĩ rằng cấp độ thông tin và ra quyết định ở Đài Loan còn chưa tốt, chúng tôi muốn người Đài Loan có trách nhiệm hơn với vấn đề này.

BBC: Ông có ngại gặp vấn đề gì khi lần sau muốn trở lại Việt Nam?

Paul Jobin: Tôi không rõ, tôi sẽ cố gắng trung thực nhất thế này, đây không phải là quan ngại cho tôi, nếu chính quyền không cho tôi vào lại Việt Nam, tôi sẽ lấy làm tiếc về điều đó bởi vì tôi đã từng rất vui được gặp gỡ nhiều người và đó là một đất nước rất xinh đẹp... Tôi nghĩ là chúng tôi cần thông tin cho người dân ở Việt Nam và ở hải ngoại về điều gì đang xảy ra. Và chúng ta cần tạo áp lực để chính phủ Việt Nam phải quan tâm, lo lắng cho người dân của chính họ.

Lý do vì sao tôi lo lắng cho người dân ở Việt Nam đang phải chịu các loại ô nhiễm môi trường là vì tôi đã có rất nhiều trải nghiệm, kinh nghiệm ở những nơi khác, chẳng hạn ở Nhật Bản, cũng như ở Đài Loan, do đó tôi biết đó là một vấn đề khó khăn, thậm chí ở các quốc gia có nền dân chủ như Nhật Bản, Đài Loan. Đây là lần đầu tiên tôi tiến hành một nghiên cứu ở một quốc gia như Việt Nam, và tôi đã bị sốc biết bao khi cảm nhận được sự khó khăn to lớn dù chỉ muốn tìm kiếm những thông tin rất cơ bản về sự thật. Tôi không hy vọng là các bài báo khoa học sẽ làm thay đổi gì lớn lao, nhưng tôi vẫn muốn tiến hành và cố gắng xem sao.

Paul Jobin là Tiến sĩ xã hội học, hiện làm việc tại Viện xã hội học, Academia Sinica, ở Đài Loan, ông cũng là Phó Giáo sư thuộc Đại học Paris Diderot Pháp, giảng dạy các chuyên ngành xã hội học và nhân học, Nhật Bản và đông phương học. Ông từng là Giám đốc Trung tâm của Pháp nghiên cứu về Trung Quốc đương đại, chi nhánh tại Đài Loan. Ông từng nghiên cứu về thảm họa và ô nhiễm môi trường và môi trường công nghiệp ở nhiều nơi, trong đó có Nhật Bản, Đài Loan v.v...

Trên đây là cuộc phỏng vấn của BBC với nhà nghiên cứu, trong đó ông Paul Jobin đưa ra các thông tin và nhận định từ **quan điểm, góc nhìn riêng** của ông.

BIỂN KHÔNG THỂ TỰ LÀM SẠCH

Trúc Giang 14-4-2018

Các cuộc họp nội bộ trong những ngày gần đây của Hiệp hội Chế biến và Xuất khẩu Thủy sản Việt Nam (VASEP) tiếp tục cảnh báo về chuyện nếu không có giải pháp căn cơ, thì Tổng vụ Sức khỏe và an toàn thực phẩm DG-MARE (Liên minh Âu châu EU) sẽ chuyển từ thẻ vàng sang thẻ đỏ cấm Việt Nam xuất khẩu hải sản sang thị trường EU. Lý do là thủy sản của VN đang bị nhiễm kim loại nặng, ảnh hưởng sức khỏe người tiêu dùng.

Thông tin công khai về vụ việc này đã được báo chí đề cập qua tường thuật Hội nghị “Bàn giải pháp khai thác, bảo quản, chế biến, tiêu thụ sản phẩm khai thác khai thác” do Bộ Nông nghiệp và Phát triển Nông thôn (NNPTNT) phối hợp với UBND tỉnh Khánh Hòa tổ chức tại TP Nha Trang hồi thượng tuần tháng 4-2018. Một báo cáo của ông Ngô Hồng Phong – Phó Cục trưởng cục Quản lý chất lượng Nông lâm-Thủy sản (Bộ NNPTNT) đã cho biết về việc gia tăng đột biến tình trạng hàng thủy sản xuất khẩu của VN nhiễm kim loại nặng trong năm 2017 so với 2015 và 2016.

Theo ông Phong, năm 2017, có 50 lô hàng thủy sản khai thác xuất khẩu của Việt Nam bị các thị trường cảnh báo không đảm bảo an toàn thực phẩm. Các thị trường cảnh báo là EU (35 lô), Nhật Bản (4 lô). Chỉ tiêu vi phạm chủ yếu là kim loại nặng (Cd, Hg), Histamin, vi sinh vật như TPC, Coliforms. “Như vậy, trong năm 2017, số lô hàng thủy sản Việt Nam bị Cơ quan thẩm quyền nước nhập khẩu cảnh báo, phát hiện chất ô nhiễm là kim loại nặng như thủy ngân, cadmium... vượt mức giới hạn tối đa cho phép đã gia tăng đột biến, đặc biệt là EU tăng gấp 2 lần so với năm 2016, tăng gấp 6 lần so với năm 2015”, ông Phong cho biết.

Trong nhiều cuộc họp trước đó, những viên chức đứng đầu VASEP cũng liên tục cảnh báo thông qua ghi nhận phản ánh từ các hội viên, là hàng thủy sản khu vực miền Trung khi xuất khẩu đã liên tục bị trả về với lý do nhiễm kim loại nặng. Sự việc bắt đầu từ tháng 5-2015, nhưng không ai rõ lý do nhiễm từ đâu. Chỉ khi vụ xả thải của Formosa bị phát hiện vào tháng 4-2016, sự thật mới được hé mở về nguyên nhân thủy sản bị nhiễm kim loại nặng.

Một báo cáo nội bộ của VASEP ghi nhận: hàng thủy sản Việt Nam nhận được cảnh báo bị nhiễm kim

loại nặng bắt đầu hồi giữa năm 2015, và đặc biệt tăng mạnh từ sau khi xảy ra hiện tượng cá chết hàng loạt tại ven biển 4 tỉnh miền Trung (Hà Tĩnh, Quảng Bình, Quảng Trị và Thừa Thiên-Huế) liên quan đến việc công ty Formosa xả thải vào tháng 4-2016. Tuy nhiên sau đó phía Chính phủ Việt Nam đưa ra kết luận là biển có thể tự làm sạch, không ảnh hưởng về chất lượng xuất khẩu hải sản.

GS.TS Trương Nguyễn Thành, Phó Hiệu trưởng Điều hành Đại học Hoa Sen, bàn luận về vụ hải sản VN đang bị cảnh báo về nhiễm kim loại nặng, như sau: “Tôi nghĩ rằng nhiều khả năng từ hệ lụy xả thải của Formosa. Khi cống thải được đặt ở 2 km xa bờ biển thì cột nước thải có thể cao vài chục đến cả trăm mét. Dòng hải lưu nơi đó đủ mạnh để phát tán chất độc trong diện rộng từ vài trăm đến ngàn km dễ dàng và nhanh chóng. Thực tế cho thấy tác hại đã lan ra trên 250 km bờ biển thời điểm vụ việc bị nhà chức trách phát hiện.

Theo lý thuyết, những chất này nếu là kim loại nặng thì tác hại của nó có thể là khôn lường và rất khó ước đoán. Các loại hải sản ở khu vực nhiễm độc đều có thể bị nhiễm nặng. Lượng độc tố có thể ngấm sâu xuống mạch nước ngầm và gây hại lâu dài. Tình trạng ở Vũng Áng có tầm nguy hại đến sức khỏe và mưu sinh của dân chúng trên diện rộng do dòng hải lưu, và phân phối hải sản tiêu thụ trên cả nước chứ không chỉ giới hạn ở Vũng Áng. Lịch sử thế giới đã ghi nhận rất nhiều trường hợp thương tâm về việc nhiễm kim loại nặng từ môi trường và cuộc đấu tranh pháp lý không hề dễ dàng...”. (*)

Nói cách dễ hiểu nhất, kim loại nặng thường có tính bền vững rất cao. Do vậy, nó sẽ tồn tại rất lâu trong đất, nước, không khí. Nếu các sinh vật hấp thụ các kim loại nặng này thì chất độc sẽ được tích lũy và chuyển qua các sinh vật (động vật lẫn thực vật) khác nhau qua chuỗi thức ăn.

Số liệu trước đó được công bố về tình trạng hải sản nhiễm kim loại nặng cũng mâu thuẫn. Ngày 22-8-2016, Viện Kiểm nghiệm An toàn vệ sinh thực phẩm Quốc gia có văn bản gửi Cục An toàn thực phẩm (Bộ Y tế) báo cáo về kết quả kiểm nghiệm 9 mẫu cá các loại và mẫu ghẹ lấy tại vùng biển Hà Tĩnh. Kết quả kiểm nghiệm cho thấy, có 5 mẫu nhiễm xyanua gồm cá mỏ neo 3,9 mg/kg; cá đuối và ghẹ 3 mắt là 0,8 mg/kg; cá nhồng 0,6 mg/kg; cá man 0,5 mg/kg. Có 3 mẫu phát hiện phenol là cá đuối 14 mg/kg, cá man 8,3 mg/k, ghẹ 3 mắt 10 mg/kg. Lượng phenol được phát hiện

này cao hơn nhiều so với mức được phát hiện trong 30 tấn cá nục đông lạnh tại Quảng Trị thời điểm đầu tháng 6-2016 là 0,037 mg/kg. Các mẫu cá này được Chi cục An toàn vệ sinh thực phẩm Hà Tĩnh lấy ngày 5-8-2016 tại chợ Cẩm Nhượng (Cẩm Xuyên), biển Kỳ Anh.

Trong khi đó, vào ngày 24-8-2016, Cục An toàn thực phẩm, Bộ Y tế công bố từ đầu tháng 8 đến 19-8-2016, trong 18 mẫu hải sản được lấy từ 4 tỉnh miền Trung là Hà Tĩnh, Quảng Bình, Quảng Trị, Thừa Thiên-Huế được kiểm nghiệm, chỉ phát hiện một mẫu có lượng cadimi vượt ngưỡng.

Một báo cáo của VASEP nhận định nếu EU chuyển sang thẻ đỏ thì VN sẽ mất kim ngạch xuất khẩu từ 400 triệu đến 450 triệu USD/ năm, cùng hệ lụy doanh nghiệp ngành thủy sản sẽ phá sản, ngư dân sẽ lâm vào cảnh thất nghiệp. Không chỉ vậy. VN còn có thể mất luôn thị trường Mỹ khi bắt đầu từ đầu năm nay, chương trình giám sát thủy sản xuất khẩu (Simp) của Mỹ áp dụng cho 13 loài (bào ngư, cá tuyết Đại Tây Dương, ghẹ xanh Đại tây Dương, cá hồng, hải sâm, các loài cá nhám, cá ngừ mắt to, cá ngừ vằn, cá ngừ vây vàng và vây xanh...). Xem <https://www.iuufishing.noaa.gov/>, phần cụ thể liên quan với thủy sản từ Việt Nam, tải về tại <http://bit.ly/2v7HuyJ>

Vào ngày 22-8-2016, tại hội nghị “Báo cáo kết quả đánh giá hiện trạng môi trường biển 4 tỉnh từ Hà Tĩnh đến Thừa Thiên-Huế”, do Bộ Tài nguyên và Môi trường chủ trì, phối hợp cùng Bộ Y tế, NNPTNT, Văn hóa, Thể thao và Du lịch, Viện Hàn lâm khoa học và công nghệ VN, ĐH Quốc gia Hà Nội và UBND tỉnh Quảng Trị, BT Trần Hồng Hà kết luận đầy tự tin: “Theo qui luật về thủy lực, động lực học cũng như xét về mặt kiến tạo, có thể khẳng định rằng, biển miền Trung có thể tự làm sạch những chất ô nhiễm như phenol, xyanua, hydroxit Fe²⁺”.

Tuy nhiên lý thuyết hải dương học cho biết trong nước biển gần như không có xyanua và phenol, nên không có những nhóm vi khuẩn để phân hủy chất này. Và việc gia tăng đột biến tình trạng hàng thủy sản xuất khẩu của Việt Nam nhiễm kim loại nặng trong năm 2017 so với năm 2015 và 2016, cho thấy ông Bộ trưởng Tài nguyên và Môi trường đã ‘nói cho lấy có’.

